

Bí Mật Nơi Góc Tối

Contents

Bí Mật Nơi Góc Tối	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử: Vì Tình Yêu Thi Vào Thanh Hoa	1
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Thiếu Niên Như Gió - Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (1)	6
3. Quyển 1 - Chương 2: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (2)	11
4. Quyển 1 - Chương 3: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (3)	20
5. Quyển 1 - Chương 4: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (4)	27
6. Quyển 1 - Chương 5: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (5)	33
7. Quyển 1 - Chương 6: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (1)	39
8. Quyển 1 - Chương 7: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (2)	45
9. Quyển 1 - Chương 8: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (3)	52
10. Quyển 1 - Chương 9: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (4)	60
11. Quyển 1 - Chương 10: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (5)	66
12. Quyển 1 - Chương 11: Giấc Mơ Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (1)	71
13. Quyển 1 - Chương 12: Giấc Mơ Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (2)	77

Bí Mật Nơi Góc Tối

Giới thiệu

Editor: Qín Zồ + LuChanProofreader: Hoai Tran, Bùi Giang, littlegnudThể loại: Thanh xuân vườn trường, HESố chương: 12

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-noi-goc-toi>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử: Vì Tình Yêu Thi Vào Thanh Hoa

Tháng chín năm 2007, ngày hè nắng chói chang, tân sinh viên Thanh Hoa nhập học.

Cả thành phố như bình gốm trắng men không một ngọn gió thổi lọt, hơi nóng khó thoát ra. Ngoài cổng Thanh Hoa, dọc đường đi có thể thấy hàng cây long não rậm rạp, lá cây dày đặc, từng gốc cây đứng thẳng chân vạc, trông không khác gì đội bảo vệ đứng nghiêm cổ thủ, ai nấy đều khô ngồ cứng mẫn.

Đình Tiễn xách vali đứng dưới lầu ký túc xá nam nửa canh giờ. Dáng cô không cao, mái tóc vén lên túm đuôi ngựa, mày nhạt miệng nhỏ, con ngươi trong suốt tràn đầy linh khí, ngoài đôi mắt kia ra, ngũ quan đều rất bình thường, không có gì xuất chúng nhưng lại khá thuận mắt.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, cô vẫn chưa có ý định rời đi.

Tào Văn Tuấn năm hai khoa máy tính xuống lầu mua nước thì trông thấy một cảnh này, cảm thấy khá mới lạ, tiện tay chụp hình lại gửi vào group chat của phòng ký túc xá.

“Kỳ quan của hôm nay, ngay tại lúc này hờn vọng phụ ở dưới ký túc xá nam.”

Trong group chat của một đám kỹ thuật, ngoài để ý đến trò chơi, mã chương trình, thí nghiệm số liệu ra thì những thứ khác chẳng màng để tâm, tấm ảnh này cũng không tạo thành cơn sóng lớn trong group, không ai trả lời, mọi người đều ai làm việc nấy như cũ.

Tào Văn Tuấn chỉ coi như chia sẻ chuyện vui, cũng không để trong lòng lắm, chụp xong thì nhét điện thoại lại vào trong túi, bước vào canteen mua nước.

Đợi đến khi cậu đứng trước cửa canteen, điện thoại kêu “ding ——” điên cuồng, cậu từ tốn lôi ra nhìn xem.

“Phụt ——”

Nước trong miệng cứ thế bắn ra hai mét.

Trong group có người trả lời, mà không phải là ai khác, chính là lão đại Chu Tư Việt.

Chính là Chu Tư Việt mới thua trong trận thi đấu vòng loại cấp đại học trước đó, tâm tình rất kém, gặp thần giết thần gặp phật giết phật đấy.

“Cô ấy đang ở đâu?”

Tào Văn Tuấn vội vặn nắp bình, kếp chai nước dưới cánh tay, nhanh chóng trả lời: “Gì thế, ở ngay dưới phòng của tụi mình đây, lão đại, cậu... cậu muốn đến xem à?”

“Ừ.”

Rốt cuộc là cô gái nào mà có thể khiến Chu Tư Việt bước ra khỏi phòng thí nghiệm trong kỳ nghỉ hè thế chứ?

Sau đó trong group nhanh chóng thuê dợt nên bộ phim thần tượng ngàn dặm tìm chồng, còn nhân tiện dặn dò Tào Văn Tuấn:

“Lão Tào, mau mời chị dâu nhỏ vào phòng ngồi chút đi.”

“Lão Tào, cất quần lót của tôi hộ cái, có tiện thì treo của lão đại lên đi, cảm ơn.”

“Lão Tào, cậu chụp chính diện mặt chị dâu nhỏ xem nào.”

Vậy mà Tào Văn Tuấn chụp thật.

Vào lúc Đinh Tiễn không chú ý phòng bị, cậu nhanh như chớp xông đến trước mặt cô nhấn nút chụp, sau đó lấy tốc độ trong cuộc thi chạy đua một trăm mét phóng vèo đi, để lại tiểu cô nương dẫn ra mặt, đến khi phản ứng lại thì Tào Văn Tuấn đã giờ điện thoại nhanh chóng chạy thoát khỏi hiện trường, còn vẫy tay với Đinh Tiễn nữa chứ, một bước nhảy ba bậc phóng lên lầu, còn chưa thở đều đã vội chia sẻ chiến lợi phẩm thu hoạch được cho hai cậu bạn cùng phòng khác.

Vào thời kỳ điện thoại còn chưa có chức năng chỉnh sửa ấy, tấm ảnh kia của Đinh Tiễn chẳng đẹp để gì cho cam, đôi mắt kính hời hợt như cá chết, ngay đến răng nanh bình thường rất đáng yêu lại trông chẳng đáng yêu chút nào, có điều làn da rất không tệ.

Bạn cùng phòng xem xong liền bày tỏ ánh mắt của lão đại đúng là khó nói nổi, nhao nhao bày tỏ thương xót, đáng tiếc cho gương mặt điển trai ấy.

Sau đó, theo bạn học Tiểu Trương cùng phòng cùng nhóm miêu tả, lúc ấy cậu với lão đại đang ở phòng thí nghiệm lắp người máy để chuẩn bị tham gia thi đấu vòng tròn giữa các trường đại học, lão đại đọc tin nhắn trong group xong, trực tiếp bóp gãy chân...

—— Bóp gãy.

Thế là bạn học Tiểu Trương phát điên, tức đến mức răng va vào nhau không nói nổi nên lời, lập tức nguyên rửa Chu thiếu gia kia từ trên xuống dưới từ trước ra sau từ trong ra ngoài một lượt, cuối cùng mới nhớ ra hỏi cô gái đó là ai?

Tào Văn Tuấn lập tức trình lên tình báo mới dò la được:

“Bạn học ập ba, nghe nói là vì lão đại mà học lại một năm, thi đậu Thanh Hoa, hơn nữa, còn ghi danh khoa máy tính.”

Bạn học Tiểu Trương ngăn người, tay không khỏi run lên, trên mặt viết hai chữ mờ to tướng.

Có người hô lên, “Cô gái này chất lắm!”

Vì tình yêu thi vào Thanh Hoa, suy nghĩ cũng quá vĩ đại rồi.

“Có điều...” Tào Văn Tuấn dừng lại, mặt mày ủ ê: “Hình như lão đại từ chối cô ấy rồi...”

Mọi người: What! Không hổ là Chu Tư Việt, gái gú coi là gì chứ, chương trình mới là vương đạo.

Quả nhiên, trên đời này không phải tất cả mọi chuyện chỉ cần cố gắng là có thể thành công.

Trong tòa nhà ký túc xá.

Đinh Tiễn bị từ chối có chút buồn, khuôn mặt bạnh ra, ngồi xếp bằng trên giường trong phòng ngủ chống cằm suy nghĩ, ngón trở gõ vào má có quy luật, quạt gió trên đỉnh đầu quay phần phật, thế nhưng chẳng xua tan được hơi nóng, ngay cả không khí bốn phía đều đang ở đây cùng cô so tài.

Rốt cuộc Chu Tư Việt có thích cô không?

Chợt nhớ lại năm lớp mười hai, trong giờ học ngữ văn.

Hai tay cô giáo chống trên bục giảng, quét mắt nhìn học sinh ngồi bên dưới một vòng, ngón trở đẩy mắt kính, hỏi: Trong mắt các em, thứ gì có thể lớn?

Có người phản ứng rất nhanh, tranh trả lời:

“Buổi sáng quần ướt,” Sau đó hiểu ý cười một tiếng, “A, không phải tè dầm đâu ạ.”

Người tranh trả lời đó chính là nam sinh nghịch ngợm nhất trong lớp, trong giờ học bình thường rất thích tiếp lời giáo viên, nhất là cô giáo. Ngay sau đó, phòng học vốn im lặng như tờ cười ầm lên, ngay cả người ngồi cạnh Đinh Tiễn cũng không khỏi cong môi.

Cô giáo còn trẻ, da mặt lại mỏng, tức giận bỏ đi, nửa tiết sau đổi thành giờ tự học.

Đinh Tiễn thân là đại diện môn ngữ văn, cô nằm dài trên bàn học, nghiêng đầu nhìn bóng người bên cạnh thoăn thoắt viết.

Chu Tư Việt đang cúi đầu giải bài thi toán, giấy bút rất nhanh ghi ra những công thức toán học, tay cầm bút thon dài, khớp xương rõ ràng, loáng thoáng có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh, vẫn cup mi mặt lạnh lùng như bình thường, nhưng khóe miệng hơi cong chứng tỏ nghe thấy rõ câu nói vừa rồi.

“Chu Tư Việt.”

“Hử?” Thiếu niên lơ đãng đáp, bút vẫn không dừng, mí mắt không nhấc, bút hạ xuống ghi ra một đồng công thức, từng con số chữ cái như trực tiếp tuôn ra từ đầu bút của cậu, Đinh Tiễn nhìn tờ giấy trắng viết đầy bản nháp, nhìn những câu trả lời gần như không chút do dự nào kia mà trong mắt thổn thức không thôi, lại tự an ủi mình: Đừng kích động, cậu ấy là đệ nhất tính nhẩm cả nước mà.

“Vậy, cậu... hôm đó ‘tè dầm’ rồi hả?” Đinh Tiễn gác cằm lên bàn, tò mò hỏi.

Hôm đó? Hôm nào cơ? Một lúc lâu sau Chu Tư Việt mới nhận ra là hôm nào, cô ấy còn dám nhắc đến hôm đó à!

“Ba ngày không đánh cậu được đã làm càn rồi phải không? Lần sau còn xông vào phòng tớ nữa thì...” Đi đôi với âm thanh có chút phiền não của thiếu niên, Đinh Tiễn bị cây bút trong tay cậu đập xuống đầu không chút lưu tình.

Đinh Tiễn xoa đầu, tiếp tục nằm trên bàn tô tô vẽ vẽ, theo bản năng khắc cái tên vốn được ghi trên bàn thêm sâu hơn, vừa khắc vừa khiêu khích: “Tớ cứ xông đấy!”

Chu thiếu gia ném bút, bỗng quay sang nhìn cô, mái tóc dưới nắng chiều rực rỡ được dát một lớp ánh vàng lấp lánh, đường cong ở cổ kéo dài đến tận cổ áo đồng phục, trái táo ở cổ cậu lặn chuyển lên xuống, “Ừ, cậu không sợ chết thì cứ thử đi.”

Đinh Tiến ngơ ngác nhìn sang.

Trông đôi mắt du dương ấy tràn đầy tia đùa bỡn, tính khí gian tà của tiểu thiếu gia lại bộc phát rồi.

Nhưng cô luôn cảm thấy, ánh mắt của Chu Tư Việt lúc đó là thích cô.

Nghĩ đến đây, cô hơi tiếc nuối liếm đôi môi khô khốc, bạn cùng phòng đắp mặt nạ ở giường dưới đã nhìn cô suốt nửa tiếng, không nhịn được xen miệng vào hỏi: “Hôm nay mình nghe một đàn anh năm hai nói, có một cô gái vì tình yêu mà thi vào Thanh Hoa, là cậu phải không, cậu lợi hại thật đấy.”

Cô gái này quen biết rộng thật đấy, nhanh như vậy đã quen được một đàn anh năm hai rồi?

Đinh Tiến hoàn hồn, tính nói quá khen quá khen, nhưng rồi lại thay đổi suy nghĩ, có gì mà quá khen chứ, người ta có đồng ý với mày đâu, thế là cô ngồi trên giường lúng túng gãi mi.

Rảnh rỗi tẻ nhạt, bạn cùng phòng đắp mặt nạ kéo cô nói sang kinh nghiệm yêu đương.

“Đừng cuống, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, ba lần không được thì bốn lần, mình cũng không tin, đóa hoa mơn mẩn như cậu lại không thể cảm được bãi phân trâu kia.”

Tại trong khoa kỹ thuật soái ca thì ít ếch nhái thì nhiều này, bạn cùng học đắp mặt nạ cảm thấy đàn anh kia của Đinh Tiến chắc hẳn chỉ là một nam sinh mắt kính thông thường mà thôi.

Phối với đóa sen tươi mát tầm thường Đinh Tiến này đúng là thừa sức.

Đinh Tiến cúi đầu khảy ngón tay, lẩm bẩm: “Nhưng cậu ấy không phải phân trâu.”

Bạn cùng phòng nghe xong, vỗ ngực làm bộ đã hiểu: “Biết rồi biết rồi, đàn anh của cậu đẹp trai nhất. Con gái tương tư đơn phương đúng là chẳng có xui thảm mỹ gì cả. Dù người cậu thích lắm có ngoáy mũi cậu vẫn cảm thấy anh ta tiên phong đạo cốt phiêu bồng đáp xuống như vẽ chứ gì, có đúng không?”

Nói rồi cô nàng liếc nhìn Đinh Tiến, người sau đã bình tâm tập yoga ở trên giường, cả người dựa lên tường, hai tay chống trên giường, vạt áo bông trắng trượt lên trên, để lộ cột sống sâu lôm và hai bên eo không sâu không cạn.

Bạn cùng phòng đắp mặt nạ hít vào một hơi, “Nhìn cậu kia, thật không nhìn ra đấy, có lồi có lõm đấy chứ, đúng là không có đạo lý mà —— Cái cậu này, đi tới trước mặt anh ta đi, vén quần áo lên là coi như xong chuyện.”

“Đã cởi rồi, vô dụng thôi.”

Đinh Tiến nhắm hai mắt, bình tĩnh nói.

Chuyện phát triển cấp tốc như thế đúng là ngoài dự liệu của cô bạn mặt nạ mà, tuy nói ngực của Đinh Tiến không tính là lớn, nhưng chỗ nên có đều có cả, cũng không đỡ đến độ bị người ta chê chứ.

Bây giờ còn có cả kiểu cảm dục khó khăn đến thế à?

Bạn cùng phòng cứng lưỡi, đầu óc không linh hoạt nói: “Ban ngày cậu đứng dưới ký túc xá nam cởi quần áo à?”

“Dĩ nhiên không phải hôm nay.” Đinh Tiến liếc mắt.

Ấy là chuyện cũng năm lớp mười hai, bà ngoại Đinh Tiến bị bệnh nặng, bố Đinh đi công tác nửa năm. Chị cả ở quê gọi lên báo bà ngoại cần hộ lý chăm sóc, mỗi tháng chi ra một ngàn phí hộ lý, cộng thêm ở quê còn có ba chị em, mỗi người hằng tháng bỏ ra hai trăm là được.

Nhà họ Đinh đã nghèo rớt mồng tơi rồi, bố Đinh lại còn mới điều động công tác chưa tới hai năm, tiền lương vẫn chỉ ở mức cơ bản, hồi đó mẹ Đinh mới bị đuổi việc ở nhà đợi đi làm, còn phải trả tiền nhà hằng tháng, thêm vào đó trong nhà còn tiểu ma vương em trai mua này mua nọ, đối với mẹ Đinh mà nói, hai trăm này thật chẳng khác gì họa vô đơn chí.

Thế là hai vợ chồng thương lượng, quyết định để mẹ Đinh Tiến về nhà chăm sóc một thời gian, thế là ngày hôm sau Đinh Tiến đã bị mẹ xách cổ qua nhà họ Chu nhờ chăm sóc, còn mình dẫn theo con trai trở về quê.

Một chuyến đi này đi mất nửa năm.

Đinh Tiến ở nhà họ Chu hết học kỳ đầu tiên của năm mười hai, vào một đêm trước kỳ nghỉ đông, hai người ở trong phòng làm bài tập.

Thật ra là Đinh Tiến ở trong phòng Chu Tư Việt làm bài thi, còn Chu thiếu gia dựa vào đầu giường phờ ra tư thế ung dung thoải mái gì đâu, một chân dài duỗi thẳng, một chân khác gập lại, cầm máy chơi game chơi trò contra đánh đấm.

Toàn bộ quá trình đều chẳng thêm giương mắt.

Tháng một, ngoài thành phố Bắc Kinh trời đất như đóng băng, gió rét căm căm cắt da cắt thịt, ngoài cửa sổ như được phủ một lớp thảm mỏng.

Đinh Tiến nào có tâm tư giải đề, tất cả suy nghĩ đều đặt trên người cậu thiếu niên nằm trên thảm lông ở phía sau, đề thi giải cả nửa buổi mà chỉ mới dừng lại ở đề thứ hai.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, Chu thiếu gia chơi mệt rồi mới ném máy chơi game đi, xoa cổ ngồi dậy kéo bài của cô qua kiểm tra, sau đó trông thấy trang vở còn trắng tinh hơn cả tuyết bên ngoài.

Điều đặc biệt lần này không hề tức giận, cậu chỉ lạnh lùng hỏi một câu, “Còn muốn thi vào Thanh Hoa nữa không?”

Đinh Tiến cảm thấy thái độ của cậu đối với mình có phần kỳ lạ quá, hôm qua giải đề với hoa khôi của lớp có nói như thế đâu, dựa vào đâu mà quát mắng cô chứ, thế là tính khí hờn dỗi bộc phát, cô ném đề sang một bên, “Không thi ——”

Còn chưa nói xong, Chu Tư Việt đã cong lưng, giữ lấy gáy cô, vươn người ra đến trước.

Phủ trên miệng một thứ âm ấm nóng, thiếu niên rất không lưu loát, chẳng có tí kỹ thuật gì, chạm vào môi cô rồi giữ nguyên không nhúc nhích, hai cánh môi cứ ngốc nghếch dán vào nhau như vậy.

Mà đến cả Chu Tư Việt cũng ngây người.

Cứ dán vào nhau thế hết ba phút.

Đinh Tiến có thể nghe rõ tiếng ho khè của thiếu niên, cùng tiếng tim đập thình thịch như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Hàng mi của Chu Tư Việt dài đến độ có thể đâm chết người.

Vùng quanh mi mắt Đinh Tiến bị lông mi vừa dài vừa dày của cậu chạm vào đến mức ngứa ngáy, ngứa vào tận tâm can.

Ngoài phòng là từng hàng long não xanh mướt quanh năm bất chấp là hạ thu hay đông, vẫn tai nơi đây trấn thủ canh giữ; trong phòng là cậu thiếu niên non nớt thiếu kinh nghiệm, cùng tâm hồn thiếu nữ hoảng loạn cùng cực.

Hai người đều không nhắm mắt, cứ ngơ ngác như vậy mà nhìn đối phương, môi dán môi, mũi chạm mũi, chẳng biết bước tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Vẫn là Đinh Tiến mở miệng trước: “Ấy, có cần đổi chỗ không?”

Hình như trong TV diễn như thế thì phải, mặt đối mặt, nâng lấy cằm đối phương, dần chuyển sang bên sườn mặt.

“Câm miệng.” Thiếu niên đỏ tai ra lệnh.

Về sau Đinh Tiến cực kỳ hối hận, hối hận vô số lần.

Đó là lần khoảng cách giữa cô và Chu Tư Việt gần nhất, chàng trai này tính tình lạnh lùng đến thấu xương lại còn kiêu ngạo, vừa độc miệng lại khát nghiệt với cô, có bao nhiêu cơ hội mới có thể khiến cậu chủ động hiến thân chứ.

Sớm biết thế tối hôm đó nên thịt cậu ấy luôn!

Lúc còn rất nhỏ rất nhỏ, mỗi chúng ta ai cũng đều nằm mơ, về mộng tưởng, về tình yêu.

Mỗi người đều cho rằng bản thân là Mary Sue, kỳ thực chỉ là kẻ tẩu hài.

Bạn cho rằng thật ra người kia không thích bạn đến thế, nhưng chỉ là chúng ta không muốn tỉnh mà thôi.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Thiếu Niên Như Gió - Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Yêu đơn phương là tại trong thế giới của một người, đã sống hết một đời của cả hai bạn.

—— Trích từ “Nhật ký trưởng thành của tiểu quái thú”

Thời gian quay về năm tháng 6 năm 2003, nhà họ Đinh có hai chuyện vui.

Chuyện đầu tiên, Đinh Tiễn thi đậu trường cấp ba Yến Tam, là trường trọng điểm của cả nước. Chuyện thứ hai là bố Đinh được điều đến cục quy hoạch khu Yến Tam làm việc, hơn nữa đơn vị còn phân cho ông một căn nhà phúc lợi ở ngõ Yến Tam, mặc dù mỗi tháng đóng không ít tiền nhà, nhưng tiện cho mẹ Đinh giám sát học tập.

Nhưng trong mắt Đinh Tiễn, đó không phải là giám sát, mà là giám thị.

Nếu lúc đó mà phổ biến camera thì có lẽ trong phòng cô đã sớm có đầy lỗ cắm rồi, Đinh Tiễn không khỏi cảm ơn thời đại lạc hậu ấy, giữ lại được khoảng trời riêng tư cuối cùng của mình.

Ngõ Yến Tam có bề dày lịch sử trăm năm, chia thành hai hẻm, hẻm Đông là nơi con cháu của những người có máu mặt ở, còn hẻm Tây là sau này người ta đến làm việc. Phủ mở thành nhà phúc lợi, phân cho nhân viên trong đơn vị, đều là công chức ở cả. Dĩ nhiên, Diệp Uyển Nhân mẹ Đinh Tiễn cũng không phải người hiền lành gì, nhìn mặt mà bắt hình dong là thể mạnh của bà.

Cuối tháng sáu, Đinh Tiễn tạm biệt những người bạn nhỏ ở quê, đi theo mẹ dọn vào ngõ Yến Tam.

Nhà phúc lợi được chia ở tầng một, u ám ẩm ướt, mặt tường bong tróc, bụi bẩn rơi xuống. Trước cửa sổ phòng Đinh Tiễn là một cành cây ngoằn ngoèo che khuất, mùa hè lá xanh rậm rạp che đi ánh sáng trong phòng cô, có lúc trời đang hửng mà còn phải bật đèn làm bài tập. Đến một tháng sau, cô phát hiện cái cây ngoằn ngoèo ấy có bóng mờ.

So với phòng ngủ chính có ban công lớn và vệ sinh riêng của em trai, Đinh Tiễn biết mẹ thiên vị, nhưng vì sớm đã quen nên không so đo gì.

Đinh Tiễn ngồi ngẩn ngẩn trước cây ngoằn ngoèo cả một nghỉ hè, sau đó chợt nghĩ tới một chuyện, xin ở nội trú.

“Nội trú làm gì? Ở nội trú phải đóng thêm hai trăm, mày tưởng tiền để kiếm lăm à?” Diệp Uyển Nhân đang lau nhà, cúi người nói.

Đinh Tiễn cúi thấp đầu, chăm chú nhìn mũi chân mình, dường như cũng thấy xấu hổ vì yêu cầu đại nghịch bất đạo này.

“Đừng có đứng đấy vướng tay vướng chân nữa, mày còn không mau về phòng lo học bài đi.”

Diệp Uyển Nhân xách cây lau nhà đi ra ngoài giặt, không quay đầu mà bồi thêm một câu: “Đừng làm vương em trai mày chơi đồ chơi.”

Không đợi Đinh Tiến xoay người, tiểu ma vương ở sau lưng đã lái xe đồ chơi mới mua đến gần cô, bánh xe ác ý cán qua ngón chân Đinh Tiến, Đinh Tiến nổi giận, tiểu ác ma trong lòng lại đang rục rịch, thế là giờ chân đá vào xe của tiểu ma vương.

Sức không lớn, xe hơi nghiêng rồi nhanh chóng giữ được thăng bằng.

Tiểu ma vương không lái nữa, nhảy xuống xe hung hăng đẩy mạnh Đinh Tiến một cái.

Đinh Tiến giẫm chân lên ghế thấp nhìn vết thương, đột nhiên sau lưng có người đẩy một phát, trọng tâm không vững, lập tức ngã nhào về phía tràng kỷ bằng gỗ ở bên cạnh, đầu đập xuống mép ghế, lúc này sưng lên một khối u lớn tròn tròn.

“Đinh Tuấn Thông!!”

Đinh Tiến thấp giọng quát, sợ la to sẽ bị mẹ đến mắng.

Đầu sỏ tám tuổi lần nữa ngồi vào trong xe, vỗ tay chỉ về phía đầu cô cười to ha ha.

Đinh Tiến sờ đầu, ở vị trí chính giữa mi tâm u lên một cục, như chiếc sừng dài nhỏ vậy.

“Xin lỗi mau!!”

Trong lòng cô có một ngọn lửa vô danh, thế nhưng đến bên miệng lại chỉ có thể thốt ra ba chữ đó.

Đinh Tuấn Thông làm mặt quỷ với cô, “Không đấy, lêu lêu lêu lêu!”

Về xác láo không sợ trời không sợ đất của Đinh Tuấn Thông đã chọc giận cô, Đinh Tiến đứng lên, đập thẳng vào xe đồ chơi, tiểu ma vương ngồi trên đó ngã lăn ra đất.

Cu cậu bò dậy, ngồi trên sàn che mắt khóc lớn, vừa khóc vừa liếc nhìn xem mẹ có đi vào không, ấy, chưa vào, thế là lại càng khóc toáng lên, “Hu hu hu... Chị đánh con! Chị đánh con!”

Từ nhỏ cậu em trai này đã học được bản lĩnh khóc lóc om sòm của Diệp Uyển Nhân, khóc như có chuyện xảy ra thật vậy, cuối cùng đã khiến mẹ Đinh giặt cây lau nhà ở bên ngoài đi vào.

Diệp Uyển Nhân lau tay vội bước đến, nhìn quét qua một cái là đủ biết đã xảy ra chuyện gì, trên mặt lại thêm phần đau lòng kéo con trai vào ngực: “Tiểu tô tông của mẹ, chị con lại chọc con hả?”

Lúc nói còn không quên liếc Đinh Tiến một cái.

Tiểu ma vương thấy có chỗ dựa, thế là kéo mẹ lại gần hu hu tố cáo.

Diệp Uyển Nhân thương con trai, ôm Đinh Tuấn Thông an ủi, vừa dỗ vừa giơ tay đập mạnh vào Đinh Tiến, “Là chị sai, là lỗi của chị, tiểu tô tông đừng khóc nữa nhé!”

Nếu là bình thường thì Đinh Tiến đã sớm cúi đầu nhận sai.

Nhưng hôm nay Đinh Tiến lại phá lệ bướng bỉnh, sắc mặt đỏ ửng, quai hàm cắn chặt không chịu nhận lỗi, còn cứng cổ nói: “Là em đẩy con sưng đầu trước!”

Diệp Uyển Nhân trừng mắt với cô: “Em trai mày không hiểu chuyện, mày cũng theo em nó không hiểu chuyện hả? Em nó đâu cố ý! Mày là chị nó, mày không thể nhường em út được hả? Dì nhỏ bảo mày thù dai, xem ra không nói điều tí nào, mày đừng có như bố mày, đúng là đồ vong ân bội nghĩa!”

“Mau xin lỗi em trai mày đi!”

“Hôm nay mày bị sao thế hả?!”

Diệp Uyển Nhân lại đẩy cô, “Mau lên đi!”

Rồi bất chợt, một tiếng hét lớn vang lên: “Đúng thế, con đúng là đồ vong ân bội nghĩa đấy!”

Hét vào mặt Diệp Uyển Nhân làm bà ta ngẩn người, chỉ sững sờ nhìn Đinh Tiến đi về phòng mình.

Theo sau tiếng “rầm”, cánh cửa đóng chặt lại.

Diệp Uyển Nhân đột nhiên sực tỉnh, con nha đầu này lớn tướng rồi dám mạnh mẽ với bà, nếu không phải còn ôm con trai trong lòng thì đã xách lỗ tai nó mắng một trận ra trò rồi.

“Tuồng thi đậu Tam Trung* thì giỏi lắm à, dám cãi lại tao hả! Con nha đầu chết tiệt!”

(*Nói tắt của Trung học Phổ thông Yên Tam.)

“Dì mày nói không sai tí nào! Con nha đầu chết tiệt mày là đứa vừa thù đại lại nhỏ mọn, đáng lý lúc trước tao không nên sinh ra mày!”

...

Đinh Tiễn chấp hai tay ở sau lưng, dán chặt vào cửa thấp giọng thở hổn hển.

Cô thầm vỗ tay cho mình, cúi đầu nhấn nhé mười mấy năm, đột nhiên cảm thấy vừa nẩy bản thân mạnh mẽ với mẹ đúng là rất dũng cảm.

Cô cảm thấy mình đã lớn rồi.

Vì trong sách từng viết, dấu hiệu của trưởng thành chính là phản nghịch, mà dấu hiệu của phản nghịch là bắt đầu từ chống đối.

Đinh Tiễn nghiêng đầu nhìn bản thân trước gương, không cao, cực gầy, tóc đen sì buộc đuôi ngựa ở sau gáy, dáng người bằng phẳng, không tính là đẹp nhưng khá là thuận mắt.

Trước vầng trán bóng loáng có thêm một cục u.

Chẳng hiểu sao, vào lúc này cô lại thấy sừng nhỏ này rất xứng đôi với biểu cảm, nếu có thêm răng nanh nữa thì tốt biết mấy.

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được thử nhe răng, răng nanh sáng loáng, biểu cảm vô cùng hung ác.

Ngoài cửa hỗn loạn vô cùng, Đinh Tiễn cuốn mình vào chăn, cơ thể nho nhỏ co lại như con tôm, thò ra khỏi chăn là đôi mắt đảo qua đảo lại, chớp lên chớp xuống nhìn lá cây xanh mượt rơi lả tả ở ngoài khung cửa.

Em trai vẫn còn khóc lớn ở trong phòng khách.

Cách quãng truyền đến tiếng mẹ nghiêng răng nghiêng lợi lên án, “Đồ vong ân bội nghĩa, thi đậu Tam Trung là coi trời bằng vung ngay, tiểu tử tông đình khóc nữa, mẹ phải đi nấu cơm rồi.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng động, bố Đinh đã đi làm về, Diệp Uyển Nhân ôm con trai đến tố cáo.

Từ xưa đến nay ở trong cái nhà này bố Đinh luôn im lặng ít nói, đa phần chỉ ngồi một bên hút thuốc, giống như bây giờ vậy, nghe ‘cáo trạng’ của Diệp Uyển Nhân xong, cũng chỉ lúi một bao Hồng Song Hỷ* ở trong túi ra, im lặng đưa đến bên môi.

(*Một loại thuốc của Trung Quốc.)

Diệp Uyển Nhân tức giận, đẩy ông một cái: “Anh nói gì đi chứ hả! Con gái anh càng ngày càng khó quản đấy!”

Bố Đinh đã quá quen với cảnh náo loạn này rồi, trong lòng buồn bực, dí tắt đầu thuốc nói, “Con gái anh con gái anh, con gái không phải do cô sinh hả? Cả ngày chỉ biết ôm con trai, bị cô chiều hư cả rồi.”

Tiếng khóc của em trai ngày càng dữ tợn, Đinh Tiễn trốn trong chăn thềm cắn răng.

Diệp Uyển Nhân như quả bóng bỗng nhiên bị chích nổ, trong nháy mắt đề cao âm lượng, “Anh có ý gì hả?! Chê tôi chiều con trai à? Trước đây là nhà các anh ép tôi sinh con trai, nếu không phải vì cái quan điểm cổ hủ kia của các người thì tôi đâu có nín nhịn mà sinh con trai cho anh hả! Bây giờ anh còn trách tôi!”

Tiếng khóc của em trai cộng thêm tiếng cãi vã của hai người lớn khiến bên ngoài rối tung một nùi.

Bóng cây ngoài ngõ dần mờ hồ, trong tình cảnh ảm ỉ ấy, đột nhiên đầu Đinh Tiễn trở nên trống rỗng, cô đã sớm quen rồi, đây là chuyện bình thường ở nhà mà thôi.

Suy nghĩ cuối cùng trước khi đi ngủ đây là:

Ba năm trôi qua nhanh lên đi, mười tám năm địa ngục nên sớm kết thúc quách cho xong.

Ngày hôm sau, trận ồn ào của hôm qua lại như tan thành mây khói.

Diệp Uyển Nhân đưa hai chị em họ Đinh đến nhà họ Chu ở cuối hẻm Đông làm khách.

Vừa ra khỏi cửa, Diệp Uyển Nhân cứ luôn miệng dặn dò, bảo chú Chu này là quý nhân, lần này bố thuyền chuyển công tác là nhờ có chú Chu giúp không ít, lát nữa ăn cơm phải nịnh nhiều vào.

Nói rồi lại đưa mắt nhìn Đinh Tiến, đặc biệt dặn dò, “Chú Chu có con trai, thiếu gia nhà họ Chu năm nay cũng thi đậu Tam Trung, tao nghe nói điểm phẩy trung bình còn không cao bằng mày, bình thường phải giúp cậu ấy nhiều vào, gây dựng quan hệ với nó cho tốt.”

Đinh Tiến cảm thấy ở trong mắt mẹ, phân định loài người không phải là đàn ông phụ nữ người già trẻ nhỏ, mà chỉ có hai loại, người có ích và người vô ích.

“Vâng.”

Ngoài mặt đáp một cách máy móc, như cô thấy mình đã bước vào giai đoạn phản nghịch rồi, đối với lời dặn của mẹ, tuyệt không nghe theo, mà có khi còn có thể chống đối làm theo hướng ngược lại.

Có điều trong chớp mắt nhìn thấy vị thiếu gia kia, cứ như vậy Đinh Tiến bỗng muốn cùng chung chiến tuyến với mẹ.

Chú Chu bốn mươi mấy tuổi kia khá tuấn tú lịch sự, đeo kính gọng vàng, dáng vẻ nho nhã lễ độ. Chu phu nhân là thiếu nữ trung niên đẹp nhất mà Đinh Tiến từng gặp, dùng từ thiếu nữ này cũng rất hài hòa, bởi vì hoàn toàn không nhìn ra được tuổi tác.

Diệp Uyển Nhân phát huy công lực nịnh nọt của bà, dỗ được Chu phu nhân cười lên cười xuống, Chu phu nhân thân thiết tự nhiên kéo tay bà, khách khí nói: “Vừa hay hôm nay trong nhà cũng có đám con nít tối, mọi người cùng ở lại ăn cơm đi.”

Diệp Uyển Nhân cầu còn chẳng được, nhưng vẫn vờ tỏ vẻ ngạc nhiên: “Vậy có phải làm phiền anh chị quá không?”

Chu phu nhân cười khoát tay: “Phiền gì chứ, chỉ là thêm mấy đôi đũa thôi mà, đều là bạn học Tam Trung của Tư Việt cả, vừa hay để Tiến Tiến làm quen luôn.”

“Đúng thế đúng thế.” Nói rồi Diệp Uyển Nhân kéo Đinh Tiến qua, làm ra vẻ: “Tiến Tiến, đây là dì Chu mà mẹ thường nói với con đấy.”

Đinh Tiến im lặng nhìn Chu phu nhân.

Cô đang nghĩ, nếu như lúc này mình trả lời là, “Thật ra mẹ cháu chưa từng nhắc đến dì.” thì không biết Diệp Uyển Nhân sẽ có phản ứng thế nào đây?

Nhưng quả thật Chu phu nhân rất hòa nhã dễ gần, cô quyết định tạm thời thu móng vuốt của mình lại, thay vào đó là nở nụ cười khôn khéo: “Cháu chào dì Chu, cháu hay nghe mẹ nhắc đến dì hoài à.”

Một trong những dấu hiệu của thời kỳ phản nghịch: nói dối không chớp mắt.

Chu phu nhân xoa đầu cô: “Ngoan lắm.”

Cô giúp việc đã làm cơm xong, Chu phu nhân dẫn ba mẹ con Đinh Tiến ngồi vào chỗ của mình ở bàn cơm.

Một cô gái trẻ đội nón cói có hoa dẫn đầu chạy nhanh như bay từ trên cầu thang xuống, lúc nhìn thấy Đinh Tiến thì ngẩn người, rồi mỉm cười tìm một chỗ ngồi xuống, “Dì Chu ơi, chị gái này là ai thế?”

Chu phu nhân nói: “Đây là bạn của anh trai Tư Việt cháu đấy, tên là Đinh Tiến.”

Mặt thiếu nữ tròn trịa, trắng nõn mịn màng, trông rất xinh xắn, ngồi trên ghế cách nửa bàn thân thiện chìa tay ra với cô, “Chào chị, em tên là Tống Nghi Cần.”

Cô ấy hẳn là cô gái đẹp nhất mà Đinh Tiễn từng thấy.

Còn đẹp hơn cả hoa khô ở trường cũ của cô.

Cô cũng chìa tay ra, nở nụ cười tự cho là hào phóng, đáp: “Chào em, chị là Đinh Tiễn.”

Tổng Nghi Cẩn thu tay về, tán dương cô: “Chị gầy thật đó.”

Đinh Tiễn đáp lại: “Em đẹp thật đấy.”

Hai đứa trẻ nửa lớn ngồi trên bàn ăn lại học cách tăng bốc trong thế giới người lớn, khiến Chu phu nhân và mẹ Đinh đỏ khóc đỏ cười.

Nhưng bọn họ lại không biết rằng, trong thế giới của Đinh Tiễn và Tổng Nghi Cẩn, hai cô gái đã trưởng thành rồi.

Chu phu nhân cười: “Được rồi, chỉ là hai đứa con nít học cách nói chuyện của người lớn làm gì.”

Mẹ Đinh phụ họa: “Trẻ con bây giờ lớn sớm lắm.”

Dù trưởng bối nói như thế, nhưng Tổng Nghi Cẩn và Đinh Tiễn lại nhìn nhau cười một tiếng, đây chính là bí mật của trưởng thành.

Đinh Tiễn đã từng đọc được một câu ở trong sách.

Người lớn luôn xem các cô là những đứa trẻ, chỉ bởi vì, bọn họ không muốn tin rằng mình đã già rồi.

Qua mười phút sau, không còn ai đi xuống nữa, Chu phu nhân sốt ruột: “Nghi Cẩn này, sao mấy đứa khác vẫn chưa xuống thế?”

Tổng Nghi Cẩn: “Tụi anh Tưởng Trầm vẫn còn đang chơi game, cháu đói nên xuống trước, anh Tư Việt thì đang ngủ, gọi không dậy, ngày nào anh ấy cũng mệt như chó vậy...”

Nói xong mới hối hận, nhất thời lỡ miệng không suy nghĩ, quên mất phải cẩn thận ở trước mặt trưởng bối, Tổng Nghi Cẩn le lưỡi, không biết nên làm thế nào.

Chu phu nhân xoa đầu cô quả trách: “Một cô gái như cháu sao cả ngày cứ nói năng thô tục thế.”

Đang nói thì chốt cửa phòng khách trên lầu mở ra, có tiếng trò chuyện vang lên, Tổng Nghi Cẩn a một tiếng, “Tụi anh Tưởng Trầm xuống rồi kìa.”

Chu phu nhân gọi với lên lầu: “A Trầm.”

Mấy người đang nói chuyện vội im bật, một giọng nam đồng dục vang lên: “Có mặt.”

Chu phu nhân: “Cháu đi gọi Tư Việt xuống đi, tiểu tử này ngủ chết dí nơi rồi, mọi người đang chờ nó ăn cơm đây, còn mấy đứa khác thì xuống đây ăn cơm đi.”

“Vâng.” Tưởng Trầm mới thắng được hai ván, khoái trá đáp, “Dì chờ cháu, cháu sẽ kéo nó xuống cho dì.”

Ngay sau đó, trên lầu vang lên tiếng đập cửa “rầm rầm rầm ——” cùng với giọng nam thấp đầy chuẩn mực của Tưởng Trầm, lại còn mang theo âm mũi nữa: “A Việt!!! Đừng ngủ nữa!! Mẹ mày gọi mày dậy ăn kìa!!!”

Tưởng Trầm không biết bỏ cuộc là gì.

“Mở cửa!! Mở cửa!!!”

Không biết vì sao mà Đinh Tiễn lại căng thẳng, cô nín thở nghe tiếng động ở trên lầu.

Nói thật, cô khá tò mò với vị tiểu thiếu gia kia.

Vợ chồng Chu thị có gen tốt như thế đẹp cuộc có thể sinh hạ được cậu con trai đẹp đến đâu đây.

Bỗng trên lầu yên tĩnh ba giây.

Đầu tiên là tiếng dép lệt quệt từ xa lại gần, sau đó là “rầm” một tiếng cửa phòng bị người ta mở ra, ngay sau đó, một âm thanh vô cùng cấu kính vang lên:

“Tưởng Trầm, mày muốn tự tìm chết phải không?!!”

Vào trong tai Đinh Tiễn, chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy trong âm thanh đó còn mang theo sự biếng nhác ngái ngủ cùng với vẻ hấp dẫn đến lạ kỳ.

3. Quyển 1 - Chương 2: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (2)

Tưởng Trầm sợ chết khiếp vị tiểu thiếu gia cứ mỗi lần dậy là cúi kính này, quăng lại một câu “mẹ mày gọi mày đi ăn” rồi co cẳng lao nhanh xuống dưới lầu, như một cơn gió “vèo vèo” xuyên qua phòng khách, xuống phòng bếp.

Ấy, đợi đã ——

Bất chợt cậu đảo mắt, tầm nhìn rơi thẳng lên người Đinh Tiễn, quan sát từ trên xuống dưới.

Đinh Tiễn ngồi cạnh Trần phu nhân, mặc chiếc váy trắng hơi nhỏ, ngũ quan cũng nhỏ, hai tay đặt trên đùi rất quy củ, nom khá khôn khéo.

Chỉ là, cục u trên trán trông hơi buồn cười.

Tưởng Trầm ngẩn người, trong đầu đang nghĩ cô gái này từ đâu xuất hiện thế này.

Chu Tư Việt ở sau lưng mặt đầy ngái ngủ dụi mắt đi xuống lầu, dép bị cậu kéo lê xoèn xoẹt, hai tay đút vào túi quần đơm về mỗi một từ từ đi xuống, đến mấy bậc cuối cùng thì cậu bắt đầu đi nhanh hơn, đến khi chân dài giẫm xuống đất thì lại đi chậm chậm. Lúc vượt qua Tưởng Trầm, giơ một tay lên đập xuống sau đầu cậu ta rồi mở miệng: “Bị ngu rồi à?”

Giọng của cậu có sức hút thật êm tai, là giọng nam dễ nghe nhất mà Đinh Tiễn từng nghe, nhưng trong con chữ êm dịu ấy lại có phần không đứng đắn.

Không giống giọng Bắc Kinh tròn câu của Tưởng Trầm.

Tưởng Trầm vừa định hỏi cậu người này là ai, kết quả ánh mắt của vị thiếu gia này chẳng hề nhìn lấy Đinh Tiễn một lần mà đi thẳng đến bàn ăn, kéo ghế bên cạnh Tống Nghi Cẩn ra dạng chân ngồi xuống.

Tưởng Trầm lập tức đi theo, ngồi vào chỗ của mình ở bên cạnh cậu.

Đinh Tiễn vốn đang cúi đầu, nghe thấy tiếng kéo ghế thì thuận thế ngẩng đầu lên nhìn sang, sau đó bị một thiếu niên với quả đầu ồ gà của mình làm cho giật mình.

Quả nhiên là tiểu thiếu gia da mỏng thịt mềm, ngay cả đường nét và đường cong đều toát lên sự kiêu ngạo bẩm sinh.

Chu Tư Việt mới tỉnh ngủ, đầu tóc ngổn ngang rối bù, thỉnh thoảng lại gạt mấy sợi tóc rũ xuống, cả khuôn mặt ngoại trừ vành mắt đen hơi rõ ra thì dường như không tìm được khuyết điểm nào khác.

Đinh Tiễn trầm than: Sắc thụ hồn dữ là sắc thụ hồn dữ*!

*(*Sắc thụ hồn dữ: trong trường hợp này thì ý nói cứ thấy đẹp là lòng lại nhận nhạo.)*

Chu Tư Việt cũng không phát hiện ra trên bàn còn có ba người xa lạ, cúi đầu tự nhiên uống canh trong bát, cho tới khi Chu phu nhân mở miệng gọi tên cậu: “Tư Việt.”

“Ừ?” Chu Tư Việt uống xong hớp canh cuối cùng, nhấp môi dưới rồi từ tốn ngẩng đầu nhìn sang.

Chu phu nhân: “Đây là dì Đinh của còn, còn đây là Đinh Tiễn, hồi nhỏ hai đứa từng gặp nhau rồi.”

Chu Tư Việt cận thị nhưng không thích đeo kính, neho mắt một lúc mới nhìn ra, có điều không có ấn tượng gì, tuy vậy vẫn nghiêng người về phía trước lễ phép nói chào dì Đinh. Câu chào hỏi của cậu không cao ngạo không thấp hèn cũng có chút mất tự nhiên khi người lạ đến nhà, trái lại vô cùng ung dung.

Lại chuyển tầm mắt sang Đinh Tiễn, hai cánh môi mỏng, quý phái vô cùng.

So ra thì Đinh Tiễn trông giống kẻ ngốc hơn, không biết nên nhìn vào đâu, mắt tự nhiên gạt đầu một cái, sau đó hốt hoảng cúi đầu nhìn chằm chằm bát của mình, cũng chẳng biết đang xấu hổ vì gì nữa.

“Đây là Tư Việt nhỉ, điển trai đấy chứ.” Mẹ Đinh cười tươi cứ như nhìn thấy con ruột của mình vậy: “Hồi còn bé dì còn từng ôm cháu đấy, không ngờ bây giờ bọn nhỏ đã lớn thế rồi.”

Bố Chu cười phụ họa, cảm khái: “Đúng thế, thời gian trôi nhanh thật đấy.”

Mẹ Đinh thọc vào người Đinh Tiễn đang im lặng ngồi một bên: “Tiễn Tiễn, đây là Tư Việt, hồi bé hai đứa còn từng ngủ chung một giường đấy.”

Hai người trong cuộc đều sững sốt.

Chu phu nhân ho khan, thấy con trai cau mày mắt kiên nhẫn thì nói đỡ: “Chuyện hồi nhỏ không nhắc đến cũng được, giờ hai đứa chúng nó có còn nhớ đâu, à đúng rồi Tiễn Tiễn, nghe nói cháu cũng thi đậu Tam Trung hả?”

Đình Tiễn vẫn chưa hoàn hồn, bỗng nhiên bị gọi tên thì theo bản năng thốt lên: “Sáu trăm tám mươi lăm điểm ạ.”

Câu nói này đã thành quán tính ở cô, khi kỳ thi tuyển cấp ba kết thúc, Diệp Uyển Nhân đi khắp nơi khoe khoang cô đã đậu Tam Trung, nên sau này cô đi ra ngoài gặp ai là cũng bị hỏi thi đậu Tam Trung rồi à? Được bao nhiêu điểm?

Sáu trăm tám mươi lăm này đã trở thành quán tính.

Lần gặp duy nhất của hai nhà lúc trước là khi Đình Tiễn và Chu Tư Việt còn rất nhỏ, nhưng mẹ Chu rất thích Đình Tiễn, khôn khéo hiểu chuyện lại biết cố gắng học hành. Cũng không cảm thấy câu sáu trăm tám mươi lăm này của Đình Tiễn có gì xấu.

Nhưng đối với các học tra* đang ngồi trên bàn mà nói, người ta không hỏi cô thi bao nhiêu điểm mà cô đã chạy tới báo điểm, không phải khoe khoang thì là gì? Có khác gì cái loại “trời ơi hôm nay mình thi không tốt, chỉ được 99 điểm thôi” không?

(*Học tra: chỉ những người không thích học, thành tích học tập kém cỏi.)

Từ xưa đến nay học tra và học bá* chưa bao giờ hòa hợp.

(*Học bá: chỉ những người vừa thông minh chăm chỉ vừa thành tích học tập vô cùng xuất sắc.)

Sáu mươi điểm của học tra so với sáu mươi điểm của học bá, có thể giống nhau sao?

Dĩ nhiên là ngoại trừ vị thiếu gia nào đó ra rồi, cuộc sống này của cậu ta luôn tạo cho người khác một cảm giác bí bách, cho dù bạn có thi nhiều điểm hơn cậu ta thì vẫn có người cảm thấy cậu ta mới là đệ nhất thiên hạ, lúc đó Đình Tiễn đã bị khí chất cao quý ấy của cậu ta hù dọa như thế.

“Tiễn Tiễn chúng tôi ấy, trước khi thi còn học bài tới tận hai giờ sáng đấy, nói thế nào con bé cũng không chịu nghe, cứ thích học thôi.” Biết rõ thành tích của Chu Tư Việt không cao bằng Đình Tiễn, Diệp Uyển Nhân cố ý hỏi một câu: “Vậy còn Tư Việt thì sao? Được mấy điểm?”

“Sáu trăm bảy.” Chu Tư Việt đáp rất thản nhiên.

Đình Tiễn theo bản năng tính toán hạng của Chu Tư Việt trong thành phố.

Diệp Uyển Nhân ngạc nhiên hỏi: “Vừa trên điểm chuẩn thôi ă hả?”

Chu phu nhân lúng túng cười tính giải thích, nhưng đã bị Tưởng Trầm nói chen vào: “A Việt có năng khiếu,

thi đại mà vẫn đủ điểm đấy, người ta trước khi thi còn chơi game với tụi cháu.”

Thiếu nữ trong thời kỳ trưởng thành rất nhạy cảm, dĩ nhiên nghe ra được ẩn ý trong câu nói, bà nhìn con gái bà xem, trước khi thi học đến tận hai giờ sáng mà cũng chỉ nhiều hơn người ta có mười lăm điểm.

Diệp Uyển Nhân lập tức chuyển chủ đề sang Tưởng Trầm: “Còn cháu? Thi được mấy điểm?”

Tưởng Trầm nhún vai xem nhẹ.

“Điểm đủ xài là được.”

Kết hợp với vẻ mặt trước sau lạnh tanh của Chu thiếu gia, những lời này lại mang một tầng nghĩa sâu xa.

Diệp Uyển Nhân còn muốn nói tiếp, sao có thể bảo là điểm đủ xài được chứ, điểm thì đương nhiên không bao giờ chê nhiều rồi, thiếu một điểm ngón biết bao tiền, mấy đứa trẻ nội thành này đúng là lắm tiền tùy hứng.

Chu phu nhân giải thích, mấy đứa này đều có phụ huynh không sợ gì cả, cũng là khóa cuối cùng của trường trung học liên cấp được tuyển thẳng vào cấp ba, thi mấy điểm cũng có thể lên cả.

Ngoài mặt thì tươi cười hơn hở, nhưng trong lòng Diệp Uyển Nhân lại vô cùng kiêu ngạo, vẫn là Đinh Tiễn tăng thể diện cho bà ta.

Tống Nghi Cẩn im lặng này giờ hỏi Đinh Tiễn: “Chị Đinh Tiễn, nghỉ hè chị có đi học thêm không?”

“Không có.” Đinh Tiễn lắc đầu.

Bất thành linh Tưởng Trầm hừ một tiếng: “Cậu thông thả quá nhỉ, bọn Tư Việt đã học xong hơn nửa sách giáo khoa của học kỳ một năm lớp mười cả rồi.”

“Không phải vẫn chưa phát sách giáo khoa à?”

Tưởng Trầm nói lại, “Mượn của mấy anh chị năm trên ấy, à, không đúng, chắc hẳn cậu là người đầu tiên từ Diên Bình thi vào nhỉ, đoán chắc không có ai để mượn đâu.”

Cô là người thứ hai thi đậu vào, nhưng ý châm chọc trong câu nói quá rõ, Đinh Tiễn lười tính toán chi li.

Đinh Tiễn nhìn sang Chu Tư Việt ở bên cạnh, cậu đang chuyên chú bóc tôm, chẳng hề quan tâm đến màn hội thoại trên bàn ăn.

Tiểu thiếu gia chính là tiểu thiếu gia, dường như không có hứng thú tí nào với tất cả chuyện này.

Diệp Uyển Nhân tiếp lời: “Tiển Tiển nhà chúng tôi không cần học thêm, con bé thông minh lắm, vừa học là hiểu ngay, cũng không phiền chúng tôi phải bận tâm, hơn nữa Tiển Tiển lại rất biết điều, chưa bao giờ so sánh với mấy đứa nhóc khác.”

Chú Chu gật đầu phụ họa: “Vừa nhìn là biết ngay Tiển Tiển là đứa trẻ ngoan rồi. Tương lai nhất định sẽ có tiền đồ.”

“Đúng thế, cho tới bây giờ chưa từng khiến tôi phải bận tâm lần nào, Tư Việt à, sau này nếu đi học cháu có vấn đề gì thì có thể thảo luận thêm với Tiển Tiển nhà dì, nó cái gì cũng biết.”

Chu Tư Việt bóc tôm xong thì ném vào miệng, như cười như không: “Được ạ.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nếp nhăn của Diệp Uyển Nhân cũng sắp lan ra đến sau gáy rồi, nói: “Bình thường mấy con nên bồi dưỡng tình cảm nhiều vào, dù sao ông nội hai đứa cũng từng đính hôn từ bé cho cả hai rồi đấy.”

Mấy thiếu niên trên bàn đều kinh hãi.

Dẫu sao thì loại chuyện đính hôn từ bé này đã rất hiếm thấy ở thời kỳ của họ, thế nhưng nó lại xảy ra với vị thiếu gia này, lần này ngay cả Tống Nghi Cẩn đang trò chuyện với Đinh Tiển cũng há miệng dừng lại.

Đinh Tiển nhìn sang theo bản năng, trùng hợp sao lại thấy Chu Tư Việt ở đối diện mặt không biến sắc nhếch mép một cái.

Bố Chu ho khan, nhìn Chu phu nhân nói: “Đúng là có chuyện đó, có điều có phải bây giờ nói thì sớm quá không, nói cho cùng hai đứa chúng nó cũng mới học cấp ba.”

“Tôi không có ý gì khác cả —— ” Diệp Uyển Nhân mới nói được nửa thì bị người ta ngắt lời, mọi người đồng loạt nhìn sang phía bên này.

“Từ hôn cần thủ tục gì?”

Ở trong tai bọn Tưởng Trầm thì lời này đúng là tác phong của Chu Tư Việt, con người cậu ta tâm cao khí ngạo, dĩ nhiên sẽ coi thường kiểu con gái quá đổi bình thường không chút bất mắt là Đinh Tiển đây rồi. Hơn nữa cậu ta luôn nói thẳng, xưa nay chưa từng vòng vo, không phải là không hiểu, chỉ là lười chơi với bạn mà thôi, huống hồ là đang ở độ tuổi rất nóng tính ấy.

Từ nhỏ đã chẳng mấy khi tiếp xúc với phái nữ nên không biết cách sống chung, mấy bạn học nữ muốn lại gần cậu thường nói chưa tới ba câu thì cậu đã bị cậu ta dập tắt cuộc trò chuyện rồi, nói câu nào thẳng đuột câu ấy.

Lúc Chu Tư Việt cười, cả người rất dịu dàng; nhưng đến khi cậu ta mặt không biểu cảm mím môi thì lại vô cùng hà khắc.

Nụ cười của Diệp Uyển Nhân đông cứng trên khóe miệng.

Đinh Tiến cúi đầu, cầm đũa lên và cơm vào miệng như không có chuyện gì xảy ra.

Một bữa ăn này thật là khó khăn, bọn Tưởng Trầm dùng tốc độ ánh sáng giải quyết xong rồi chạy lên lầu chơi game, Chu Tư Việt cũng muốn đi như bị Chu phu nhân kéo lại.

Tiểu thiếu gia gác hai chân ngồi trên salon, không nhin được cau mày.

Bởi vì Đinh Tiến vẫn chưa ăn xong.

Diệp Uyển Nhân đẩy Đinh Tiến, đừng ăn nữa, mau đi qua nói chuyện với Tư Việt đi.

Đinh Tiến vừa nhai cơm vừa nói, “Không biết nói gì.”

Diệp Uyển Nhân cắn răng, “Mày có tin tao đánh mày không?”

Dưới uy quyền ép buộc của mẹ, Đinh Tiến bất đắc dĩ đặt bát cơm trong tay xuống, bị đẩy ra ghế salon ngoài phòng khách.

Chu Tư Việt vùi mình trên ghế, một tay chống xuống, còn một tay đặt trên đùi, ném điều khiển tivi sang cho cô rồi nhướn mày.

Đến một câu nói cũng không có.

Đinh Tiến ngồi nghiêm chỉnh, lưng đối diện với mặt cậu, chọn đại một kênh, “Cậu đi chơi với họ đi, tôi tự xem tivi được.”

Chu Tư Việt liếc cô rồi hỏi dò: “Vậy tôi đi nhé?”

Đinh Tiến gật đầu.

Mau đi tắm gội cái đầu ỏ gà của cậu đi.

“Được rồi.”

Chu Tư Việt đứng dậy đi thật.

Tivi nhà họ Chu lớn hơn của nhà bọn họ nhiều, bình thường Đinh Tiễn rất ít có cơ hội xem tivi, nếu không phải bị em trai chiếm thì là bị bố chiếm.

Một mình cô vui vẻ nhàn hạ, xem rất nhiệt tình.

Một lát sau, Đinh Tuấn Thông làm ồn muốn đi vệ sinh, Diệp Uyển Nhân bảo cô dẫn em đi, Đinh Tiễn đưa người đi vào còn mình dựa ở bên ngoài nhà vệ sinh.

Trong cánh cửa bên cạnh truyền ra âm thanh ồn ào, trong nháy mắt Đinh Tiễn đã bị thu hút, sau đó lại nghe có người bóp giọng, học cách nói chuyện của cô.

“Tôi thi được sáu trăm tám mươi lăm điểm!”

Ngay lập tức một trận cười ầm nổ ra.

Lại có người học dáng vẻ vừa nãy của Diệp Uyển Nhân trên bàn ăn mà nói: “Tiễn Tiễn nhà chúng tôi ngoan lắm, chưa bao giờ phải phiền chúng tôi bận tâm, cũng không so sánh với mấy đứa nhóc khác, Tiễn Tiễn của chúng tôi cái gì cũng biết!”

“Tụi mày nhìn mẹ cô ta đi, lại còn muốn kết thân với Tư Việt, dạo này còn có ai đính hôn từ bé chứ!”

“Bọn mày nói xem cái cục u trên đầu nó có giống sừng không...”

“Tao thấy y chang quái vật Shrek.”

“Vừa nãy nó còn nhìn Tư Việt mà xấu hổ đấy!”

Sống lưng Đinh Tiễn căng cứng dán chặt vào tường, cứ như có người đưa tay bóp lấy cổ cô, đầu óc nổ vang bắt đầu thiếu oxy, trống rỗng một mảnh.

“Ha ha ha ha ha ha ha, tao thấy tiểu quái vật đó cũng thật là đáng thương, ánh mắt mẹ nó nhìn nó còn thua xa cả nhìn con trai.”

Sinh ra trong gia đình thiên vị không phải là lỗi của cô, nên Đinh Tiễn rất dè dặt bảo vệ tự ái này của mình, mặc dù quả thật mẹ đối xử với mình không bằng em trai, nhưng ở trước mặt người ngoài, cô tuyệt đối không nói xấu mẹ câu nào.

Vết thương của thời kỳ trưởng thành lập tức bị người ta xé toạc ra, cô không nhận được siết chặt nắm đấm, tiểu ác ma trong lòng gương nanh múa vuốt muốn nhảy ra ngoài!

“Tư Việt này, nhìn là biết mẹ con nhỏ đó chẳng tốt lành gì, mày cách xa tiểu quái vật đó ra đi, đừng có chơi với nó.”

Đây là giọng của Tưởng Trầm.

“Ừ.”

Chu Tư Việt đang cầm máy chơi game ngồi trước máy tính chém giết, lơ đãng đáp một tiếng, nhưng trong đầu lại hiện lên bóng lưng nhỏ nhỏ ngồi trên salon của Đinh Tiễn.

Một giây sau đó, nhân vật trong máy tính nằm gục xuống.

Cậu chết rồi.

Thiếu niên đeo kính chiến thắng một cách khó hiểu ở bên cạnh dần mặt ra.

Chu Tư Việt vất tay cầm xuống đất, bực dọc xoa tóc rồi ngã vật ra ghế salon, mò lấy gối đè xuống mặt, có điều nhìn về mặt lúc này cũng có thể nhận ra giờ đây cậu đang rất khó chịu.

Tưởng Trầm ôm tay cậu, dựa cả người lại gần: “Tư Việt, mày nói xem, đột nhiên có một vị hôn thê có cảm giác thế nào?”

Người trong phòng cũng theo bản năng muốn nghe cậu đánh giá về “vị hôn thê”.

Chu Tư Việt vốn đã khó chịu vì do cô mà phân tâm dẫn đến thua game, tuy nói chính cậu mới là nhân tố chủ quan, nhưng điều này vẫn phải do cô chịu trách nhiệm, lại thêm Tưởng Trầm bám riết cứ truy hỏi làm cậu phiền không thôi, thế là lấy gối trực tiếp đè đầu cậu ta xuống, “Phiền chết đi được, mày muốn biết thì tự đi mà thử, đừng làm phiền tao.” Nói rồi lại một cước đá văng Tưởng Trầm: “Cút ra, mày ngồi lên mô hình của tao rồi đấy.”

Đúng thế.

Tất cả mọi người đều biết rõ, Chu thiếu gia chỉ có hứng thú với mô hình.

Chỉ có Tổng Nghi Căn ở bên cạnh là nghiêm túc hỏi: “Em cảm thấy chị Đinh Tiễn không như các anh nói đâu... Sao các anh lại ghét chị ấy thế...”

“Em gái à, chỉ là bọn anh ghét cái cách cô ta khoe khoang thành tích mà thôi, nhìn nó ngồi trên bàn cơm làm anh nhớ lại bạn gái cũ, cũng đối trá như thế.” Tưởng Trầm nghiêng răng thốt ra hai chữ “đối trá”.

“Chắc chị ấy không có ý gì khác đâu.”

“Dĩ nhiên cô ta không có ý gì khác rồi, cô ta chỉ thích khoe thôi, bệnh chung của học sinh giỏi mà, mình thi được sáu trăm chín, mình chưa phát huy tốt... Hu hu hu hu... Lần này chỉ thi được thứ hai lớp, hu hu hu hu...”

Tưởng Trầm say sưa bắt chước.

Đột nhiên ngoài cửa có người kêu to: “Chị ơi!!!”

Người trong phòng dừng lại, trở mắt nhìn nhau, ngay cả Chu Tư Việt đang nhàm chán ném gối cũng dừng.

Tưởng Trầm nói thầm: “Mẹ nó, hai chị em kia ở bên ngoài à?”

Tổng Nghi Cẩn ném cho cậu ta cái nhìn tự cầu phúc đi.

Sau đó ngoài cửa truyền đến tiếng gõ rất nhẹ, Chu Tư Việt nằm trên ghế đưa chân đá Tưởng Trầm, ý bảo cậu ta đi mở cửa.

Tưởng Trầm không dám đi, sợ nhìn thấy gương mặt âm u của Đinh Tiễn, nhưng Chu Tư Việt lại có nét mặt mày không đi tao ném mày ra ngoài, thế là cậu ta đành nhắm mắt.

“Cạch” một tiếng cửa mở ra, Tưởng Trầm cười đùa cợt nhả, “Tiểu quái... Tiểu mỹ nữ, tìm Tư Việt hả?”

Người bên trong phòng tùm năm tùm bảy, có người đang chơi game, Chu Tư Việt thì như nhị đại gia ôm gối rung chân ngồi trên salon, Tổng Nghi Cẩn ngồi cạnh cậu ta.

Đinh Tiễn bỏ qua Tưởng Trầm, nhìn thẳng về phía Chu Tư Việt, “Nhà vệ sinh, hết giấy rồi.”

Chu Tư Việt sờ mũi đứng dậy, băng qua hành lang rẽ vào phòng của mình, cậu vừa đi vừa xoa cổ theo thói quen, một lát sau cầm một bọc giấy ra, dựa vào khung cửa vắt cho cô.

Đinh Tiễn bắt lấy một cách chính xác, phải phép cảm ơn cậu ta: “Làm phiền cậu rồi.” Sau đó xoay người đi.

Chu Tư Việt nhìn theo bóng lưng cô, bỗng bật cười, đưa mắt nhìn về một bên rồi thẳng thắn vạch trần:

“Đừng có giả vờ nữa, nghe thấy hết rồi phải không?”

Đinh Tiến dừng bước, bình tĩnh xoay người lại.

Thiếu niên dựa vào trên cánh cửa, như cười như không nhìn cô, ánh sáng từ cửa sổ trên hành lang hắt lên người, đồng thời tăng thêm kiêu ngạo không chút gò bó trong mắt cậu.

Cô cũng khoog biết sức lực từ đâu ra mà lạnh nhạt đáp:

“Nếu tôi từ hôn, có phải cậu sẽ rất vui không?”

Chu Tư Việt khó hiểu, qua một lúc lâu, cậu gật đầu.

Sau đó cậu nghe thấy âm thanh lanh lảnh lại vui vẻ của thiếu nữ đó.

“À, thế thì tôi không từ.”

Dấu hiệu thứ hai trong thời kỳ phản nghịch thanh xuân: khẳng khẳng không theo ý bạn.

Vốn định nói xin lỗi hộ Tưởng Trầm, nhưng lời của cô đã làm Chu Tư Việt nổi cáu bật cười, cắn môi dưới rồi cậu gật đầu nói: “Được thôi, tùy cô.”

Nói rồi, “sâm —— ” một tiếng cửa đóng lại.

Giải tán trong không vui.

Thế là, những năm tháng cấp ba cô mang theo hôn ước đã bắt đầu như thế.

4. Quyển 1 - Chương 3: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (3)

Ngày mùng hai tháng chín, Yên Tam chính thức tựu trường, chia lớp, nhận sách giáo khoa, quen bạn học mới, tất cả đều được tiến hành đều vào đây.

Đinh Tiến được phân vào lớp trọng điểm, trong buổi tự học đầu tiên đến lớp báo cáo.

Sắp lên đường mà còn bị tiểu ma vương quán lấy viết nửa bài văn, kết quả Đinh Tiến đi trễ, từ cổng trường

đến tòa nhà dạy trống trơn, ngay cả bóng người cũng không có.

Mặt trời xuống núi, buông cảnh chiều hôm. Tà dương rắng chiều đẩy dạt tầng mây, sắc đỏ tươi rực rỡ vùng trời, như vạt bông trôi lơ lửng nơi khoảng không trên trường học, xán lạn khác thường, vàng sáng bảy màu chiếu rọi như rạch ra một vết thương ở trên không trung.

Như một nét biểu tượng, cuộc đời ba năm cấp ba trong tương lai của cô, sẽ mở một con đường máu tại trong lồng giam này.

Đinh Tiễn tìm được lớp 10-3, cô nấp sau cửa dè dặt lộ đầu vào tính xem thử tình hình trong lớp, kết quả bị chủ nhiệm đang khảng khái làm công tác tư tưởng ở trên bục giảng quét mắt trông thấy, thế là chỉ thẳng vào cô gọi.

“Bạn học nữ kia.”

Đinh Tiễn có một tật xấu, ấy là khi giáo viên gọi cô ở trước mặt các bạn học thì sẽ đỏ mặt, hơn nữa da mặt cô mỏng, cả khuôn mặt ửng đỏ lên. Huống hồ bây giờ đến trễ, bị giáo viên bắt được, vậy là đỏ xuống tận cổ, trông chẳng khác gì một trái táo dựng đứng ở nơi đó.

Chủ nhiệm lớp tên Lưu Giang, đã ngoài bốn mươi, hơi mập, đầu tròn vo, trên đỉnh đầu chẳng có mấy sợi tóc, đeo mắt kính gọng to, khuôn mặt nghiêm túc có thừa, không học sinh nào dám đùa giỡn với ông. Người này có biệt danh là “Giang mặt sắt”.

Lưu Giang chỉ có một yêu cầu với học sinh, mọi việc đều dùng thành tích mà nói chuyện.

Thành tích tốt, tôi nghe em, thành tích không tốt, vậy thì đừng nói nhảm nữa, ngoan ngoãn nghe theo ông.

Nghe nói khóa trên còn có một học sinh vì ông mà đã nghỉ học.

Đinh Tiễn thầm chột dạ, đang do dự có nên báo cáo trước không thì nghe thấy trên bục giảng truyền đến âm thanh đồn hậu lại to rõ ràng: “Bộ đi tham quan vườn thú hay sao mà ngó dáo dác thế hả? Mau đi vào cho tôi.”

Mới khai giảng nên Lưu Giang dễ tính bất ngờ, Đinh Tiễn mau chóng đi vào chỗ ngồi cạnh cửa ở cuối lớp, trái tim treo cao lúc này mới hạ xuống.

Vẫn có bạn học cảm thấy Lưu Giang thú vị, thế là phối hợp bật cười, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Lưu Giang đứng trên bục giảng văng nước bọt tung tóe làm công tác tư tưởng cho đám học sinh mới nhập học này.

Đình Tiễn chống tai thất thần.

Những tin tức liên quan đến Lưu Giang là do Hứa Kha nói với cô.

Hứa Kha là hàng xóm của cô khi còn ở trấn Diên Bình lúc nhỏ, cũng là người đầu tiên của trường cấp hai Diên Bình thi đậu Tam Trung, khi nhận được điện thoại của chủ nhiệm với kết quả chia lớp, đúng lúc Hứa Kha ở nhà cô.

Năm lớp mười của Hứa Kha chính là Lưu Giang dẫn chủ nhiệm, sau đó lên mười một thì chuyển sang khối xã hội, đến nay Lưu Giang vẫn có chút xem thường anh, vì năm đó Hứa Kha đậu vào Yên Tam với điểm gần như tuyệt đối, thường xếp hạng nhất toàn trường trong các kỳ thi lớn nhỏ vào năm lớp mười, nhất là môn hóa. Mà khi nhắc đến Hứa Kha, Lưu Giang cũng vừa thương vừa ghét.

Nhưng Đình Tiễn nào được lợi hại như Hứa Kha, số điểm của cô chẳng qua chỉ vừa đủ để vào lớp trọng điểm, đoán có khi xếp hạng cũng chót lớp.

Từ nhỏ đến lớn, Hứa Kha luôn là con nhà người ta.

Bậc phụ huynh trên trấn gần như ai ai cũng muốn sinh một đứa con như Hứa Kha, lấy dáng dấp làm tiêu chuẩn, tính tình đã đảm lại còn thích đi học. Mỗi lần Đình Tiễn theo mẹ ra ngoài mua đồ, dễ gặp người là đều nghe thấy mấy cô dì bảy mồm tám miệng nghị luận.

“Lần này Hứa Kha thi toàn quốc lại đứng nhất thành phố đấy.”

“Hứa Kha thi đậu Tam Trung rồi!”

“Lúc này chắc phần mộ tổ tiên nhà lão Hứa khói xanh nghi ngút cho xem, ai mà chẳng biết trẻ con trấn Diên Bình chúng ta vốn có tiếng học không giỏi. Đi, chúng ta đến thăm bà Hứa đi, để cuối tuần Hứa Kha về bổ túc cho mấy đứa con nhà mình.”

Bố mẹ Hứa Kha mất sớm, từ nhỏ sống với ông bà nội.

Có lẽ vì tính của bà Hứa dịu dàng nên Hứa Kha cũng học theo bà, nói chuyện làm việc luôn điềm đạm khéo léo, cũng không đắc tội với ai, lại còn giúp dạy đám trẻ trấn trên học thêm nữa.

Chỉ có mỗi Đình Tiễn là không tìm anh học bổ túc.

Hứa Kha biết, cô gái Đình Tiễn này hiếu thắng, phương pháp học tập cùng luật sống lại bị mẹ Đình quản thúc nghiêm khắc từ nhỏ, nhiều khi anh đã chỉ rõ cho cô cả công khai lẫn âm thầm, mọi việc không cần phải nghe theo bố mẹ quá, học tập là chuyện của chính em.

Nhưng thói quen mười mấy năm cứ thế diễn ra, nhất thời khó thay đổi.

Cũng ví dụ như, chuyện ghi chép này, Hứa Kha tận tình khuyên nhủ mấy lần, đừng có cái gì cũng chép vào hết, chỉ cần chọn ý chính thôi.

Thế nhưng Đinh Tiễn không đổi được, vì hằng ngày Diệp Uyển Nhân đều kiểm tra vở của cô, kể cả trong lớp giáo viên nói gì cũng phải ghi lại không được bỏ sót. Lúc đầu cũng từng khóc lóc làm ầm, đòi không chịu viết. Nhưng sau mấy lần Diệp Uyển Nhân đánh đập thì đã ngoan ngoãn ghi chép lại hết, chép mấy hồi cũng thành quen.

Đinh Tiễn cúi đầu nhìn vở trong tay đến xuất thần, chợt bên tai vang lên tiếng “bịch ——”, có người ném cặp quai chéo màu đen xuống chỗ bên cạnh, đuôi mắt cô liếc thấy có bóng lưng cao to ngồi xuống.

Lại có người muộn hơn cả cô, thế mà còn ung dung đến thế, cẩn thận bị lão Lưu để mắt tới đấy, kết quả Lưu Giang chỉ liếc nhìn qua bên này rồi đảo mắt, sau đó tiếp tục nói.

Nơi khoe miệng ——

Lại còn vương nụ cười.

Vui cái quái gì vậy?

Đinh Tiễn định quay đầu sang nhìn xem là thần thánh phương nào.

Bỗng bàn trên có người ngoái đầu xuống, là một cậu nam đeo kính da rất trắng, nhìn có hơi quen, lúc nam sinh đeo kính trông thấy Đinh Tiễn thì cũng dừng lại.

Chính là cái cậu đeo kính đã gặp ở nhà họ Chu hôm ấy.

Trong lòng Đinh Tiễn có dự cảm xấu, quả nhiên nghe cậu ta nói ——

“Tư Việt, không phải mày ngủ từ chiều đến giờ đấy chứ?”

Người bên cạnh dựa ra sau ghế, phát ra giọng mũi rất đơn giản, “Ừ.”

“Mẹ nó, tao đã gọi dì Chu bảo dì ấy đừng quên gọi mày rồi mà.”

Chu Tư Việt không lên tiếng.

“Mẹ mày quên à?”

Lại một tiếng ừ đơn giản, mang theo giọng mũi ngái ngủ.

“Dì Chu chất lắm.” Nam sinh đeo kính bật ngón cái lên, sau đó xoay sang chỗ khác.

Lý Cẩm Hội có bệnh đãng trí, chuyện duy nhất nhớ được là tìm mấy bà hàng xóm đánh bài, ngoài đánh bài ra thì những chuyện khác đều không phải là chuyện. Chủ yếu do mấy năm trước bị tai nạn giao thông, trí nhớ không được minh mẫn như trước nữa, cộng thêm trước giờ con trai không cần bà phải bận tâm nên cũng rất ít khi quản chuyện của cậu.

Nếu không phải gần đây Chu Tư Việt chuẩn bị cho cuộc đua robot vào tháng chín sắp tới, ngày ngày thức đêm thì đâu tới mức buổi chiều ngủ bù.

Cậu ta gãi mi, ánh mắt liếc đại qua bạn cùng bàn với mình, kết quả phát hiện ra Đinh Tiễn nằm trên bàn cầm một tập vở viết viết vẽ vẽ, đầu cúi gục, cằm đè trên bàn, tóc túm đuôi ngựa, sau gáy trắng nõn sạch sẽ, vừa nhỏ vừa dài, như một đoạn ngó sen trắng ngần.

Không hiểu tại sao, cậu luôn có cảm giác sau gáy cô in hai chữ ngu ngốc.

“Này.”

Này cái gì mà này, tôi không có tên chắc.

Lại còn không quen cậu, chỉ là ngồi tạm mà thôi, bắt chuyện cái gì. Đinh Tiễn bịt tai không nghe, nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm để ý đến cậu đấy.

Chu thiếu gia nở nụ cười tự giễu, sau đó lắc đầu, được thôi.

Lưu Giang càng nói càng say sưa, cũng chẳng để ý đám học trò bên dưới đã mơ màng, ông kích động như một bình phun, nước bọt bắn tung tóe bay khắp nơi.

“Mũi tên đã rời cung sẽ không quay đầu lại được, bây giờ các em đã bước vào cánh cửa này rồi, thì các em sống là người ở đây, ‘chết’ là ma ở nơi này, thầy hy vọng các em có thể để mình ‘chết’ được tôn nghiêm! Từ giờ phút này trở đi, các em phải kéo căng da mình ra, dồn hết sức vào, phải dùng hết sức, muốn mũi tên bắn xa thì phải nhìn xem trong ba năm tới các em đã dốc sức thể nào, cho dù có đứt cung cũng tuyệt đối không được lười biếng!”

Đinh Tiễn nằm dài trên bàn, cảm thấy câu này thật hay, ví dụ rất sinh động, mấy cô thầy ở Diên Bằng chưa bao giờ nói những điều này. Thế là cô cầm bút lên ghi lại, chuẩn bị dán vào bàn cổ vũ bản thân, Chu Tư Việt này giờ thờ ơ bỗng hừ một tiếng, giễu cợt liếc nhìn vào vở cô: “Mấy câu súp gà tẩm độc* này mà

cũng chép, bộ cuộc đời cậu thiếu giáo dục lắm à?”

(**Súp gà trong ‘súp gà cho tâm hồn’ là chỉ những mẩu chuyện cảm lay đánh động lòng người; thế nên súp gà tẩm độc mà Chu Tư Việt nói có nghĩa là những lời sáo rỗng.**)

Đinh Tiễn vừa mới viết xong chữ cung thì nghe thấy lời châm chọc này, lập tức dùng hai tay che kín vở, quay đầu sang trừng mắt.

Lưu Giang nói rõ ràng mạch lạc, học sinh bên dưới nghe mà kích động không thôi, hai mắt như ngọc bắn ra ánh sáng, cứ như đã nhìn thấy thư thông báo trúng tuyển đại học Thanh Hoa đặt trên bàn rồi vậy.

Hai người ở hàng sau lại liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt giao chiến đùng đùng trên không trung.

Dáng vẻ này của Chu thiếu gia nào có giống đi học, nhàn hạ dựa ra sau ghế, trên bàn trải mở cuốn *Con Người Và Thiên Nhiên* đang được đọc một cách say sưa, đôi mắt hơi nhếch lên, đuôi mắt như lông chim kéo dài, vào lúc này hết như cây kéo, cay nghiệt lại sắc nhọn.

Sao gương mặt trời sinh cay nghiệt ấy toàn có dáng dấp dễ nhìn như thế vậy, bây giờ cậu ta đã cắt tóc ngắn rồi, để lộ ngũ quan sạch sẽ cùng đường nét nhu hòa. So với quả đầu ỏ gà ở nhà ngày hôm đó, Chu Tư Việt cắt tỉa gọn gàng lại có phần bắt mắt hơn.

Đinh Tiễn lạnh nhạt nhìn gương mặt ngập tràn dụ dỗ, nhả từng chữ từng chữ ra: “Tôi tên là Đinh Tiễn.”

Chu Tư Việt cúi đầu đảo mắt giở qua trang cuốn *Con Người Và Thiên Nhiên*, mí mắt cũng chẳng thèm lật, cậu ngoáy tai lười biếng ừ một tiếng, cũng không biết là có thèm nhớ hay không.

Đinh Tiễn nói: “Cậu đừng có bắt chuyện với tôi.”

Tôi không thể cưỡng lại cám dỗ được đâu.

Lần này, cuối cùng thiếu gia cũng ngẩng đầu lên, mặt không tin nổi, đến lông mày cũng nhướn lên.

“Tôi... bắt chuyện?”

Đinh Tiễn nghiêm túc nói: “Đúng thế, ngày mai chủ nhiệm sẽ đổi chỗ ngồi, cùng lắm hai ta chỉ coi như là bạn cùng bàn tạm thời thôi.”

Lông mày của thiếu gia nhướn cao.

“... Bạn cùng bàn... tạm thời?”

Đinh Tiến gật đầu, nói không sai chút nào.

Kết quả Lưu Giang trên bục giảng tổng kết một câu: “Là thế này, một tháng sau sẽ có bài kiểm tra chất lượng, cho các em một tháng mau chóng ôn lại kiến thức cũ, chỗ ngồi tạm thời cứ cố định như thế đã, một tháng sau thầy sẽ dựa vào thành tích để sắp xếp lại vị trí cho các em. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, học sinh nội trú thì đến văn phòng của thầy đã, các bạn còn lại về nhà đi đường cẩn thận, tan lớp thôi.”

Khoan khoan khoan, thầy ơi có phải thầy quá tùy ý rồi không?

Không hổ là danh sư, ngay cả thời gian nói chuyện cũng rất chính xác, vừa dứt câu thì tiếng chuông tan học điếc tai vang lên, cứ như được sắp xếp vậy ——

Các bạn trong phòng ồa ra như ong vỡ tổ.

Chỉ còn lại Đinh Tiến ngồi sững sờ tại chỗ, ngay cả đồ đạc cũng quên dọn.

Nam sinh đeo kính đi tìm Lưu Giang xin thời khóa biểu, còn Chu Tư Việt dựa vào bàn học, thân cao một mét tám lăm nên có cảm tưởng chân như dài hơn cả mặt bàn, móng kê nửa dọc theo bàn, hai tay đút túi, đeo trên người cặp quai chéo màu đen, cúi đầu nhìn mũi giày mình, mấy sợi tóc mái trước trán rũ xuống.

Nam sinh đeo kính quay về lại rất nhanh, “Đi thôi Tư Việt.”

Chu Tư Việt đứng dậy, vừa đưa chân ra thì đột nhiên dừng lại, vỗ vai Đinh Tiến như nhạo báng: “Mai gặp nhé, bạn cùng bàn tạm thời.”

Đinh Tiến đang cất hộp bút vào cặp.

Nghe thấy tiếng thì ngẩn người, chột ngắc đầu lên, nhưng người đã đi xa.

Hộp bút rơi xuống đất, mấy ngòi bút xổ ra ngổn ngang trên nền, vừa hay lăn tới dưới băng ghế của Chu Tư Việt.

Tựa như ánh thị của ngọn đèn sáng.

5. Quyển 1 - Chương 4: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (4)

Liên quan đến cụm từ bạn cùng bàn này, từ xưa tới nay rất luôn mập mờ.

Mỗi một lớp đều sẽ có một đôi bạn cùng bàn có cảm tình với nhau, chuyện tình cảm trong những năm tháng tuổi trẻ vội vã, cũng hết như phù vân thoáng qua. Nhiều năm sau, Đinh Tiễn vẫn nhớ cảnh tượng lúng túng khi mỗi bạn học trong lớp dẫn theo người yêu đến buổi họp mặt. Nhưng lại chẳng ngờ rằng, càng lúng túng hơn chính là cô cùng Chu thiếu gia ngồi bên cạnh này.

Có điều, chuyện này để sau hẵng nói.

Từ sau đêm đó, hai người chính thức trở thành “bạn cùng bàn tạm thời”. Đinh Tiễn lén quan sát từ quang minh đến âm thầm, phát hiện người này có thể thi được sáu trăm bảy là học thần thật, trong giờ học thì đọc sách gì đâu, ra tiết thì dựa lưng vào ghế tán gẫu cùng bạn, sau khi tan học lại chơi bóng, đến buổi tối tự học làm xong bài tập thì lại tiếp tục đọc sách.

Sách Chu Tư Việt đọc rất lộn xộn, cái gì cũng có cả, vi diệu nhất là Đinh Tiễn từng thấy trên bàn cậu ta đặt một cuốn sách tiếng anh —— “Fancy Coffins to Make Yourself”*.

(*Cuốn sách được Dale Power mô tả kỹ cách khám phá và lắp đặt quan tài kèm theo hình ảnh có màu cùng hướng dẫn chi tiết.)

Cô lặng lẽ nhớ kỹ cái tên, tối về giờ từ điển kiểm tra mới biết cuốn sách kia tên là, Tự Thiết Kế Quan Tài Trong Mơ Của Mình.

Ngày hôm sau, cô lại thấy trên bàn cậu ta có cuốn “Nhân Gian Mỹ Vị”.

Không ngờ cậu ta còn mê ăn uống.

Chu thiếu gia kiến thức uyên thâm, dĩ nhiên đầu óc không phải để người phàm như Đinh Tiễn có thể hiểu được.

“Nhân Gian Mỹ Vị” đã được xem một nửa, cứ để mở sách ở trên bàn như thế, Đinh Tiễn lặng lẽ dịch qua xem, lập tức bị đoạn đầu tiên làm cho mắc ói.

“Trong một trấn nhỏ ở Anh quốc, có một thời gian thịnh hành một loại phô mai rất đặc sắc, người ăn vào rồi sẽ nhớ mãi không quên mùi vị đó, thế nên rất thường xuyên đến tiệm nhỏ ấy, nhưng không lâu sau, tiệm nhỏ kia bị niêm phong kiểm tra, trên cửa dán một tấm thông báo, trong phô mai có trộn nước tiểu của thiếu nữ, nên mới khiến cho vị nó trở nên đặc biệt.

Lập tức tất cả mọi người đều nôn mửa không ngừng.

Nhưng mấy ngày sau, mọi người lại rất thèm cái vị khai kia, có muốn dùng cũng không được.”

Suýt nữa Đinh Tiến đã nôn ọe cả ra, cô chán ghét dùng hai ngón tay nắm lấy một góc trang giấy lật qua, cứ như cả cuốn sách này đều dính nước tiểu thiếu nữ vậy.

Trang sách lặng lẽ lật một cái ở trên không trung, bỗng sau lưng truyền đến tiếng ho không nặng không nhẹ.

Cô nương đang làm “kẻ gian” chợt buông tay, trang sách rơi xuống vị trí cũ, từ từ quay đầu lại, chỉ thấy Chu thiếu gia hai tay đút túi dựa vào khung cửa, nửa cười nửa không nhìn cô.

Lại còn cười thế à.

Bộ mẹ cậu không dạy cậu, người đáng đẹp thì nên ít cười sao? Nếu thích cậu rồi cậu có chịu trách nhiệm không?

“Sao nào, cảm thấy có hứng với sách của tôi à?” Cậu đi đến, kéo ghế ra ngồi xuống, thờ ơ hỏi.

Đinh Tiến nói nhỏ một tiếng, “Không.”

Dứt lời liền quay về chỗ của mình, rồi nghĩ gì đấy lại ngẩng đầu bổ sung thêm một câu: “Biến thái.”

Chu Tư Việt khẽ cười giễu, có thể đoán ra là cô đã đọc đoạn đầu tiên rồi, nhưng cũng lười giải thích thêm với cô là rốt cuộc cuốn sách này nói về điều gì. Lúc đó chỉ thấy cô gái này thật thú vị, nhất là lúc cố nín nhịn mà đối đầu với bạn, trông vui vô cùng, thế là thỉnh thoảng cậu lại không nhịn được mà trêu chọc cô.

Hơn nữa có bạn cùng bàn là cô lại rất bất tiện, không nói nhiều không có áp lực, người cũng lạc quan vui vẻ, giải một bài toán thôi mà cũng có thể tự cười ngây ngô cả buổi, hề cứ nhìn là cậu lại cảm thấy buồn cười.

Cái đề kia từ năm cấp hai cậu đã có thể giải được rồi, thế mà đề gốc này còn viết kín một trang giấy nháp, nhưng kết quả lại cho ra sai, quả nhiên là gốc.

Có điều dù chỉ là bạn cùng bàn “tạm thời”, Chu thiếu gia vẫn quyết định chỉ điểm cho cô, ngón trỏ gấp lại, khẽ gõ lên mặt bàn: “Không phải, tôi nói cậu đấy, đừng có giữ thói quen cái gì cũng ghi vào vở này nữa, cứ thế sẽ bị loại khỏi lớp trọng điểm nhanh thôi.”

Con người cậu xưa nay toàn nói chuyện rất trực tiếp, không hề uyển chuyển.

Nếu là với người khác thì có lẽ còn có thể uyển chuyển được, nhưng với đề gốc này, chỉ sợ cậu mà uyển

chuyển, cô lại không nghe hiểu.

Năm ấy Yến Tam vẫn thực thi quy chế đào thải: Kết thúc năm lớp mười, mười người chót lớp sẽ bị loại qua lớp bình thường, đây không phải để dọa người ta mà là quy củ của khóa trước. Nói là lớp trọng điểm, chẳng bằng nói là lớp trọng điểm dự bị. Đến khi số thành viên chắc chắn nằm trong khoảng bốn mươi người, kết thúc phân ban xã hội với tự nhiên, số người còn lại mới thật sự là người của lớp trọng điểm.

Đối với Đinh Tiễn mà nói thì điều này cực kỳ nguy hiểm, vì số điểm nhập học của cô chỉ xếp vị trí ba mươi tám, vị thiếu gia bên cạnh thì càng khỏi phải nói, điểm của cậu ta chỉ mới đủ qua điểm chết, có thể vào được lớp trọng điểm cũng đủ để cô mở rộng tầm mắt rồi.

Lúc trước cứ tưởng là chú Chu dứt tiền, nhưng về sau cô nghe người ta nói, chỉ cần học sinh được tuyển thẳng từ trường liên cấp có thể qua điểm chết thì vào thẳng lớp trọng điểm, hơn nữa, còn sẽ không bị đào thải.

Cái quy củ chết tiệt gì vậy.

Sau đó lại nghe nói học phí trường liên cấp mười ngàn một học kỳ, có thể học ở đấy đều là con em nhà có tiền. Cũng đúng, nếu không vị thiếu gia này lấy đâu ra nhiều sách để đọc thế, thật ra cô cũng rất thích đọc sách, chẳng qua là ít khi mua thôi, mỗi lần đều là đứng ở tiệm sách đọc, đọc xong thì dè dặt trả lại chỗ cũ, rất sợ làm hư thì người khác sẽ bắt cô bồi thường.

Cô rất biết vị trí của mình, nhưng bị ta người chỉ rõ ra một cách trắng trợn như vậy, lại còn là thiếu nữ tâm tư nhạy cảm, cô không tránh khỏi khó chịu đỏ mặt, nhưng lại không muốn nhận thua, trợn tròn hai mắt nhìn Chu Tư Việt, thốt ra một câu từ kẻ răng:

“Tôi ba tám, cậu bốn năm, cậu có gì hay mà nói tôi?”

Hề cứ quỳnh quáng là cô lại rất dễ rút ngắn chữ với cứng cổ, vừa mở miệng, cái câu tôi ba tám cứ thế bật ra.

Chu Tư Việt ngó người nhìn cô, đầu tiên là cúi đầu nín cười mấy tiếng, kết quả bạn học xung quanh đều nghe thấy, chừng mười cặp mắt đồng loạt đổ dồn về phía Đinh Tiễn, rồi lại cười thành tràng.

Chu Tư Việt quay sang cười to, vô cùng vui vẻ, lại còn gật đầu tán đồng.

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng sức tỉnh, xấu hổ nằm xuống úp mặt vào bàn, chỉ hận không tìm được kẻ hở nào để trốn vào.

Không biết là ai đã nói: “Tư Việt, bạn cùng bàn của mày buồn cười thật đấy.”

Đinh Tiễn làm như không nghe thấy gì, dán sát mặt vào bàn, rồi lại nghe thấy người bên cạnh nói một câu không mặn không nhạt, trong giọng còn chứa đựng sự bất đắc dĩ, “Xin lỗi, đã chê cười rồi.”

Ai cho phép cậu chê cười?

Được tôi cho phép chưa mà cậu chê cười hả, cậu có biết chê cười là ý gì không?

Các bạn học lại được một phen cười vỡ bụng.

Cho đến khi chuông vào tiết reo lên thì bên này mới chịu im lặng.

Giáo viên môn toán đi giày cao gót cộp cộp bước từ ngoài hành lang đi vào, đặt sách giáo khoa lên bàn, dịu dàng nói: “Nào, các em mở bài ba trong sách ra đi.”

Chu Tư Việt liếc nhìn Đinh Tiễn vẫn còn nằm, đổ mắt đến tận cổ rồi, sao lại dễ đổ mắt vậy chứ.

“Được rồi, không còn ai nhìn cậu đâu, học thôi.” Vừa nói cậu vừa gỡ cuốn Nhân Gian Mỹ Vị ra.

Đinh Tiễn lặng lẽ ngóc đầu dậy, để lộ đôi mắt trong suốt sạch sẽ, quan sát chung quanh, rồi sau đó thấy vị thiếu gia kia như cười như không nhìn cô.

Cô liếc cậu một cái rồi ngồi dậy, rút vở toán từ dưới học bàn ra, chỉ mới khai giảng mấy hôm mà vở đã chi chít chữ rồi, còn dán không ít tờ giấy xanh xanh đỏ đỏ.

Cô giáo ở trên bục giảng nhanh chóng lưu loát viết lên bảng, chữ cũng đẹp như người vậy.

“Hôm nay chúng ta sẽ học phép giao và tập hợp.”

Đinh Tiễn cầm bút lên hì hục ghi chép, thấy Chu thiếu gia không ngừng lắc đầu, khóe môi cong lên, nhưng không xen vào chuyện của cô nữa, tự giở sách trong tay mình.

Một tiết trôi qua, Đinh Tiễn lại viết đầy tập vở, chẳng chít chi chít.

Vô tình bị cô gái bên trước trông thấy, cô ấy ngạc nhiên xoay đầu lại nói với cô: “Cậu viết nhanh thế Đinh Tiễn, mới một tiết mà cậu có thể nhớ được nhiều như vậy luôn hả?”

Vậy mới đúng chứ!

Học sinh giỏi mà thấy vở cô thì chắc gì cũng thán phục cô có thể ghi chép đầy đủ lời của thầy cô như thế.

Cô gái bàn trên tên là Khổng Sa Dịch, số điểm nhập học là sáu trăm tám, hạng bốn mươi, hai cô gái ở ranh giới nguy hiểm chỉ mới gặp nhưng cứ như đã quen từ lâu, ăn nhip với nhau, sau ba bốn lần trò chuyện đã xác định được trước mắt đối phương là bạn thân nhất ở Yên Tam.

“Đi vệ sinh với tớ nha!” Khổng Sa Dịch thân thiết rủ rê.

“Được thôi!” Đinh Tiễn ngọt ngào đáp.

Thế là, hai người thân mật tay nắm tay đi nhà vệ sinh.

Dĩ nhiên, Chu thiếu gia ngồi cạnh thấy hết quá trình lại không cách nào hiểu nổi, tổng cộng cùng lắm chỉ mất ba phút từ một câu “cậu chép nhanh thật đấy” cho đến “cùng đi vệ sinh”, vậy mà mấy cô gái này lấy đầu ra thân mật như thế vậy.

Có điều cậu cũng không muốn hiểu.

Tổng Tử Kỳ ngồi cùng bàn với Khổng Sa Dịch cũng không hiểu, nghi ngờ quay đầu lại hỏi, “Có phải não của bọn con gái rất đơn giản không?”

Chu Tư Việt duỗi thẳng chân, dựa ra sau lưng ghế, chân đạp vào ghế trước dè lên dè xuống, cúi đầu lật sách trong tay, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Người khác thì không dám nói.” Rồi cậu ngẩng đầu, hất cằm chỉ vào chỗ của Đinh Tiễn, “Có điều chắc chắn đồ ngốc này không có não, chỉ toàn rễ không.”

Tổng Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn cậu, “Hiểu rõ thế à, không phải mày thích nó rồi chứ?”

Chu Tư Việt vớ đại cuốn sách trên bàn ném qua, vừa chế nhạo lại buồn cười đáp, “Thích cô ta? Còn không bằng tao thích mày.”

Tổng Tử Kỳ nghiêng đầu né, cuốn sách rơi bịch xuống đất: “Được đấy được đấy.”

Chân dài của Chu Tư Việt xuyên qua gầm bàn, đạp vào ghế cậu ta, “Cút.”

Tổng Tử Kỳ tự giác nhặt sách lên, để lại cho cậu: “Vừa rồi Tưởng Trầm rủ tan học chơi bóng.”

“Ừ.”

Tổng Tử Kỳ nằm nhoài lên bàn cậu, lại hỏi: “Hai bọn mày vẫn chưa từ hôn à?”

“Chưa.” Chu Tư Việt lạnh nhạt đáp.

“Vậy mày có từ không thế?”

“Ừ.” Giọng kiên định vô cùng, lại lật sách qua trang mới, cứ như chỉ là câu hỏi đơn giản có ăn cơm hay không.

“Cũng đúng, nhìn là biết cô ta không phải là mẫu người của mày rồi, nói thật, tao cảm thấy con nhóc này không đáng ghét như hôm gặp ở nhà mày, chủ yếu là mẹ nó thôi, thật ra nó cũng đáng yêu mà, mày xem nó vừa nãy đấy.” Thế là học đáng vẽ của Đinh Tiễn, uốn giọng kêu: “Tôi ba tám, đáng yêu lắm, ngốc nghếch lắm.”

Có điều lần này không ác ý thật.

Kết quả vừa dứt lời đã nhìn thấy Đinh Tiễn và Khổng Sa Địch tay trong tay đứng ở cửa, cô gái này một giây trước còn đang cười, một giây sau vừa thấy cậu ta đã sầm mặt.

Tổng Tử Kỳ lúng túng quay đi chỗ khác.

Đinh Tiễn buông tay Khổng Sa Địch, tỉnh bơ kéo ghế ngồi vào chỗ.

Sau đó dời toàn bộ sách và đồ dùng của Chu Tư Việt sang bên kia, rồi lại nhích bàn của mình ra một chút, để hở khe trống ở giữa, cứ như đang vạch rõ giới hạn với cậu vậy.

Sau đó lại kéo ghế sang bên kia, chắc chắn không đụng vào thứ gì của Chu Tư Việt, mới yên tâm hài lòng tiếp tục thân thiết thảo luận chuyện ghi chép với Khổng Sa Địch.

Chu Tư Việt biết cô nàng đang giận cá chém thớt với cậu đây mà, nhướn mày cười một cái, rồi đột nhiên:

“Tổng Tử Kỳ.”

Người đang trước ngoan ngoãn quay đầu xuống, “Hử?”

Chu Tư Việt rút chân, chiếc ghế đổ xuống đất “rầm” một tiếng, lại cuộn tròn sách trong tay ném lên bàn một cái, trơ tráo không cười nói: “Lại đây, đồ bạn cùng bàn của tao đi, đồ được vui thì tối nay nhường mày ba quả.”

Đinh Tiễn đang thảo luận với Khổng Sa Địch chợt sững sốt.

Hình như đầu óc cô chập mạch rồi, vì sao có trong chớp mắt, cô lại nghe thành ——

Lại đây, đỡ bạn gái của tao đi.

Người này độc thật đấy.

6. Quyển 1 - Chương 5: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (5)

“Xin lỗi nhé tiểu quái thú.”

Tống Tử Kỳ cứ như lên dây cót vậy, xoay người lại đối diện với vị trí của Đinh Tiễn, chân thành nói lời xin lỗi, đáng vẻ ngây ngô hồn nhiên vô tội lại để Khổng Sa Dịch nhìn mà thương.

Khổng Sa Dịch khẽ đẩy tay Đinh Tiễn, nhỏ giọng cầu xin: “Tiễn Tiễn nè, hay là cậu tha cho cậu ta đi.”

Đinh Tiễn không nói không rằng nhìn Khổng Sa Dịch.

Đầy trong đầu đều là câu ‘lại đây đỡ bạn gái tao đi’, chợt cô cảm thấy xấu hổ vì mình.

Không đợi cô mở miệng, Chu thiếu gia ngồi bên vừa lật sách vừa nói: “Bỏ ba chữ sau đi, lặp lại lần nữa.”

Hai mắt Tống Tử Kỳ trợn to, muốn nói đến thế nào nữa, cậu nào có ác ý gì.

Nhưng vị thiếu gia kia chẳng hề để ý, mày phải đỡ vui vẻ vào cho tao, Tống Tử Kỳ chép miệng rồi nói: “Bạn học Đinh Tiễn...”

Còn chưa nói hết câu đã bị Đinh Tiễn nhẹ giọng ngắt lời.

“Không, không cần đâu... Tôi tha cho cậu đấy.”

Nắng gắt ngoài cửa sổ hắt vào từng dải sáng loang lổ, chiếu rọi lên người cô làm mái tóc lấp lánh ánh vàng, bên tai đỏ rực, giọng nhỏ cực kỳ.

Tống Tử Kỳ liếc nhìn Chu Tư Việt, người sau khẽ nhướn mày.

Đinh Tiễn lại đề giọng, như sợ người khác không nghe thấy: “Tôi... tôi nể mặt Sa Dịch đấy.” Nói rồi nhanh

chóng cúi đầu vờ bận rộn lật sách trên bàn.

Tổng Tử Kỳ gật đầu: “Biết rồi.”

Nói rồi còn cố ý liếc Chu Tư Việt, nói: “Tôi sẽ cảm ơn bạn cùng bàn của mình thật tốt, chỉ là, điều cần giải thích tôi vẫn nên giải thích cho hết, có lẽ ngày hôm đó ở nhà Tư Việt, vì mẹ cậu đối xử ác ý với cậu nên mới thế, có điều sau này mọi người đều là bạn học, tôi không muốn có hiểu lầm không cần thiết nào cả, cá nhân tôi không hề có thành kiến với cậu.”

Rồi sau đó mỉm cười với Khổng Sa Dịch, thân thiết nói: “Nào bạn cùng bàn, chúng ta về thôi.”

Tổng Tử Kỳ bị cận nặng độ nên phải đeo kính, da lại trắng, ngũ quan đoan chính, thoát nhìn rất nhã nhặn.

Khổng Sa Dịch bị một câu chứng ta về của cậu ta làm cho đỏ mặt, thẹn thùng ôm vở quay lên, hai nam sinh cũng bối rối, cứ thế quay đầu sang nhìn Đinh Tiễn, cũng đỏ mặt.

Chút tâm tư lúc ấy của nữ sinh, trong mắt nam sinh đều vô cùng khó hiểu, cứ như biểu hiện bây giờ của Khổng Sa Dịch vậy, trong đầu Tổng Tử Kỳ chỉ có hai chữ, có bệnh.

Còn Chu thiếu gia ngồi đằng sau lại không hiểu, rõ ràng mình đã bảo Tổng Tử Kỳ xin lỗi cô ấy, nhưng thế nào mà lại thành nể mặt Khổng Sa Dịch vậy? Hơn nữa Tổng Tử Kỳ xin lỗi cô, thế mà cô đỏ mặt cái gì?

Lúc trước khi nói không từ hôn, chẳng phải da mặt dày lắm sao? Sao giờ da lại mỏng như giấy thế

Tâm tư thuở thiếu thời hết như rượu, vừa nếm thử thì không có cảm giác, nhưng thời gian càng lâu thì hương vị càng nặng, luôn có thể bắt được manh mối kỳ lạ. Hai thiếu niên có chỉ số thông minh rất cao này, vào lúc đó, cũng chỉ có thể định nghĩa nữ sinh thành —— không cách nào lý giải nổi.

Mặt trời mùa hạ tỏa nắng từ trên cao, biến trường học thành cái lồng hấp. Ve ngoài cửa sổ kéo dây đàn râm ran, hàng cây cao ngút miễn cưỡng cười vui.

Có lẽ chính là bắt đầu từ khi ấy, Đinh Tiễn đã để ý đến Chu Tư Việt.

Dường như mỗi một lớp học sẽ có một đám người như thế, gồm học bá chỉ biết có học và học tra chỉ biết có chơi.

Nhưng trong cái lớp này lại chỉ có hai nhóm người, gồm học bá cố gắng học tập và học thần không cần cố gắng học tập.

Chu Tư Việt chính là kiểu người thuộc về sau.

Hễ tan lớp là cậu lại cùng người khác thảo luận chuyện bóng rổ, bóng đá, NBA, game, thỉnh thoảng sẽ còn nói cả chuyện quân sự nữa, tóm lại là rất nhiều, đôi khi sẽ có người hỏi cậu mấy câu toán, cậu cũng chẳng từ chối người ta mà giải đáp từng câu một. Cậu học môn toán rất tốt, dường như không có bài toán nào đánh đố được cậu cả, thậm chí có vài bài chỉ mới đọc đề là cậu đã biết ngay đáp án rồi.

Có điều cậu rất lười, nếu là đề đã giải rồi thì trực tiếp ném vở đi, còn nếu chưa thì mới ngoáy bút viết.

Buổi trưa hôm đó, Khổng Sa Dịch cầm hộp cơm đến chia sẻ tình báo vừa moi được từ chỗ Tổng Tử Kỳ cho cô, đặt đĩa xuống có ý vòng vo: “Tớ có tình báo đây, cậu có muốn nghe không?”

Đinh Tiễn: “Tình báo gì? Ngày mai không có tiết hả?”

Khổng Sa Dịch ối chà một tiếng, sao cậu lại không thích học vậy chứ? Nghe này, là liên quan đến bạn cùng bàn của cậu đấy.

Quả nhiên thành công thu hút được Đinh Tiễn, cô ngẩng đầu lên khỏi hộp cơm, nhìn khuôn mặt thần bí lại đầy ý tứ của Khổng Sa Dịch thì mới kịp nhận ra mình phản ứng có hơi quá đà, thế là ho khẽ một tiếng để che giấu, sau đó lại cúi đầu, cầm đĩa không được mà đặt đĩa xuống cũng không xong, giả vờ lơ đãng hỏi: “Tình báo gì cơ?”

Khổng Sa Dịch cố ý chọc cô, “Cậu trả lời tớ một câu hỏi trước đi đã.”

Đinh Tiễn lại lần nữa ngược mắt lên: “Câu hỏi gì?”

Khổng Sa Dịch cười: “Cậu thích Chu Tư Việt hả?”

Cục cơm mắc nghẹn ngay trong cổ họng, cả nửa buổi cũng không nuốt xuống được, Đinh Tiễn ho kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Khổng Sa Dịch luống cuống, vội đưa nước của mình sang cho cô: “Không phải chứ, chỉ nói đại cái tên thôi mà cậu đã không chịu nổi thế rồi à?”

Một lúc lâu sau Đinh Tiễn mới nhổ ra được cục cơm trong miệng, lập tức ngẩng đầu uống liên tục mấy hớp nước, rồi quay mặt sang chỗ khác: “Còn lâu tớ mới thích, nhiệm vụ bây giờ của chúng ta là học tập.”

Lúc nói đến câu này thì ánh mắt liếc sang một bên, đúng lúc trông thấy Chu Tư Việt và đám người Tưởng Trầm ngồi ăn cơm cùng nhau, cười cười nói nói, bên cạnh lại có Tống Nghi Cần đang ngồi.

Hình như cậu không kén ăn món nào cả, ăn vừa nhanh vừa nhiều, không hề có tật xấu của thiếu gia tọc nào.

Chu Tư Việt ăn được nửa thì cảm thấy có cái nhìn nóng bỏng ở đằng trước, mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn, chợt hai ánh mắt gặp nhau trên không trung.

Đinh Tiễn vội xoay người đi, vặn lại nắp chai đặt sang một bên, rồi tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Vừa cầm đũa lên thì lại cảm thấy không thoải mái, tránh cái gì chứ, này không phải tỏ vẻ là mày có quỳ sao, cứ bình thường cười với cậu ta đi, đoạn trang tao nhả, ai sợ ai chứ.

Thế là cô quay đầu sang phía của Chu Tư Việt, nở nụ cười tự cho là hào phóng thẳng thắn.

Chu Tư Việt ngậy ra trông giấy lát, rồi đột nhiên nhún vai cười giễu, sau đó lại khôi phục dáng vẻ thiếu gia của cậu ta.

Tướng Trầm ngồi đối diện hình như hỏi cậu ta đang cười cái gì.

Chu Tư Việt biếng nhác dựa ra sau ghế, duỗi thẳng đôi chân dài ra, hất cằm về phía Đinh Tiễn, đám người Tướng Trầm và Tống Tử Kỳ cũng đồng loạt nhìn sang.

Thế là một giây sau đó, một tràng cười ầm rộ lên.

Đinh Tiễn khó hiểu, vừa định quay đầu thì nghe thấy Khổng Sa Dịch do dự nói: “Tiễn Tiễn nè, trên răng cậu có dính rau á.”

“ ... ”

Nhiều năm sau, có người lên Zhihu* hỏi: Lòng như tro tàn là cảm giác gì.

*(*Zhihu là một website hỏi-và-đáp của Trung Quốc.)*

Đinh Tiễn đáp: Vào buổi trưa nắng rực rỡ, tại canteen trường học vô tình gặp phải đối tượng thâm mền của mình, nở nụ cười tự cho là mê người với cậu ấy. Sau đó bạn thân nói cho tôi biết: “Trên răng cậu có dính rau.”

Trong trí nhớ luôn thêm mắm dặm muối.

Từ đó trở đi bất luận là nhớ lại lúc nào, cô đều cảm thấy từ cái câu “mày lại dỗ bạn cùng bàn của tao” kia mà mình bắt đầu thích Chu Tư Việt.

Nhưng lúc đó cô lại đang lâm vào mâu thuẫn cực đoan.

Đinh Tiễn xấu hổ quay đầu đi, liền nghe thấy Chu thiếu gia ở sau lưng không lạnh không nhạt lên tiếng, “Được rồi, đừng cười nữa.” Bấm sinh trên người cậu đã có khí chất để khiến người ta tín phục, Tướng Trầm

và Tống Tử Kỳ cũng rất nghe lời cậu.

Lúc ấy Đinh Tiễn chỉ cảm thấy là do quan hệ của chú Chu, nhưng dần dà cũng tường tỏ, bao gồm cả bản thân nữa, dù cậu ấy có nói trên mặt trắng có người ngoài hành tinh thì bọn họ vẫn cứ tin.

Chu Tư Việt còn trẻ, lúc nghiêm chỉnh thì lạnh lùng không ơ hời, lúc đùa giỡn thì lại cảm thấy người này không hề đứng đắn chút nào, nhưng không cần bàn đến vấn đề đó, trên người cậu có cái vẻ mà dù cho trời có sập, một mình cậu cũng có thể gồng gánh.

Đợi sau khi bọn họ đi rồi, Khổng Sa Địch mới nói với Đinh Tiễn: “Lúc đi học tớ có nghe Tống Tử Kỳ nói, điểm thi toán đầu vào cấp ba của Chu Tư Việt là tuyệt đối.”

Năm nay đề toán đầu vào rất khó, nhất là bài đại số cuối, số người có thể giải đáp rất ít, lúc mới tới Đinh Tiễn nghe người ta thảo luận đề bài đó, toàn thành phố chỉ có bốn năm người giải ra.

Điểm trung bình năm nay thấp hơn so với năm ngoái, đề năm ngoái có phần dễ hơn, thi được điểm tuyệt đối cũng chỉ lác đác vài người.

Hàm lượng vàng trong cái điểm tuyệt đối này quả thực quá nặng.

Khổng Sa Địch còn nói: “Cậu ta còn là quán quân tính nhẩm cả nước đấy.”

Khó trách lúc cậu ta giải đề đều là viết thẳng đáp án ra, cho tới giờ chưa thấy cầm máy tính hay viết nháp các bước bao giờ.

Đinh Tiễn thở dài: “Sau này cậu đừng nói với tớ mấy chuyện này nữa.”

“Hả? Tại sao?”

“Không chịu nổi đả kích.”

Bình thường cậu ta ngồi cạnh cũng đã có áp lực lớn rồi.

Cậu có biết cậu ta không hề chép bài không?

Cậu có biết tuy không nghe giảng bài nhưng cậu ta vẫn có thể đối đáp trôi chảy với thầy cô không?

Cậu có hiểu được tâm tình của tớ khi giải toán trên nháp cả nửa buổi mà còn sai, vậy mà cậu ta chỉ xoẹt xoẹt hai bút là viết xong không?

Thôi đi, mấy thứ này cậu có biết đâu.

Cô cúi đầu, trong mắt khó nén nỗi ảm đạm, nhìn bóng lưng nhỏ bé ấy thật là mất mát. Cô cảm thấy, bản thân cố gắng học tập liều mạng nỗ lực đến thế, cũng không bắt kịp người khác chỉ mất mấy phút là làm bài xong.

Đinh Tiễn không phải kiểu thiên phú, thành tích và điểm số của cô đều là do bản thân đọc hết sách này đến sách khác, giải hết đề này tới đề khác.

Trước kia lúc còn ở trấn Diên Bình, cô là bảo bối trên tay các thầy cô, vì cô luôn cố gắng chịu khó lại ngoan ngoãn lanh lợi, phần lớn học sinh trong trấn đều không nghiêm túc học hành, đa số tốt nghiệp cấp hai thì đi học nghề hoặc đi ra ngoài làm luôn.

Chỉ có cô là cố gắng giầy dũa trong cò cá này.

Ngỡ rằng chỉ cần vượt qua long môn, gà rừng vẫn có thể biến phượng hoàng.

Nhưng vào long môn rồi mới hay, cô chỉ là từ đầu gà biến thành đuôi phượng mà thôi.

Ăn trưa xong thì quay lại phòng học.

Hiếm khi thấy Chu Tư Việt không ra chơi đá bóng mà vắt chân ngồi tại chỗ tán gẫu với người khác, ánh nắng vàng rực hắt từ ngoài cửa sổ vào, chiếu lên mái tóc mềm mượt của cậu, khiến người ta không nhin được mà muốn xoa lấy.

Chỉ chốc lát sau, có bạn gái cầm đề tới tham khảo với cậu.

Chu Tư Việt giảng bài cho người ta đều có một cái tật, cầm bút lên vẽ mấy nét trên giấy, người khác còn chưa kịp phản ứng thì cậu đã giảng xong rồi.

Bạn gái đỏ mặt: “Cậu có thể lặp lại lần nữa được không?” Thấy cậu hơi cau mày, bạn gái sợ chọc cậu ghét nên vội rút đề về, còn nói: “Không sao đâu, mình về nghĩ lại chút.”

Chu Tư Việt gật đầu: “Ờ.”

Đinh Tiễn đang nằm trên bàn làm bài tập toán của mình.

Trong thời gian nghỉ trưa, ve sầu trên cây lại kêu không biết mệt.

Sân trường sau giờ Ngọ luôn vô cùng yên tĩnh, ngay cả ánh nắng nóng rát cũng dần ảm lên, vở toán mở trên bàn cả nửa tiếng, một chữ cũng không hề viết.

Một lúc sau bạn gái đó lại cầm đề tới.

Bống Đình Tiễn ngồi dậy, gấp vở lại cười với cô ấy một tiếng, nhiệt tình nói: “Hai chúng ta đổi chỗ đi, cậu ngồi ở chỗ mình đi.”

7. Quyển 1 - Chương 6: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (1)

Mỗi chúng ta đều từng mắc một căn bệnh, tên khoa học là —— hội chứng thánh mẫu Mary Sue.

Thiếu nữ bị bệnh này tức là mắc chứng ảo tưởng nhẹ, tưởng mình là nhân vật chính trong cuộc sống, tự mang hào quang của vai chính, người bị nặng thì đồng thời kèm theo các biến chứng như trái tim pha lê hay kiểu cách đom đóm.

Thiếu nữ tình hoài luôn thơ ca như thế đấy.

Cậu che chở mình một câu, mình yêu cậu cả một đời này.

Nhưng tình cảm tuổi trẻ luôn vô cùng mâu thuẫn, hôm qua thích cậu, hôm nay lại nói nhiều hơn một câu với nữ sinh khác, rồi ngày mai sẽ không thích cậu nữa; hoặc là hôm qua không thích cậu, hôm nay cậu chia nửa viên kẹo trong túi cho tớ, tớ quyết định từ ngày mai trở đi sẽ thích cậu.

Vừa mộc mạc lại đơn thuần.

Lúc đó Đình Tiễn cũng mâu thuẫn như thế, một mặt cô không cho rằng mình thích Chu Tư Việt, mặt khác, khi cậu ta giảng bài cho nữ sinh khác, trong lòng thực sự rất khó chịu.

Cô cứ nghĩ hình mẫu của mình phải là nam sinh dịu dàng ga lăng như Hứa Kha, chứ không phải là con chim công ngạo mạn Chu Tư Việt này.

Nhưng cô khó chịu cái gì?

A, nhất định là chứng bệnh Mary Sue của cô phát tác rồi.

Đình Tiễn nói xong cũng chẳng thèm nhìn hai người bạn họ, trực tiếp cúi đầu dọn sách vở trên bàn nhường chỗ cho nữ sinh kia, trong giờ nghỉ trưa lớp học vô cùng yên tĩnh, nắng trưa in dấu bóng râm, sột soạt sột

soạt là tiếng động cô dọn đồ đạc.

Tia sáng đan xen nhau.

“Cậu lại mắc bệnh gì à?”

Giọng Chu Tư Việt không to không nhỏ, nhưng trong phòng học yên ắng lúc này, lại trở nên lạnh lùng to rõ.

Bàn tay dọn đồ của Đinh Tiến chợt khựng lại, dây kéo hộp bút mới kéo có nửa, cả người đông cứng lại, bạn học xung quanh đồng loạt quay đầu sang, mấy chục cặp mắt rơi trên người cô.

Cô nhỏ giọng giải thích: “Tôi cho hai cậu không gian nghỉ trưa đấy, như thế cậu có thể thuận lợi bày bài hơn.”

Chu Tư Việt dựa ra sau ghế mĩa mai nhìn cô, hừ một tiếng: “Nhìn cậu quan tâm chưa kìa.”

Đinh Tiến che tai không nghe, dứt khoát không để ý đến cậu, tiếp tục cúi đầu dọn dẹp, sau lại nở nụ cười với nữ sinh kia, “Mình sắp xong rồi.”

Nữ sinh kia nửa tỉnh nửa mê: “A, muốn đổi thật hả?”

Đinh Tiến: “Đổi chứ.”

Chu Tư Việt cúi đầu viết đề, cũng không thèm ngẩng đầu lên, mái tóc rối xù ánh lên dưới tia nắng mặt trời, hệt như chú chó săn để sai bảo.

“Đổi rồi thì đừng có về lại nữa.”

Cậu nói vậy.

Đinh Tiến vốn chỉ định đổi mỗi giờ nghỉ trưa, cô chỉ muốn đổi một nơi yên tĩnh để chợp mắt, nhưng giờ bị cậu nói thế, cô ôm hai cuốn sách chôn chân tại chỗ đi không được mà không đi cũng không xong.

Chu Tư Việt dứt lời cũng không thèm ngẩng đầu lên, ngay cả gáy cũng trông lạnh lùng vô cùng.

Đinh Tiến giận dữ cắn răng, bỏ lại một câu: “Lát nữa tôi đến dọn bàn!”

Nói rồi hất đuôi ngựa cao ngạo đi về chỗ mới của cô.

“Soạt —— “

Giấy vở của Chu Tư Việt bị bút làm rách.

Đã thế ve ngoài cửa sổ còn phối hợp gáy hai tiếng.

Đinh Tiến đổi chỗ đến hàng thứ tư phía trước, bạn cùng bàn mới vẫn là một nam sinh, tên là Hà Tinh Văn, là thủ khoa kỳ thi đầu vào năm nay, dáng dấp rất bình thường, cắt tóc đầu đinh, da ngăm đen, luôn mặc mỗi bộ áo quần bị giặt nhiều tới nỗi bạc phéch nhẵn nhúm, tư thế ngồi hết sức nghiêm chỉnh, trông không khác gì học sinh tiểu học, tan tiết cũng chẳng đi đâu mà ngồi tại chỗ làm bài tập.

Đây mới là bạn cùng bàn “bình thường”, chứ không phải là cái kiểu phu nhân loại như Chu Tư Việt đó.

Điểm khác biệt duy nhất của Hà Tinh Văn đó là, cậu ta mới còn trẻ mà đã có tóc bạc, nếu chỉ nhìn từ đằng sau thì y hệt một ông cụ nhỏ.

Nhưng vẫn tốt hơn là con công ngạo mạn kia.

Buổi chiều Khổng Sa Dịch đến tìm cô nói chuyện, nửa người chồm lên bàn cô mà khuyên: “Không về thật đấy à?”

Trong giờ học mọi người cứ nói chuyện hò hét ầm ĩ, thế nhưng chẳng hiểu sao lại có thể nghe thấy chất giọng nửa đùa nửa chọc người khác của cậu, xuyên qua biển người cứ thế chui thẳng vào trong tai cô.

Đinh Tiến cúi đầu nằm dài trên bàn, bút trong tay vô ý thức nguệch ngoạc lên vở nháp, vẽ mặt bướng bỉnh: “Không về.”

Khổng Sa Dịch kéo dài âm, “Ầy —— “, sau đó đưa tay cầm lấy vở nháp của cô, thấp giọng kêu lên: “Thế cậu viết tên cậu ta làm gì?”

Đinh Tiến chợt giật mình, nhảy cẫng lên bỏ nhào về phía Khổng Sa Dịch, giơ tay chụp lấy vở nháp trong tay cô nàng, nhìn một cái.

Làm gì có tên nào, chỉ là một đồng chữ nguệch ngoạc thôi mà.

Khổng Sa Dịch cười gian: “Trong lòng cậu có quỷ.”

Đinh Tiến lơ đãng ngồi xuống, thở dài một tiếng: “Cậu phiền quá đấy.”

Khổng Sa Dịch dẫu môi: “Tớ chỉ là muốn nhắc nhở cậu, làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, cậu từ bỏ cơ hội tốt như thế là mất mát của cậu, nhìn là biết Đặng Uyển Uyển có ý với Chu Tư Việt, đến lúc đó người bị cướp đi rồi, cậu cũng đừng có khóc.”

Đinh Tiến thờ ơ như không, bút vạch mạnh một đường trên nháp, nói: “Cứ tranh thủ mà cướp đi, nếu hai người họ mà thành đôi thì đến lúc đó tớ sẽ đốt hai dây pháo trước cổng trường, coi như cảm ơn bạn học Đặng Uyển Uyển đã hy sinh thân mình vì dân trừ hại!”

Khổng Sa Dịch cố ý nói: “Thế cơ á? Vậy tớ phải mau mau mua ghế, đợi qua mấy hôm nữa sẽ bắc ghế trước cổng xem pháo thôi.”

Đinh Tiến liếc xéo cô nàng.

Khổng Sa Dịch: “Bây giờ hai người họ nói chuyện vui lắm, Đặng Uyển Uyển còn hẹn cậu ta đi chơi game cùng đấy.”

“Đi đi.” Đinh Tiến nói nhỏ.

Khổng Sa Dịch ngắt lời, không muốn dài dòng cùng cô nữa mà hạ tối hậu thư: “Ngày mai mau chuyển về cho tớ, thực sự tớ chả muốn nghe lú ra lú rú sau lưng nữa đâu, còn nữa, cậu mà không nhân một tháng này bồi dưỡng tình cảm, lỡ một tháng sau chủ nhiệm đổi chỗ ngồi, cậu lại càng không có hy vọng.”

“Không chuyển.” Đinh Tiến ương bướng như con lừa, Khổng Sa Dịch tức đến mức định trợn mắt thì lại thấy cô từ từ ngồi thẳng dậy, cúi đầu bổ sung một câu: “Là cậu ta bảo tớ đừng về nữa.”

Khổng Sa Dịch: “Ấy ấy ấy, hai cậu là vợ chồng đang cãi nhau đấy à? Cậu nhìn xem có giống hay không, anh mà bước ra ngoài thì đừng quay về nữa! Chắc chắn câu này mẹ cậu rất hay nói với bố cậu đúng không? Rồi không phải lúc bố cậu về thì mẹ cậu lại phục vụ ăn uống đằng hoàng sao?”

Tuy là nói thế, nhưng mỗi lần đều là Diệp Uyển Nhân gọi điện cho bố, khi ấy bố mới từ nhà bạn dọn về.

Đinh Tiến từ từ quay đầu lại.

Chu Tư Việt mặc T-shirt màu đen, thoải mái dựa vào lưng ghế vui vẻ trò chuyện với Tống Tử Kỳ, lúc nói đến đoạn hưng phấn thì lại nở nụ cười mà bình thường cậu ta rất lười để lộ, thiếu niên răng trắng đều như bắp, lúc cười lộ đuôi mắt còn hơi cong, ánh nắng chiều hắt ở sau lưng, đầu tóc lồm xồm chìm nửa trong ráng chiều tà, cả người như sáng bừng.

Đinh Tiến chợt nhớ đến một câu nói.

Cậu là ngọn gió vô tình, cứ liên tục đưa lũ đến một cách bất chợt.

Có nam sinh ôm cửa rủ cậu tan học chơi đá bóng, cậu cười nhạt quay đầu nói được. Có nữ sinh đi ngang qua không kìm nén được nhìn vào trong nhiều hơn hai lần, thế nhưng cậu cứ như không cảm nhận thấy, chỉ lo tán gẫu với Tống Tử Kỳ.

Tống Tử Kỳ đùa cậu: “Nè nè nè, lại đến nhìn mày kìa.”

Chu thiếu gia đập vào ghế cậu ta, “Nói bậy gì đấy.”

Mà đúng là có nữ sinh đến nhìn cậu thật, có điều lúc đó cũng không dám làm gì, chỉ mượn danh nghĩa đến tìm bạn học mà nấp sau cửa len lén nhìn, sau đó âm thầm hỏi thăm: “Cậu ấy là Chu Tư Việt hả?”

Mới đầu bạn học còn có kiên nhẫn, nhưng bị hỏi nhiều quá, cuối cùng nói thẳng: “Có thấy cái cậu ngồi ở cửa không, đúng rồi, chính là Chu Tư Việt lớp bọn mình đấy, vẫn chưa có bạn gái.”

Nữ sinh xấu hổ đập vào vai bạn học: “Ai hỏi cái này.”

Thế nhưng tâm tư đã viết rõ lên mặt rồi.

Tống Tử Kỳ nói thế.

Dù sao cái con người Chu Tư Việt này luôn có thể kết bạn được với tất cả mọi người, bình thường cậu đọc sách giải trí là nhiều, đụng phải đề tài gì cũng có thể góp hai câu, có người hỏi cậu cũng sẵn lòng đáp, quả thật cao quý, thế nhưng cậu không hề làm giá chút nào, với ai cũng có thể trò chuyện được.

Thậm chí có khi có thể nói đôi lời với người cầm nào đó ở đầu hẻm.

Cậu có nhiều bạn, nên thiếu đi cô cũng chẳng ít.

Cô và Đặng Uyển Uyển đổi chỗ rồi, cậu vẫn vui vẻ tán gẫu với người ta như cũ, cũng không ảnh hưởng gì đến cậu cả, chỉ có một mình cô ngồi nơi đây nhốn nháo hoảng loạn mà thôi.

Tuy là nói như vậy, nhưng cô hối hận rất nhanh.

Nguyên nhân là do có một lần Đinh Tiến không đem sách văn đi, muốn xem chung sách với Hà Tĩnh Văn, nhưng Hà Tĩnh Văn hoàn toàn lơ đẹp cô. Đinh Tiến cho là cậu ta không thích chia sách với người khác, thế là cũng không làm phiền cậu ta nữa.

Vậy là cứ dần mặt cổ chống đỡ một tiết.

Giữa tiết còn bị giáo viên môn Văn gọi tên một lần.

Trong giờ học Đinh Tiễn có xin đi vệ sinh, vừa đúng lúc trong lớp phát tài liệu mới được đưa đến, Hà Tinh Văn tự lấy một cuốn, rồi truyền tiếp xuống dưới mà không giữ lại cho cô, đợi đến ngày hôm sau dùng đến sách, Đinh Tiễn vẫn cứ đành nhìn sách này chưa phát.

Kết quả các bạn học lại rút sách mời từ dưới học bàn ra.

Lúc này cô mới giật mình hỏi Hà Tinh Văn: “Sách phát hôm nào thế?”

Hà Tinh Văn: “Hôm qua.”

“Cậu không lấy hộ mình à?”

Hà Tinh Văn nghĩ rồi đáp: “Quên rồi.”

Còn ví dụ như khi Đinh Tiễn gọt bút chì, Hà Tinh Văn sẽ nói: “Bụi quá đấy, cậu ra ngoài gọt đi.”

Thế là Đinh Tiễn chỉ đành đứng ở cạnh thùng rác ở cuối lớp gọt, không có bàn kê nên gọt rất khó, còn sơ ý làm tay bị cứa một đường.

Nếu so như thế, thì trong nháy mắt con chim công kia lại tốt hơn nhiều.

Tuy bình thường cậu ta không hay để ý đến người khác, nhưng lúc phát sách sẽ giữ lại cho cô một cuốn, lúc cô không có mặt mà giáo viên giao bài tập thì cậu cũng sẽ nhắc cô, cũng không hề chê bụi bút chì của cô.

“Đột nhiên cảm thấy, Chu Tư Việt đúng là bạn cùng bàn như gió xuân mà.”

Suy nghĩ một chặp, cô lại ngoẹo đầu hỏi Khổng Sa Định: “Cậu nói xem giờ mà tớ nói chuyện đổi lại chỗ với Đặng Uyển Uyển, liệu cậu ấy có đồng ý không?”

Khổng Sa Định cười ha ha với cô: “Cậu nghĩ nhiều rồi đấy, người ta bây giờ vẫn tốt chán, trong giờ học thì thảo luận bài, ra chơi thì thảo luận game, nào có chỗ cho cậu nhúng tay vào. Chu thiếu gia người ta đâu có thiếu hồng nhan tri kỷ cậu chứ.”

8. Quyển 1 - Chương 7: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (2)

Yêu thầm chính là nói một vài chuyện không quan trọng với cậu, lại bóng gió nói một vài chuyện có liên quan đến cậu.

—— “Nhật Ký Trưởng Thành của Tiểu Quái Thú”

Đình Tiến đỏ mặt đuổi Khổng Sa Dịch đi, cảm thấy cái con người này quá phiền phức.

Ai là hồng nhan tri kỷ của cậu ta hả, ai muốn xem là hồng nhan tri kỷ của cậu ta chứ. Cậu ta ăn cơm làm bài tập đi dạo phố với Trương Thúy Thúy Lý Oanh Oanh Vương Yến Yến cũng không liên quan gì đến cô hết.

Ve ngoài cửa sổ kêu râm ran, thế nhưng lúc này vào tai Đình Tiến lại chẳng hề dễ nghe chút nào, rất om sòm, trái tim nhỏ bé cứ treo lơ lửng trên không trung, làm cách nào cũng không yên ổn được.

Cô phiền não cúi đầu, cầm chống lên bàn, như một chú chó hoang ủ rũ cúi đầu vậy, đôi mắt đen láy đảo tròn liên tục, lúc thì nhìn Hà Tinh Văn ngồi bên trái, lúc thì nhìn lớp trưởng nữ ở bên phải.

Nhìn mà đáng thương gì đâu.

Cô lặng lẽ quay đầu, tầm mắt phóng về phía cuối lớp.

Đại thiếu gia kia tay rút túi cùng Tổng Tử Kỳ đi vào lớp, mái tóc rối xù như rơm rạ, đến nỗi người ta rất muốn vò mạnh đầu cậu, thế nhưng cái vẻ đẹp trai biếng nhác bữa bọn đó lại hấp dẫn gì đâu.

Trong lòng của mỗi người đều có một thiếu niên.

Cho dù vô cùng lông bông thì vẫn say mê.

Chu Tư Việt kéo ghế ra ngồi xuống, chân dài gác dưới bàn, Tổng Tử Kỳ quay đầu lại vô tình nói: “Tư Việt, cuối tuần chúng ta đến khu chơi game nhé?”

Chu thiếu gia dựa vào ghế, lác chân không đáp.

Đặng Uyển Uyển ở cạnh chột ngắc đầu, đặt bút xuống, kích động nói: “Được đấy được đấy! Mình có biết một khu, mình có thể dẫn các cậu đến.”

Hai mắt Tổng Tử Kỳ sáng lên, “Được à nha.”

Nói rồi cả hai đồng loạt nhìn sang Chu Tư Việt, không kịp đợi cậu bình luận thì đằng trước có người quay đầu lại, vỗ lên mặt bàn của Đặng Uyển Uyển, không lạnh không nhạt nói: “Đặng Uyển Uyển, bọn mình thương lượng một chuyện đi.”

Là Khổng Sa Địch.

Đặng Uyển Uyển cười khanh khách nhìn cô: “Sao thế Sa Địch?”

Bỗng Khổng Sa Địch nhìn về phía Đinh Tiễn, kết quả là khiến Chu thiếu gia đang vòng tay lắng nghe cũng vô thức nhìn theo tầm mắt của cô nàng.

Cũng đúng lúc ấy.

Tóm được cái nhìn ngơ ngác của Đinh Tiễn trong không trung.

Đinh Tiễn không tránh kịp, cứ thế chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Chu Tư Việt, hoảng hốt lúng túng quay đầu lại. Động tác hơi quá mạnh nên đụng đầu cái “sầm —— ” vào Hà Tinh Văn đang cúi người nhặt bút.

Đinh Tiễn đau tới mức nổ đom đóm mắt, cô xoa xoa đầu.

Chu Tư Việt cong môi, quả nhiên là đồ ngốc.

“Sao cậu lại phiền như thế chứ?”

Hà Tinh Văn chỉ mới giải toán được nửa, đang bị kẹt ở bước rất quan trọng, mãi cũng không thể viết tiếp được, trong lòng vốn đã bực lắm rồi, lần này Đinh Tiễn đụng phải họng súng, thế là cô trực tiếp bị xơi đạn.

Một tiếng hét này của Hà Tinh Văn khiến gần cả nửa lớp nhìn sang Đinh Tiễn chế giễu, tiểu cô nương đỏ mặt cúi đầu, thấp giọng xin lỗi: “Xin lỗi cậu.”

Dáng vẻ thấp kém ấy thật là khiến người ta thương hại.

Bạn trong lớp cũng đều biết đức hạnh của Hà Tinh Văn, nên cũng khá đồng cảm nhìn Đinh Tiễn.

Có nam sinh không chịu nổi mà lên tiếng thay Đinh Tiễn, “Hà Tinh Văn, cậu đừng có quá đáng, hôm qua cậu không giữ sách cho Đinh Tiễn, Đinh Tiễn cũng đâu có trách gì cậu.”

Nghe thấy câu này, Đinh Tiễn càng cúi đầu thấp hơn, người ra mặt hộ cô là một nam sinh tên Lưu Tiểu

Phong, là một người đeo kính đen đen gầy gầy, ở trong lớp không hề có cảm giác tồn tại, ngay cả trong giờ thầy cô mời trả lời câu hỏi cũng sẽ đổ mắt.

Đinh Tiến rất biết ơn cậu ta, vào lúc này là người đầu tiên lên tiếng cho mình.

Nhưng cũng vì lời của cậu ta mà lâm vào quẩn bách, thật ra thì bây giờ, cô chỉ hy vọng tìm một khe nứt để chui vào, không ai nói chuyện cũng không ai nhìn cô hết, không cần phải bất bình thay cô, sau đó cứ để chuyện này dần dà lắng xuống.

Cô là một nữ sinh nhát gan yếu ớt, bị người khác nhìn nhiều thì sẽ nghĩ nhiều, tâm tư lại nhạy cảm.

Càng không muốn để cho Chu Tư Việt thấy cái cảnh, lúc này cô đang bị bạn cùng bàn mới chê bai.

Nhưng sau khi Lưu Tiểu Phong nói xong, Hà Tinh Văn vẫn không phục mà vặc lại đôi câu, suýt nữa hai người họ đã vì Đinh Tiến mà cãi nhau trong lớp rồi.

Cuối cùng vẫn là Tống Tử Kỳ ở phía sau nửa trêu nói, “Hà Tinh Văn, ông đừng có bắt nạt tiểu quái thú, cẩn thận Tư Việt nhà bọn này chinh ông đấy.”

Ám muội của những những năm tháng thanh xuân, có lẽ chính là trò đùa giỡn lập lờ nước đôi không rõ ràng giữa bạn học.

Tống Tử Kỳ vừa dứt lời, các bạn trong lớp cũng cười rộ lên, sau đó nghe thấy có người đập mạnh vào ghế của Tống Tử Kỳ, giọng nói có phần lười biếng: “Liên quan gì đến tao.”

Tống Tử Kỳ gãi gáy nói: “Đùa tí thôi mà.”

Trong bầu không khí hò hét âm ỉ, Khổng Sa Dịch bất thành lình quay đầu lại nói với Đặng Uyển Uyển: “Cậu với Đinh Tiến đổi chỗ lại đi.”

Đặng Uyển Uyển sững sốt, liếc nhìn Chu Tư Việt.

Khổng Sa Dịch sáng giọng, nói rồi lại nhìn sang Chu Tư Việt đang dựa ra sau ghế, nói: “Nếu cậu không muốn ngồi với Tiên Tiên thì bảo cậu ấy đổi với Tống Tử Kỳ, tớ sẽ ngồi với Tiên Tiên.”

Đề nghị này bị Tống Tử Kỳ kịch liệt phản đối: “Tớ không nhé, tớ không muốn ngồi với cậu ta đâu, ngồi cạnh cậu ta áp lực chết đi được.”

Khổng Sa Dịch trấn an: “Không đâu.”

Tổng Tử Kỳ: “Tớ ngồi sau sẽ không nhìn thấy.”

Khổng Sa Dịch xoa đầu cậu ta như xoa đầu chú cún vậy, trơ ngáo nghiêm túc nói: “Ngoan, lần sau đi cắt kính lại đi.”

Tổng Tử Kỳ lắc đầu: “Mắt kính quá dày sẽ trông giống đít chai, còn lâu tớ mới cần.”

Khổng Sa Dịch cắn răng: “Được, thế cậu với Chu Tư Việt ngồi trước, còn mình và Tiễn Tiễn ngồi sau.”

Tổng Tử Kỳ gãi đầu: “Sao có thể mặt dày như thế được?”

Khổng Sa Dịch: “Đừng nói nhảm nữa, trước khi tớ chưa nổi giận thì gật đầu nhanh lên, nếu không tớ sẽ méc thầy các cậu đem máy chơi game vào lớp!”

“Má. Khổng Sa Dịch, mẹ nó cậu có còn nhân tính không thế hả?”

“Có được không hả? Cậu?!”

“Sợ cậu rồi đấy, được được được!!”

Nhưng hai người vừa mới thảo luận xong, Đặng Uyển Uyển ở sau lưng đã nghiêm mặt nói: “Tớ không đổi.”

Ba chữ này vô cùng có lực.

Khổng Sa Dịch nghe thế thì rất nôn nóng, xắn tay áo lên định xông tới lý luận với người ta, nhưng lại bị Tổng Tử Kỳ giữ lại: “Bà cô ơi, đừng có kích động thế chứ... Sao gần đây cậu đánh đá thế?”

Mặt Khổng Sa Dịch lúc đỏ lúc trắng, mặc kệ cậu ta mà nói thẳng với Đặng Uyển Uyển: “Nếu không phải lúc trước cậu ồn ào tới hỏi Chu Tư Việt thì sao Tiễn Tiễn có thể bị cậu ép đến hàng trước ngủ hả?”

Đặng Uyển Uyển mím môi: “Dù sao thì tớ cũng không đổi.”

“Được rồi.” Chu thiếu gia lạnh lùng ngồi xem nãy giờ cuối cùng cũng nhàn hạ lên tiếng: “Vào học đã.”

Chuông vào tiết reo lên, giáo viên kẹp giáo án dưới nách theo tiếng chuông đi vào cửa.

Rốt cuộc các bạn học lại lần nữa chuyển sự chú ý vào sách giáo khoa.

Đinh Tiễn thở một hơi dài nhẹ nhõm, cô cảm ơn sự trọng nghĩa tương trợ của Sa Dịch, không để mình quá chật vật ở trước mặt Chu Tư Việt; cũng cảm ơn trung học Yến Tam, đã để cô gặp được cô gái đầy nhiệt huyết hào hứng này trong những năm tháng hoảng hốt vội vã.

Cuối tuần.

Đinh Tiễn ôn xong bài của các môn trong tuần vừa qua, vươn vai duỗi người, nhìn cái cây ngoằn ngoèo ở ngoài cửa sổ, đang suy nghĩ lúc nào đó nên chặt cái cây đi, chứ không che tầm mắt khuất ánh sáng quá rồi, bây giờ cô nhìn lên bằng đèn cái gì cũng thành hai.

Đang mãi nghĩ ngợi thì Diệp Uyển Nhân ở ngoài phòng khách gọi: “Tiễn Tiễn!”

Cô chậm chạp đứng lên đi ra.

Diệp Uyển Nhân vừa cúi người lau bàn vừa nói: “Mày đến lớp năng khiếu đón em trai đi, tao chưa nấu cơm xong.”

“Ồ.”

Cô rì rì đi ra cửa đối giầy, trong lòng lẩm bẩm: thế mà vừa này còn có thời gian nói chuyện thảo luận với người khác.

Chuyện nhà này nhà kia, đều không thoát khỏi con hẻm rộng có một mét này được.

Diệp Uyển Nhân thấy cô chậm chạp như thế thì nổi đóa: “Mau lên đi! Nếu không tìm được thì đến mấy khu chơi game gần đấy mà tìm, có lúc chờ sốt ruột thằng bé sẽ đi chơi game.”

“Nó lại đi chơi game nữa hả?”

Diệp Uyển Nhân nói: “Chơi một lát chứ có gì đâu.”

Đinh Tiễn cười nhạt.

Đúng như dự đoán, quả thật Đinh Tuấn Thông đang ở khu chơi game gần đấy, đang còn chơi đua xe với đám bạn nhỏ của mình, một đám hào hứng vô cùng, Đinh Tiễn đi đến xách tai cậu, “Đinh Tuấn Thông, về nhà!”

Đinh Tuấn Thông rút đầu đi, không nhìn được hất tay cô ra: “Đợt lát đã!”

Đinh Tiễn tốt tính hỏi: “Chờ lâu mau?”

“Mười phút.”

“Được.”

Đinh Tiễn vô cùng thoải mái đi ra ngoài cửa chờ cậu.

Nhưng đã mười phút trôi qua.

Đinh Tiễn đứng ở cửa nhìn vào bên trong, không đứa nào có ý định ra ngoài cả, cô lại kêu lần nữa: “Đinh Tuấn Thông!”

“Mười phút nữa thôi.”

Lại mười phút trôi qua...

“Đinh Tuấn Thông!!”

“Cho em thêm mười phút nữa, không thì lát về nhà em sẽ méc mẹ là chị đánh em.”

Ha, thằng oắt con này.

Đinh Tiễn xông đến, trực tiếp xách tai Đinh Tuấn Thông kéo ra ngoài, thằng bé cứ đưa tay cầm chặt lấy vô lăng, sống chết không chịu xuống xe, “Cứu mạng với! Có kẻ buôn bán trẻ em!”

Người đi đường vội đưa mắt nhìn.

Đinh Tiễn sốt ruột, giơ tay đập vào sau gáy cậu: “Mày nghiêm túc lại cho tao, bà đây là chị mày đấy.”

“Phụt —— “

Sau lưng vang lên tiếng cười khê.

Đinh Tiễn sửng sốt quay đầu lại nhìn, một tốp đông người đứng đấy, Tống Tử Kỳ và Không Sa Dịch đứng bên cạnh, sau đó là Chu Tư Việt, Đặng Uyển Uyển, Tưởng Trâm cùng Tống Nghi Căn.

Thấy có người đến, Đinh Tuấn Thông mau chóng thoát khỏi tay Đinh Tiễn, chạy thực mạng về chơi đua xe tiếp.

Còn cậu thiếu niên cao nhất bên này, hai tay đút túi, ánh mắt vượt qua đám người thờ ơ rơi xuống người cô.

Vào lúc này, trong lòng Đinh Tiễn lại nảy ra một ý nghĩ.

Vị trí mà Đặng Uyển Uyển đang đứng kia, vốn phải là cô mới đúng.

Tổng Tử Kỳ và Tưởng Trầm trêu mấy câu, thấy cô không phát giác thì đều hậm hực im miệng, thấy Chu Tư Việt đứng yên không nhúc nhích, Tổng Tử Kỳ mới như ngộ ra điều gì đó, kéo Tưởng Trầm qua nói: “Đi thôi đi thôi, chúng ta đi chơi ném bóng rổ đi, tao không tin là không phá được kỷ lục của Tư Việt.”

Tưởng Trầm và Tống Nghi Cẩn bị Tổng Tử Kỳ gắng gượng kéo đi.

Khổng Sa Dịch nhảy chân sáo lại bên cạnh Đinh Tiễn, “Tôi qua tố định gọi điện cho cậu nhưng mới nhận ra là tố không có số cậu, thứ hai tới cậu thêm vào danh bạ hộ tố nhé.”

Đinh Tiễn không có điện thoại, Diệp Uyển Nhân không chịu mua cho cô.

Nhưng cô cũng không muốn ở trước mặt Đặng Uyển Uyển với Chu Tư Việt nói mình không có điện thoại, thế là tùy tiện gạt đầu.

Khổng Sa Dịch vui vẻ rời đi.

Đinh Tiễn ngoái lơ Chu Tư Việt, xoay người đi tìm Đinh Tuấn Thông, thế nhưng trên xe đua đã không còn bóng người, mất đảo một vòng cũng không thấy tiểu ma vương kia đâu, cô tức đến mức tím tái mặt mày.

Trong miệng mắng câu thằng chết tiệt, ánh mắt lại cứ tìm kiếm khắp nơi không mục đích.

Đột nhiên, tóc bị người ta xoa mạnh.

Nói là xoa, nhưng lại càng giống như là chà, chà bột mì vậy.

Ai?

Đinh Tiễn ngẩng đầu lên, một bóng người cao lớn sải dài bước chân lướt qua người cô, vạt áo T-shirt khẽ quét qua mu bàn tay cô, rồi bàn tay lại cắm vào trong túi quần rồi, thế nhưng cô vẫn bắt được câu nói cực

nhanh vang lên bên tai.

“Thứ hai chuyển về đi.”

Thiếu niên bóng lưng gầy, cước bộ như có gió, hời hợt không tập trung.

A?

9. Quyển 1 - Chương 8: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (3)

Đình Tiễn vẫn chưa hoàn hồn.

Thiếu niên rời đi rồi, Đặng Uyển Uyển bước lên kéo tay Đình Tiễn, cười tủm tỉm nhìn cô: “Thứ hai tới chúng ta đổi chỗ lại đi, thật ra mấy ngày nay ngồi ở phía sau, mình cũng không thấy rõ lắm.”

Í?

Sao bỗng nhiên lại...

Đình Tiễn ngậy ngẩn để mặc cô ấy nắm tay, đầu óc hỗn độn.

Đặng Uyển Uyển cười sờ đầu cô, ánh mắt liếc ra sau lưng, nói: “Ngớ người làm gì thế? Mình đã biết cả rồi.”

Nghe thấy thế, Đình Tiễn vội xua tay, “Không, mình không phải...”

Không cái gì chứ?

Nghe cậu ta bảo mày chuyển về, có phải trong lòng bồn loạn quá rồi đúng không?

Đặng Uyển Uyển cũng không đợi cô nói hết câu mà ngắt lời: “Được rồi, sao cậu không nói sớm cho mình biết chứ?”

Lời này nghe rất mập mờ, mập mờ tới nỗi Đình Tiễn cũng chẳng dám nhìn thẳng vào mắt Đặng Uyển Uyển.

Tiểu cô nương cúi đầu, càng xác nhận suy nghĩ trong lòng Đặng Uyển Uyển.

Đặng Uyển Uyển mỉm cười: “Mọi người đều là bạn học cả, nếu cậu nói thắng với mình, dĩ nhiên mình sẽ không từ chối rồi.”

Nói thắng?

Nói thắng với cậu thế nào được?

Đinh Tiến bĩu môi.

Đặng Uyển Uyển buông tay cô ra, nhìn về phía trước rồi bảo: “Được rồi, Chu Tư Việt đều đã nói với mình cả rồi, đừng có ngại, thứ hai mình sẽ chuyển về, mình đi chơi đã nhé.”

Khoan khoan... Cái gì cơ?

Đinh Tiến giơ tay ra giữ lại, nhìn thẳng vào cô ấy: “Cái tên chết... khụ... Chu Tư Việt nói gì với cậu thế?”

Đặng Uyển Uyển sáng khoái trả lời: “Cậu ấy nói cậu mới đến thành phố, không quen thổ địa, thời gian qua thường xuyên đi vệ sinh ngay trong giờ học, ngồi phía sau sẽ tiện hơn.”

...!!

Bây giờ đi qua đập chết cậu ta còn kịp không vậy?

Đặng Uyển Uyển nói xong thì chạy ngay tới chỗ máy ném bóng rổ, Đinh Tiến nhìn bóng lưng cao lớn đứng gần cỗ máy, giận dữ cắn răng.

Chu Tư Việt đứng trước máy ném bóng, giơ tay tạo động tác rất tiêu chuẩn xác định điểm ném, quả bóng bay qua đỉnh đầu tạo thành một hình cong parabol rơi xuống khung bóng rổ ở đối diện, tốc độ ở tay anh cực nhanh, bóng còn chưa rơi xuống thì trái tiếp theo đã đập vào.

Máy ném bóng kiểu này ở trấn Diên Bình cũng có một cái.

Cô có một cậu bạn lớn lên cùng nhau từ nhỏ chơi trò này cực giỏi, lúc rảnh rỗi thì chỉ thích chơi bóng rổ ở khu game, không tới một tháng, trong danh sách kỷ lục chỉ toàn tên của cậu ta, hơn nữa chưa có ai phá nổi kỷ lục đó.

Đây là lần thứ hai Đinh Tiến thấy có người có thể ném bóng được số điểm 999.

Khi quả bóng cuối cùng mà Chu Tư Việt ném rơi xuống, bên tai truyền đến tiếng trầm trồ của Tống Tử

Kỳ và Tưởng Trầm, Khổng Sa Dịch ở cạnh nhau nhao muốn thử, Đặng Uyển Uyển thì đi qua lấy tiền chơi game của Chu Tư Việt.

Chu Tư Việt không hiểu phong tình nói: “Lấy của mình làm gì. Tự đi mà đổi.”

Tổng Tử Kỳ huýt sáo.

Khổng Sa Dịch ở bên bệnh vực: “Đúng thế, cậu lấy của người khác làm gì, muốn chơi thì tự đi đổi đi.”

Đặng Uyển Uyển hừ một tiếng, giữ sự kiêu ngạo của mình: “Không chơi nữa.”

Khổng Sa Dịch dương dương đắc ý với Đinh Tiễn đang nhú mày ở bên này, vẻ mặt như muốn nói: “Yên tâm đi, tớ vẫn canh chừng giúp cậu đấy, yên tâm đi tìm em trai cậu đi.”

Còn thiếu niên mà cô bạn lòng lại chẳng hay biết đến việc này, giờ đang chuyên tâm chơi gấp thút.

Bỗng Đinh Tiễn bật cười.

Chợt nhớ mình đã từng thấy trong sách có một câu rằng ——

Mâu thuẫn như cá nóc đuôi nhau, sinh tồn lâu dài trên thế giới này.

Còn thiếu niên thiếu nữ trong giai đoạn trưởng thành, lại phát triển mâu thuẫn đến tận tận.

...

Đinh Tiễn dẫn Đinh Tuấn Thông về nhà, đúng lúc Diệp Uyển Nhân vừa làm cơm xong, cũng chẳng nhiều lời, giục hai người mau đi rửa tay ăn cơm. Đinh Tuấn Thông làm mặt quỷ với Đinh Tiễn, cấp tốc chạy vào nhà vệ sinh.

Trên bàn ăn.

Đinh Tiễn gắp cơm trong bát, Diệp Uyển Nhân khắp khúc cá đặt vào bát cô, thuận miệng hỏi: “Gần đây học thế nào?”

Đinh Tiễn và cơm vào miệng nói: “Cũng tạm.”

Diệp Uyển Nhân gật đầu, đặt bát đĩa xuống cái cách, nói: “Buổi tối có rảnh thì kèm cặp em mày học toán

đi.”

“Vâng.”

Diệp Uyển Nhân lại lơ đãng hỏi: “Qua lại với Tư Việt thế nào rồi?”

Cái tên này bỗng bị người ta nhắc đến, Đinh Tiến có thể hiểu được cảm giác vi diệu ấy, nửa phần cơm mắc nơi cuống họng, cô ho mạnh mấy cái, rồi hắng giọng cố bình tĩnh nói: “Tốt lắm ạ.”

Diệp Uyển Nhân: “Qua lại với cậu ta cho tốt, thành tích của cậu ta thế nào?”

Trong lòng Đinh Tiến thoáng xẹt qua tia đau thương, tìm cả buổi vẫn không ra được từ nào thích hợp để hình dung cậu, thế là đánh giá rất đúng trọng tâm mà cũng rất qua loa —— học bá.

Diệp Uyển Nhân không có nghiên cứu vì những từ ngữ này nên chỉ gật đầu rồi nói: “Quả đúng vậy, trước kia cũng có nghe lão Chu nói, con trai ông ta học gì cũng có ưu điểm, trí nhớ rất tốt, nhưng không hiểu sao thi cấp ba lại thấp như thế nhỉ?”

Dựa vào thái độ học tập của cậu ta, có thể thi được như thế đã là thần rồi đấy.

Đinh Tiến gào thét trong lòng.

Diệp Uyển Nhân: “Lúc còn bé cậu ta thông minh lắm, không biết giờ thế nào rồi.”

Bây giờ là yêu nghiệt, Đinh Tiến im lặng nghĩ.

“Có đứa con năng khiếu hơn người, không chịu chăm lo bồi dưỡng sẽ rất dễ mai một, mà nhìn Chu phu nhân cả ngày đánh bài không lo quản, lão Chu thì bận việc, làm sao có thời gian sinh thêm con nữa, tao thấy tương lai Thông Thông nhà chúng ta nhất định sẽ tiền đồ hơn cậu ta.”

Đinh Tiến liếc nhìn em trai đang cúi đầu ăn trong đau khổ, cười nhạt, “Trước mắt thảo luận xem nó có tiền đồ vào được cấp hai vẫn đang tin hơn đấy.”

...

Chẳng khác gì nói trúng tim đen.

Ngay cả Diệp Uyển Nhân cũng khó đáp lại, chỉ vỗ đầu em trai nói: “Chị con nói đúng, phải tăng thành tích mới là quan trọng nhất.”

Đình Tuấn Thông ai oán nhìn cô.

Đình Tiến nhanh chóng và cồm trong bát, quay về phòng chuẩn bị bài học cho tuần tới.

Lật hai trang sách, một chữ cũng không vào đầu nổi, lá cây ngoài cửa sổ lúc đung đưa lúc dừng lại, rồi sau đó rơi xuống, một chiếc lá nhặt rơi trên khung cửa, tựa như tín hiệu mùa thu.

Bầu trời dần tối, sương chiều thâm trầm, khói sóng dặm ngàn hội tụ một màu.

Trăng già chậm chậm dâng cao đến nửa vùng trời, ánh trăng như lụa mỏng xuyên qua kẽ cây tụ hội, trải dài mông sáng loang lổ trên con đường đá xanh, hết như tâm sự của tiểu cô nương, sáng vặc rõ ràng mà lại không thể trút bầu tâm sự.

Bỗng cô có phần ngóng trong, thứ hai mau mau đến đi.

Thế là cứ mong đợi như thế, cuối cùng thứ hai cũng đã đến, Đình Tiến dậy từ lúc sớm, nghiêm túc tắm rửa, chải đầu thật gọn, thay bộ quần áo sạch vừa mới giặt, cắn bánh bao trong miệng xuất phát từ nhà.

Diệp Uyển Nhân đi theo sau hỏi cô có muốn lấy một cái bánh bao nữa không.

Cô không quay đầu mà chỉ phất tay, bước chân rất nhanh.

Chưa bao giờ cô mong đợi đi học như thế.

Cô đến rất sớm, trong lớp học chỉ mới lác đác vài người, Đặng Uyển Uyển vẫn chưa đến.

Đình Tiến ngồi xuống vị trí cũ, lấy sách tiếng Anh ra, im lặng học từ vựng.

Lưu Tiểu Phong đeo cặp sách đi vào, chủ động bắt chuyện với cô: “Hôm nay nhìn cậu không tệ nhỉ, tích cực thế.”

Đình Tiến chợt nhớ lại hôm đó cậu ta giúp mình ra mặt mà suýt nữa đã cãi nhau với Hà Tĩnh Văn, thế là mặt mày vui vẻ quay sang, ngọt ngào nói: “Cám ơn cậu nha Lưu Tiểu Phong, hôm đó còn chưa kịp cám ơn cậu, cho mình cám ơn nhé.”

Câu cám ơn bất ngờ này làm Lưu Tiểu Phong lúng túng, xấu hổ gãi gáy đáp: “Không có gì mà, vốn là do Hà Tĩnh Văn không đúng, nếu đổi thành người khác thì mình cũng sẽ giúp, cậu... không cần để ý lắm đâu.”

“Rất cám ơn cậu.” Đình Tiến chân thành nói.

Lưu Tiểu Phong đỏ mặt xua tay: “Cậu không cần phải quá —— “

Đinh Tiễn vừa định cười thì chợt trước mắt có bóng người lướt qua, tóc trên đỉnh đầu bị người ta vò rối, rồi bên tai vang lên một câu không nhẹ không nặng: “Dọn bàn.”

Cậu càng ngày càng thuận tay rồi đấy!

Phản ứng của một giây sau là, may mà sáng nay gặt đầu.

Hai chữ khách khí bị Lưu Tiểu Phong nuốt về, nhìn bóng lưng không hề ngoảnh đầu của Chu Tư Việt, ngạc nhiên nói: “Cậu phải về lại rồi à?”

Đinh Tiễn đứng lên, bỏ sách vở vào cặp rồi tạm biệt Lưu Tiểu Phong.

Lưu Tiểu Phong chần chừ: “Cũng được, nhưng sau này đừng đổi lung tung thế nữa, may mà chủ nhiệm không để ý đấy.”

Đinh Tiễn vỗ vai cậu ta, trịnh trọng gặt đầu, rồi nói lời từ biệt như hiệp sĩ: Tạm biệt thiếu niên, có rảnh rồi thì đến làm khách.

Lưu Tiểu Phong bị cô chọc cười, đứng lên: “Để mình giúp cậu, bàn này nặng thật đấy.”

Khổng Sa Địch cũng đứng lên, xông tới gia nhập đội ngũ giúp sức.

Tống Tử Kỳ lại nhìn chỗ khác, người dựa ra sau, tay khoác lên bàn Chu Tư Việt, nói: “Tao cảm thấy thằng Lưu Tiểu Phong này có ý nghĩ không trong sáng.”

Chu Tư Việt đang giải bài hôm thứ sáu quên đem, bút nhọn thoăn thoắt viết ra bước giải, tranh thủ ngẩng đầu liếc một cái, rồi lại cúi đầu vừa viết vừa thờ ơ nói: “Cả lớp này chỉ có mày là có ý nghĩ đen tối.”

Tống Tử Kỳ trợn mắt, “Vậy mày nói xem, tại sao mày lại giúp tiểu quái thú đổi chỗ, lại còn đồng ý để Đặng Uyển Uyển chơi chung với bọn mình?”

Chu Tư Việt: “Không phải là mày đồng ý à?”

Tống Tử Kỳ ngắt lời: “Coi như tao ngu, tao đồng ý đi, nhưng vì sao mày lại đi?”

Chu thiếu gia miễn cưỡng nhìn sang: “Được rồi, là tao chê Đặng Uyển Uyển phiền, ngày nào cũng hỏi không ngừng.”

Tổng Tử Kỳ: “Câu hỏi thứ hai, vậy vì sao mày không đồng ý với yêu cầu của Khổng Sa Địch, để tao ngồi chung với mày.”

Bổng Chu thiếu gia đặt vở xuống, trong mắt lóe lên tia sáng, người ngả ra sau, vòng tay trước ngực với vẻ lười biếng, cả người ngập chìm trong ánh ban mai buổi sáng sớm, nụ cười còn trong vắt hơn cả nước sông:

“Được thôi, mày đổi với cô ta đi, tao ngồi với mày.”

“Không muốn, ngồi cạnh mày cần dùng khí quá.”

“Thế thì không được.”

Chu Tư Việt lười nói nhảm với cậu ta, lại lần nữa cúi đầu chép bài.

Đinh Tiễn dọn bàn xong thì lại nói cảm ơn với Lưu Tiểu Phong lần nữa, Lưu Tiểu Phong vội phát tay, đỏ mặt rời đi.

Khổng Sa Địch lôi một con búp bê trong cặp ra, đặt lên bàn Đinh Tiễn, “Tiễn Tiễn, cái này cho cậu.”

Đinh Tiễn vừa đặt lại sách vở vừa nhìn, mù mờ hỏi: “Cái gì đây?”

Khổng Sa Địch chần chừ nhìn Chu Tư Việt, rồi nhanh chóng nói: “Đây là bạn cùng bàn của cậu gặp được đấy, cậu ta bảo tớ đưa cho cậu.”

Nói rồi cũng nhanh chóng quay lên trên.

Đinh Tiễn sững sờ, cứ như gặp quỷ quay đầu sang nhìn Chu Tư Việt.

Chu thiếu gia chỉ mãi giải đề, cũng không ngẩng đầu mà mở miệng nói: “Đừng khách khí, tôi gấp đại thôi.”

Đinh Tiễn lại nhìn xuống con búp bê: “Cho tôi làm gì?”

Chu thiếu gia vẫn không ngẩng đầu, chỉ nhìn vở cười khê một tiếng, bút cũng chẳng dừng, thành thật nói: “Đừng nghĩ nhiều, Khổng Sa Địch cũng có một con, Tổng Nghi Cẩn cũng có một con, tôi mới nghĩ vậy thì cho cậu một con luôn.”

...

Cậu tưởng mình là hoàng đế đấy à? Tam cung lục viện người người đều phải có thể bài sủng ái của cậu chờ cậu gọi tên phải không?

“Cậu cho nhiều thế cũng không sợ bọn họ đánh nhau à?”

...

Chu thiếu gia dừng bút, ngẩng đầu nhìn cô rồi cười phì một tiếng.

Lần này ngay đến cả Tống Tử Kỳ ở đằng trước cũng không nhịn được ngoái đầu lại: “Tiểu quái thú, cậu nghĩ gì thế, Khổng Sa Địch là do tôi đưa, Nghi Cẩn là Tưởng Trâm đưa. Đặng Uyển Uyển muốn mà Chu Tư Việt còn không cho đâu đấy.”

Đinh Tiễn đỏ mặt.

Một lúc lâu sau, cô mới thấp giọng nói: “Sao cậu không cho Đặng Uyển Uyển? Thật ra tôi không sao...”

Chu Tư Việt liếc cô, “Không muốn?”

Muốn.

Chu Tư Việt nhướn mày, duỗi tay ra, giả vờ như lấy về, “Vậy thì trả lại tôi.”

“Muốn muốn muốn!”

Đinh Tiễn vội nhào người qua đè lại, kết quả là đè luôn lên tay cậu, đúng lúc đè ở bộ ngực mềm mại của cô, tay của nam sinh đánh bóng quanh năm nên sắc chắc vô cùng, như ôm phải cục gỗ nóng ran.

Vừa cứng lại vừa nóng.

Thậm chí còn có thể cảm nhận được gân xanh gồ lên trên cánh tay cậu.

Thường ngày cô hay quan sát tay cậu, thon dài lại sạch sẽ, thế nhưng đây vẫn là một cậu con trai.

Hình ảnh như dừng lại, gió xào xạc thổi khung cửa kêu kè kè cà kè kẹt, bên ngoài đã gần như không còn nghe thấy tiếng ve kêu nữa rồi, trong phòng học ồn ào âm ỉ này, cả hai ngẩng nhìn đối phương.

10. Quyển 1 - Chương 9: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (4)

Gió ngoài ô cửa lùa vào, mang theo mùi hương hoa quế nhàn nhạt.

Lúc này trong lớp học chỉ còn lại tiếng đọc bài oang oang, các bạn học đã bắt đầu tiết tự học rồi, chẳng ai chú ý đến bên này cả, bọn họ cứ thế lúng túng ôm cánh tay một phút, cho đến khi Tống Tử Kỳ đột ngột quay lại nói:

“Tư Việt, ở cổng trường mới mở quán cơm, trưa nay chúng ta —— “

Thế là thấy một màn đầy khiếp đảm này, miệng há to thành hình chữ O, ánh mắt đưa qua đưa lại giữa hai người họ, lẩm bẩm nói: “Tao đi ăn một mình vậy.” rồi che miệng quay lên.

Đinh Tiễn cơ hồ đồng thời hất tay Chu Tư Việt ra, như ném củ khoai nóng phồng tay đi.

“Bịch —— ” một tiếng, tay của thiếu niên đập xuống bàn.

Chu Tư Việt rên một tiếng đau đớn, chân mày nhíu chặt, nghiêng chặt răng hít một hơi: “Cậu!”

Đinh Tiễn quay người đi, ngồi thẳng người hơi cúi đầu, lại đặt con búp bê lên bàn cậu, thấp giọng trình trọng giải thích: “Xin lỗi cậu, vừa nãy kích động quá, vì đây là lần đầu tiên có người tặng tôi quà nên... không điều khiển được cảm xúc, nếu không thì cậu nghĩ thêm chút nhé?”

Thiếu nữ dè dặt, câu nói đầu tiên lại khiến kịch tình thay đổi đột ngột.

Một mặt, Đinh Tiễn cảm thấy biểu hiện vừa rồi của mình quá kích động, sợ sẽ khiến Chu Tư Việt có hiểu lầm không cần thiết; mặt khác, Chu Tư Việt mới có ý định “đổi ý”, có thể cậu ta muốn lấy về tặng Đặng Uyển Uyển.

Chu Tư Việt hoàn toàn không hiểu nổi tâm tư kia của nữ sinh, càng không hiểu nổi là, chỉ một con búp bê thôi mà, tặng thì tặng rồi, có cái gì hay mà nghĩ chứ.

Thế là cậu nhíu mày, vừa xoa tay vừa giơ chân đạp vào ghế của Tống Tử Kỳ, Tống Tử Kỳ vừa quay đầu lại thì một con búp bê đập vào mặt cậu, đi kèm theo đó là âm thanh mất kiên nhẫn của thiếu gia: “Cho mày.”

...

Tống Tử Kỳ luống cuống nhận lấy con búp bê, hét nhìn Chu Tư Việt rồi lại nhìn Đinh Tiễn, mặt đầy khó hiểu.

Nhưng cả hai đều đã bắt đầu cúi đầu đọc sách, không ai nói gì.

Trên cành cây ngoài lớp học nở đầy hoa quế, gió thu đưa mùi thơm bay vào, trong gió lạnh thoáng tia rùng mình, đến cả hoa quế kiêu diễm động lòng người cũng không hiểu nổi lòng thiếu nữ.

Cách thời gian kỳ thi kiểm tra chất lượng chỉ còn hơn nửa tháng.

Đinh Tiến gục mặt xuống bàn rên rỉ, ngay cả lông mày cũng sắp thành chữ tiu nghỉu rồi, cầm đề lên tờ đề toán vừa làm xong, cúi mắt nhìn thấy con số 99 đỏ rực, nghĩ mãi không ra.

Vào năm 2003, điểm tối đa của các môn là một trăm hai, chín mươi chín chỉ mới là thành tích đạt tiêu chuẩn.

Đinh Tiến thiên về môn xã hội nên thi toán tương đối kém, hồi thi đầu vào môn toán lại phát huy bình thường không cản trở, lúc này mới trải qua một kỳ nghỉ hè, đầu óc đã nhũn cả ra, nghe nói đề thi chất lượng của lớp trọng điểm rất biến thái, ngay cả Hứa Kha cũng chỉ thi được hơn một trăm điểm.

Đinh Tiến nghiêng đầu liếc nhìn sang bên cạnh.

Vị trí bên cạnh đã trống, Chu Tư Việt bị giáo viên gọi lên phòng công tác, trên mặt bàn trống trơn là bài thi toán viết được nửa được bút đề lên.

Đinh Tiến ngẩn người.

Đợi đợi đợi đã ——

“Tuyển Tập Đề Thi Olympic Lớp Mười (Một) “

Cô trợn tròn mắt, quét nhanh qua từng xấp đề.

Bắt đầu từ đề thứ ba trở đi, với kiến thức toán học hạn hẹp hiện nay của cô thì đã xem không hiểu rồi, hơn nữa có rất nhiều nội dung không được học, đúng là Tưởng Trầm không hề gặt cỏ.

Quả thật cậu ta đã học xong toán lớp mười rồi.

“Nhìn gì đấy?” Chẳng biết Khổng Sa Định từ đâu xuất hiện, nhào cả người lên Đinh Tiến, cười khanh khách ôm lấy cô, đặt đầu cô vào bộ ngực mềm mại của mình.

Khổng Sa Định dậy thì thành công, mới lớp mười mà đã có bộ ngực đáng kiêu ngạo, lúc chạy bộ trong giờ

học thế ngực sẽ đong đưa theo bước chân, thế là thành công biến Đinh Tiễn chạy theo bên cạnh trở thành tấm ván di động.

Đinh Tiễn giải cứu đầu mình ra khỏi ngực cô nàng, lại lần nữa nằm dài xuống bàn, thở dài một tiếng: “Cậu nói xem vì sao người ta phải học toán chứ? Chẳng lẽ sau này mua thức ăn còn phải dùng phương trình hàm số à?”

Khổng Sa Dịch ngồi vào chỗ của mình, cũng thuận thế dựa cằm lên bàn cô, nhìn sang vị trí của Chu Tư Việt rồi nói: “Không biết, nhưng tớ nghe Tống Tử Kỳ nói, cái cậu ngồi cạnh cậu muốn đi thi đấy.”

Đinh Tiễn sững sốt: “Thi cái gì?”

Khổng Sa Dịch: “Toán đó, cậu ta thi đầu vào được điểm toán tuyệt đối như thế không bị người ta để ý mới là lạ đó, cậu có biết Hứa Kha lớp mười hai không? Cũng thi đầu vào được điểm toán tuyệt đối nên được thầy giáo khuyên đi thi đó, có điều Hứa Kha hơi thắm, tham gia hai khóa đều không được thứ bậc cao.”

Đang còn nói thì Chu Tư Việt đã về, kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Đinh Tiễn.

Khổng Sa Dịch thức thời xoay lên.

Tống Tử Kỳ thấy cậu về thì chồm người qua, “Nói sao rồi?”

Chu Tư Việt cầm bút nhìn bài thi trên bàn, tiện tay viết xuống một đáp án, bút trong tay quay một vòng, thờ ơ nói: “Còn nói thế nào nữa.”

Tống Tử Kỳ liếc nhìn vở cậu, “Vầy rốt cuộc mày có đi không?”

Chu Tư Việt cúi đầu tiếp tục nhìn tờ đề, không nhanh không chậm viết cách giải ra, nhướn mày, “Không biết.”

Tống Tử Kỳ xì một tiếng: “Mày do dự cái gì, cơ hội tốt như thế, người khác muốn đi còn không được nữa là, dù không làm được cũng có thể vào đội tuyển quốc gia, chắc chắn vào thẳng Thanh Hoa Bắc Đại, rồi lấy thêm giải thưởng gì đó, có nhiều mặt mà.” Nói rồi lại liếc nhìn Đinh Tiễn, khê hất cằm, “Cậu nói thử đi tiểu quái thú?”

Bị chỉ đích danh bất thành lĩnh làm Đinh Tiễn vốn đang cúi đầu hoảng hốt, a một tiếng, ngẩng đầu lên gạt đầu như máy, “A, đúng thế, tốt lắm đó.”

Chu Tư Việt nhìn đề thi cười hừ một tiếng, không đáp.

Cười cái quái gì.

Đinh Tiễn thâm tự nhủ.

Người so với người, quả thực là tức chết người.

Người ta còn đang do dự vào Thanh Hoa hay Bắc Đại, nhưng cô lại chỉ có thể nhìn tờ bài thi chín mươi chín điểm không biết sai ở đâu này, cả đầu toàn là dấu chấm hỏi.

Cậu là đồ biến thái.

Lại âm thầm bổ sung thêm một câu.

Bỗng tờ bài làm biến thành gương mặt tuần tú đầy giễu cợt của Chu Tư Việt, Đinh Tiễn cắn răng, lấy bút đâm xuống, sao lại phiền thế chứ!

“Xoẹt —— “

Bài thi bị kéo rách một đường.

Chu Tư Việt nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu lên, lơ đãng nhìn sang cô, rồi cũng hiểu được đại khái, thế là nhướn mày cười: “Chỉ học mỗi khoa xã hội hả? Cậu học lệch sẽ thiệt thòi đấy, sau này dù có học văn học lý cũng không tránh được toán.”

Đinh Tiễn tức giận đáp: “Chỉ ít toán bên khoa xã hội dễ hơn.”

Chu Tư Việt lắc đầu cười: “Bài thi này cũng dễ còn gì, thế mà cậu thi được chừng ấy điểm, tình hình hơi căng đấy.”

Bỗng Đinh Tiễn như cọng cỏ ũ rũ, không có lấy chút sức lực để cãi lại, cậu ta nói đúng, quả thật tình hình lúc này của cô rất tệ.

Đinh Tiễn dè dặt ghép hai mảnh bài thi bị xé vào với nhau, rồi lấy băng keo ở trong hộp bút ra, dùng miệng cắn xé, vừa dán vừa tự giận mình mà nói: “Tôi chỉ là mẩu cá, không có lý tưởng xa vời gì, càng chưa từng nghĩ sẽ vào Thanh Hoa Bắc Đại, mục tiêu của tôi chính là thi vào một trường phổ thông ở tỉnh khác là được.”

Chu Tư Việt ngạc nhiên nhướn mày, có lẽ không ngờ tiểu cô nương còn đang mạnh miệng này lại bỗng ỉu xiu, không chống đỡ được, ngăn người nói: “Đại học chính quy phổ thông ở tỉnh khác?”

Đinh Tiễn vừa dán bài thi vừa gật đầu: “Tôi muốn đi Hàng Châu.”

Cách nơi đây càng xa càng tốt.

Lúc nói câu này hai mắt Đinh Tiễn sáng lên, có thể nhận ra là cô thật sự thích Hàng Châu.

“Cậu đã đến Tây Hồ chưa? Đã thấy tháp Lô Phong chưa? Có biết cầu Đoạn không*?”

(*Cầu Đoạn, hay còn gọi là Đoạn kiều/cầu gãy: là cây cầu bắc qua Tây Hồ ở Hàng Châu. Vào cuối đông, tuyết bên đầu cầu đón nắng thường tan trước, để lại nửa kia vẫn chìm trong một màu trắng. Và khi soi bóng trên mặt nước, cầu hiện lên như một cây cầu gãy.)

Chu Tư Việt nhìn cô mỉm cười, vòng tay trước ngực, sát cảnh nói: “Bạch Nương Tử* thì gặp nhiều rồi!”

(*Theo truyền thuyết, cầu Đoạn chính là nơi hẹn hò của răn tình Bạch Nương Tử và chàng Hứa Tiên.)

Cuộc trò chuyện kết thúc, thiếu gia không để ý đến cô nữa.

Đinh Tiễn lại một mình vắt óc suy nghĩ bài thi, bài cuối cùng gần như là sai hết, cô lại lật giấy nháp viết công thức phương trình ra, kết quả đột nhiên bên tai truyền đến một câu: “Thật ra thì phong cảnh của Thiên An Môn ở Bắc Kinh cũng không tệ*.”

(*Đại học Thanh Hoa hay Bắc Đại đều nằm ở Bắc Kinh.)

Bàn tay giải toán của Đinh Tiễn khựng lại, cô hơi ngẩng đầu lên, “Hả?”

Chuyến tới còn chưa đến hai tháng, những khu thắng cảnh nổi tiếng này bình thường đều rất đông người, với cả trong nhà có nhiều chuyện, Diệp Uyển Nhân cũng sẽ không để cho cô đi.

Chu Tư Việt lật bài thi nửa trên nói: “Đi xem ảnh chân dung của Mao chủ tịch đi, để ngài ấy chỉ cho cậu con đường tươi sáng.”

Đinh Tiễn nhỏ giọng coi thường: “Lên lớp cũng nghe không hiểu thì còn có thể chỉ được đường sáng gì.”

Chu Tư Việt: “Một người sống sờ sờ ngồi cạnh đây mà không biết hỏi à?”

Đinh Tiễn xen vào: “Cậu cũng đâu có nghe giảng, tôi hỏi cậu cậu biết tôi nói gì không?”

Chu Tư Việt tiện tay cầm lấy cuốn vở trên bàn đập lên đầu cô, lực không nặng lắm, lại rất tự nhiên: “Không nghe giảng cũng giỏi hơn cậu.”

Đình Tiến trợn mắt nhìn cậu, nhưng trong lòng lại chẳng bài xích chút nào, bất ngờ là còn cảm thấy ngọt ngào.

Nam sinh học lớp khác quen Chu Tư Việt đi ngang qua cửa sau, thấy cậu đang đùa giỡn cùng một nữ sinh thì huyết sáo, đứng ngoài hành lang đùa đôi câu thêm mắm thêm muối.

Đình Tiến nhìn sang, ánh mắt mờ ám của cậu ta cứ di qua đi lại giữa hai người.

Cô vội vàng xoay người, giả vờ cúi đầu giở vở.

Chu Tư Việt lười biếng dựa ra sau ghế, cũng lười tiếp lời.

Nam nữ cấp ba ngồi cùng bàn luôn rất dễ bị người ta trêu đùa gán ghép, huống hồ còn là Chu Tư Việt, bỗng Đình Tiến nghĩ, liệu trước kia cậu ta với bạn cùng bàn có bị người ta trêu đùa thế không.

Hay là, chỉ cô là đặc biệt?

Còn mãi nghĩ ngợi thì bên tai vang lên giọng của Chu Tư Việt: “Đưa bài thi đây.”

Hả?

Bài thi gì cơ?

Đình Tiến ngơ ngác nhìn đôi tay dài kia giật lấy bài thi vừa được dán ở trước mặt cô, đặt ở giữa hai bàn, trải phẳng ra, cậu lật trước lật sau một cái, chắc chắn được chỗ sai thì cầm bút gạch xóa trong bài, giúp cô bỏ phần giải sai đi.

Sau đó viết ra các bước giải ở chỗ trống bên cạnh.

“Vì bội số chung nhỏ nhất của 2, 3, 5 là 30, số hình hộp chữ nhật do 2, 3, 5 tạo thành mà đường chéo của một hình lập phương cạnh dài 30 do các hình hộp trên ghép lại đi qua là số chẵn. Cho nên số hình hộp chữ nhật mà đường chéo của một hình lập phương cạnh dài 90 do các hình hộp trên ghép lại đi qua là một số chia hết cho 3, nhìn đáp án xem, tìm số chia hết cho 3...”

Còn cả bài này nữa, các cạnh AD, BC, CD nối nhau, bỏ đường phụ của trục X và trục Y đi thì tứ giác ABCD chính là hình chiếu, tìm lim là được...”

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Đinh Tiến vẫn có thể nhớ lại hình ảnh ngày hôm đó.

Thiếu niên hăng hái giật lấy bài thi trong tay cô, giảng cho cô hiểu môn toán sở trường của cậu, lá vàng mùa thu ngoài khung cửa rơi xuống, lơ lửng bay về phương na,

Manh nha trong lòng như cùng với thời tiết ngoài cửa sổ bước vào một mùa khác

Bỗng cô biết mình đang khó chịu vì điều gì.

Chỉ là cô hâm mộ tình cảm không chút che giấu của Đặng Uyển Uyển.

Hy vọng có một ngày, rồi cô cũng có thể dũng cảm lên.

11. Quyển 1 - Chương 10: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (5)

Không biết có phải Đinh Tiến ảo giác hay không, mà cô cảm thấy Chu Tư Việt cố ý giảng bài chậm lại.

Hắn là vì ngồi cùng bàn nên mới có đãi ngộ này, nghĩ như thế cô liền bật cười.

Đầu bị người ta lấy bút gõ một cái, “Cười cái gì đấy, mau ghi chép lại đi.”

“Ừ.” Đinh Tiến thôi cười, nghiêm túc cầm bút viết, nhưng cô có nghe vào gì đâu, thế nên cũng chẳng biết phải ghi cái gì nữa. Ngồi bút dừng giữ không trung, cô lén liếc mắt nhìn người bên cạnh, Chu Tư Việt trực tiếp đập mạnh, “Thì ra hồi nãy không nghe gì hết phải không?”

Lực có hơi mạnh, cô vừa xoa vừa gật đầu: “Có nghe mà.”

Chu thiếu gia cười nhạt: “À, vậy tôi nói gì?”

Đinh Tiến vắt óc nhưng chỉ có thể nhớ được câu cuối: “Cậu nói... Tứ giác ABCD này là hình chiếu, có thể tìm lim...”

Chu Tư Việt cười giễu, gương mặt trở nên hà khắc: “Cậu đúng là con cá mắm, trí nhớ ba giây.” Nói rồi ngả người ra sau dựa vào lưng ghế, hai tay đút túi quần, khẽ nở nụ cười mỉa mai: “Sao cậu thi vào được đây hay vậy?”

Đã quen với việc cậu khắt khe, cũng không cảm thấy không chịu nổi, giờ đây Đinh Tiến đã thích ứng được

rồi, thậm chí còn có thể thao thao bất tuyệt nói với cậu về lịch sử thi đậu Yến Tam lúc trước: “Cậu có biết Hứa Kha không?”

Hứa Kha?

Chu Tư Việt lắc đầu.

Lúc nhắc đến Hứa Kha, mặt Đinh Tiến vô cùng kiêu ngạo, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tròng mắt đen láy, “Cũng là vì anh ấy nên tôi mới quyết định thi Yến Tam đấy, thật ra hồi nhỏ kết quả học tập của tôi không tốt lắm, giống cậu nói đấy, trí nhớ quá kém, những bạn khác đã sớm học xong hai mươi sáu chữ cái rồi, thế nhưng tôi phải mất một tháng mới xong, lúc nào mẹ tôi cũng lấy Hứa Kha ra so, so đo nhiều lần sinh ra chênh lệch trong lòng. Lúc nào cũng ghét tôi, tại sao người khác có thể học được còn tôi thì không, sau đó gặp Hứa Kha, anh ấy mới nói với tôi là, trên thế giới không có chuyện gì người khác có thể làm mà em không làm được cả. Em không làm được, đó là vì em chưa cố gắng.”

Chu Tư Việt vòng tay, hừ một tiếng xem thường.

Đinh Tiến biết, con người cậu ta xưa nay rất ghét mấy câu nói lý giảng đời, “Cậu đừng có không tin, Hứa Kha nói có lý lắm đấy, cũng vì lời của anh ấy nên tôi mới quyết định sức yếu phải lo trước, người khác học một giờ, tôi học hai giờ.”

Quả thật Đinh Tiến vô cùng kiên nhẫn, chuyện cô đã quyết định phải làm thì có húc vỡ tường cũng không quay đầu.

Kết quả là bị Chu Tư Việt bắt ngờ tạt cho chậu nước lạnh: “Nên cậu mới học tới tận hai giờ sáng? Thế mà điểm toán có chừng đó thôi à?”

Giọng thẳng đuột làm Đinh Tiến rất muốn tìm cái lỗ nẻ mà chui xuống, cô nhẹ giọng nói: “Đâu phải ngày nào cũng học tới hai giờ, có lúc mệt quá sẽ ngủ sớm, lúc có tinh thần mới học trễ.”

Thấy cậu cười mỉa, Đinh Tiến bĩu môi bổ sung thêm một câu: “Cậu tưởng ai cũng giống cậu à? Nhìn một lần là biết?”

Chu Tư Việt buồn cười nhìn Đinh Tiến, hai tay vẫn đút túi: “Cậu có hiểu lầm gì với chỉ số IQ của mọi người à? Hay cậu cảm thấy chỉ số IQ của tôi vượt ra khỏi cảnh giới người thường rồi? Ngoài thiên tài hiếm có có IQ cao hơn người bình thường, phần lớn IQ của mọi người đều ngang nhau cả, chênh lệch không lớn, cậu không học tốt thì chỉ có thể nói là do cậu không tìm đúng phương pháp.”

Nhìn kìa nhìn kia, thiên tài này nói đạo mạo chưa, khiêm tốn chưa.

Nói rồi còn thuận thế nghiêng người tới trước rút tập vở ghi chép đầy ắp của cô lên, sau đó lại vứt xuống bàn, tay lại đút vào túi, “Đã sớm nói với cậu rồi, lúc ghi chép phải chọn trọng điểm để ghi, cậu ghi chép

như thế, thi được điểm cao mới lạ.”

Đinh Tiến nhìn cậu một lúc lâu, cứ như đang nghiền ngẫm lời của cậu vậy.

Chu Tư Việt bị cái nhìn trần truồng của cô làm cho rợn tóc gáy, “Làm gì đấy?”

Đinh Tiến nghĩ ngợi rồi mím môi, hạ quyết tâm, chấp tay ôm quyền với cậu: “Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Chu Tư Việt cười với cô rất miễn cưỡng, còn không nhịn được chọc cô: “Có điều IQ của cậu đúng là thấp hơn so với mặt bằng chung thật, ông trời ác với cậu thật đấy, đã đóng cửa chính rồi mà còn khép luôn cửa sổ.”

Đinh Tiến hằm hè nhìn cậu: “Cậu có ý gì?”

Chu Tư Việt nhướn mày, xoay qua chỗ khác giải bài, chỉ để lại cái gáy cho cô, ý là tự cậu hiểu đi.

Mặt trời ngả về tây, gió thu xạc xào.

Mái tóc đen mềm mượt phản chiếu ánh nắng vàng rực dưới chiều tà, sườn mặt thiếu niên trông vừa tuấn tú lại nhanh nhẹn.

Lúc ấy chẳng biết Đinh Tiến lấy đâu ra dũng khí mà đưa tay đẩy đầu cậu, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu mới là đồ vừa xấu xí vừa ngu ngốc!”

Đơn giản chỉ là cô muốn sờ tóc cậu mà thôi.

Giống như dự đoán, xúc cảm không tệ.

Chu thiếu gia xù lông, “Tạo phản rồi hả?”

Đinh Tiến rụt cổ trốn vào trong góc tường, cầm sách lên che mặt, nhanh chóng nhận lỗi: “Không dám.”

Nhưng trong lòng lại có con người nhỏ dưng dưng đắc ý vẩy cờ kêu gào: Tạo phản đi tạo phản đi.

Lúc đó cảm xúc thật đơn thuần, hỉ nộ ái ố trong ngày thường đều rất rõ ràng, cao ngạo hoặc tự ti cũng tồn tại rõ như thế.

Thời gian dần trôi về phía trước, chúng ta không thể nào quay đầu lại được; năm tháng nói, các bạn mới là vị thần của tương lai.

Lúc ấy Đinh Tiễn đã nhận định Chu Tư Việt là thần.

Cách học vốn không tồn tại trên người của thần, mà dưới sự hướng dẫn của thần, đột nhiên Đinh Tiễn cảm thấy toán cũng không khó khăn lắm, chỉ ít là những bài cậu giảng cô có thể hiểu.

Chu Tư Việt chỉ giảng bài chứ không nói nhảm, lời ít ý nhiều đi thẳng vào vấn đề, nói xong rồi còn chỉ điểm ý chính cho cô.

Nhưng Chu thiếu gia không có kiên nhẫn, có một vài bài khi giải sâu thì chính là cùng một dạng, lúc Đinh Tiễn lấy thêm bài ra hỏi thì sầm mặt ngay, “Giảng mấy lần rồi?”

Đinh Tiễn ngốc nghếch còn đang nghĩ, đó là bài làm lúc nãy mà.

Cho đến khi cậu phân tích tới bước cuối, cô mới phát hiện là cùng một dạng đề, quá buồn.

Có điều cô rất giỏi làm toán hình học, đủ kiểu hình học không gian, dùng lời của Chu Tư Việt thì trí tưởng tượng không gian của cô không tệ.

Gặp một bài toán không gian khó, ngay đến Chu Tư Việt cũng phải nghĩ mấy giây, nhưng cô lại có thể tìm ra đáp án ngay.

Hiếm khi thấy Chu thiếu gia dùng ánh mắt khen ngợi nhìn cô, không tệ đấy.

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng tìm được tự tin sau khi bị nghiền ép các mặt.

Thiếu niên đưa mắt ra hiệu với cô: “Có phải không quá khó không?”

Đúng thế, không hề khó như vậy chút nào, có cậu ở đây, chẳng có gì là khó cả.

Đinh Tiễn âm thầm đáp.

Bất tri bất giác cách ngày thi chất lượng chỉ còn một tuần.

Sau khi kiểm tra Lưu Giang sẽ phân lại chỗ ngồi lần nữa, lúc giai giảng Lưu Giang cũng có nói sẽ ngồi theo thành tích, rốt cuộc là xếp thứ tự dựa theo thành tích, hay xếp xen kẽ điểm cao với điểm thấp?

Bất kể là xếp thế nào, Đinh Tiễn cũng biết khả năng mình ngồi cùng bàn với Chu Tư Việt là rất thấp.

Mấy ngày liên tiếp, tâm trạng của Đinh Tiễn không khá chút nào, ỉu xiu nằm rạp trên bàn.

Bị chung bệnh còn có Khổng Sa Dịch, trong lòng hai cô gái đều biết rõ, nhìn nhau cười khở một tiếng, Khổng Sa Dịch đi đến trước bàn cô, đưa mắt nhìn sang bên cạnh: “Còn cậu ta?”

Đinh Tiễn thở dài: “Còn làm gì nữa? Đi chơi bóng rồi.”

Giờ nghỉ trưa ở trong lớp không có nhiều người, phần lớn nam sinh đều ra ngoài hóng gió, mượn cơ hội ấy mà đi ngắm gái lớp khác.

Khổng Sa Dịch nghiêng mặt dán má xuống bàn, cũng thở dài: “Tổng Tử Kỳ cũng thế, hôm qua tớ mới nói chuyện đổi chỗ với cậu ta xong, cậu ta bảo đổi thì đổi, không phải bình thường cậu hay la hét bảo tôi với Đinh Tiễn đổi chỗ sao, thế mà giống nhau được à, cậu ta và Chu Tư Việt cùng bàn, tớ còn ngồi trước mặt cậu ta, cậu nói xem có phải cậu ta bị ngu không?”

Đinh Tiễn cũng đổi tư thế, dán mặt xuống bàn, nghe tiếng ù ù trong bàn vang lên bên tai, khẽ gật đầu: “Có thể.”

Ở đây còn có một người ngu hơn đây.

“Hy vọng Lưu Giang bận mà quên chuyện đổi chỗ này đi.”

Khổng Sa Dịch chấp hai tay nhắm mắt cầu khẩn.

Đinh Tiễn lại thở dài: “Vô dụng thôi, hôm qua Lưu Giang tìm lớp trưởng nói chuyện rồi, là chuyện này đấy.”

Khổng Sa Dịch rên rỉ, lại tiếp tục nằm xuống bàn.

“Cậu làm gì thế!”

Bỗng Đinh Tiễn có cảm giác đầu bị ai đó vỗ một cái, cô ngồi phắt dậy, trông thấy Chu Tư Việt cầm bóng rổ đi vào, sau lưng còn có cả Tổng Tử Kỳ.

Chu Tư Việt vừa chơi bóng rổ xong, cả người ướt đầm mồ hôi, trên người mặc chiếc áo bóng rổ màu xanh tay cộc cùng quần bóng rổ quá đầu gối, bắp chân nổi cơ sần chắc thấy rõ, dưới chân mang đôi giày viên trắng để lộ tất, toát lên khí chất thiếu niên.

Mồ hôi nhễ nhại, một lọn tóc ướt nhẹ dính vào trán, vẫn còn đang nhỏ nước, cậu ôm bóng đi tới, vuốt đầu cô một cái rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

Lúc đó trong đầu Đinh Tiễn chỉ có mỗi năm chữ ——

Thiếu niên hết như gió.

Có điều cô hoàn hồn rất nhanh, nhích sang một bên hét to: “Bắn chết đi được!”

Tính thiếu niên lạ, nổi hứng đùa dai.

Chu Tư Việt nhếch môi, nghiêng người tới trước, ác ý giơ tay quẹt lên mặt cô, “Này có bắn không?”

Bàn tay ướt đầm mang theo hơi ẩm còn dư lại chạm vào má cô, như làn gió ẩm áp thổi qua, quanh người đều là mùi của cậu.

Còn nồng nặc hơn cả mùi hoa quế ngoài khung cửa, còn khiến người ta khó lòng né tránh.

Ngay lập tức, rót vào nơi cõi lòng trong cô.

12. Quyển 1 - Chương 11: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (1)

Có một tâm hồn sinh ra đã nhạy cảm.

Cứ như vậy chạm nhẹ một cái, Đinh Tiễn cứ như nhìn thấy quỷ từ sau lưng xuất hiện, sống lưng dán lên mặt tường màu xanh lá lạnh như băng, mắt trừng lớn hết chuông đồng, giống như con nai nhỏ hoảng sợ ngây ngô nhìn thiếu niên trước mặt.

Chu Tư Việt cười một tiếng, xoay người thành thạo ném bóng rổ vào sọt phía sau phòng học, rồi mới xoay người trở lại, nhìn xéo cô nói: “Có ngốc không vậy, đây là nước.”

Lúc này Đinh Tiễn mới phát hiện trên cổ cùng xương gò má cậu cũng có những giọt mồ hôi chảy xuống, theo đường cong chảy vào đồng phục bóng rổ của cậu.

“A.”

Đinh Tiễn rời khỏi vách tường, diềm tỉnh kéo ghế trở về chỗ cũ.

Chu Tư Việt: “Ngốc.”

Nói xong cũng không để ý tới cô, tiện tay rút một quyển sách, lại tùy ý lật một trang, vừa nhìn vừa lấy sách làm quạt, tóc mái theo gió mát bay bay.

Tất cả đều rất có dáng vẻ của thiếu niên.

Gần đây trong lớp xảy ra nhiều chuyện, hết tranh cử ban cán sự rồi đăng ký hội thể thao, sau kỳ thi kiểm tra chất lượng là ba ngày hội thể thao, sau đó mới nghỉ lễ Quốc Khánh.

Khổng Sa Dịch muốn tranh cử vị trí ban cán sự văn nghệ, Tống Tử Kỳ thì muốn tranh cử ban cán sự thể dục.

Cấp ba là thời điểm ai ai cũng muốn tranh cử vào một chức vị nửa vời trong lớp, thuận tiện kiểm tra năng lực lãnh đạo cũng như khả năng quản lý tổ chức, chứ như chức vụ lớp trưởng bí thư rồi lớp phó học tập này, vừa nhiều chuyện lại phức tạp.

Thế là ban cán sự văn nghệ cùng ban cán sự thể thao trở thành chức vị hấp dẫn.

Tống Tử Kỳ lôi kéo Chu Tư Việt cùng với cậu ta tham gia tranh cử vị trí ban cán sự thể thao, thế nhưng lại bị Chu thiếu gia cười giễu cho qua, mà suy nghĩ một chút cũng phải, Chu thiếu gia làm sao có thể tranh cử vị trí đó chứ. Cậu vốn không cần kiểm tra khả năng lãnh đạo của mình, cậu giống cha mình, trời sinh có tính lãnh đạo, nhưng hết lần này tới lần khác lại không chịu câu nệ trói buộc.

Khổng Sa Dịch lại lôi kéo Đinh Tiệp: “Tiệp Tiệp, tớ cảm thấy cậu nên thử đi tranh cử vị trí lớp phó học tập đi, không thì bí thư đoàn hay ủy viên kỷ luật đều được.” Nói rồi cũng không chờ cho Đinh Tiệp trả lời, trực tiếp để Tống Tử Kỳ viết tên luôn.

“Không muốn mà —— “

Giọng của cô vừa lớn vừa chói tai, cứ như bị người ta đập phải đuôi chó vậy, ngay cả Chu Tư Việt đang đọc sách cũng không nhận được ngẩng đầu nhìn cô, “Ai lại đập phải đuôi của cậu à?”

Đinh Tiệp giờ mới lấy lại tinh thần, chậm rãi nói với Khổng Sa Dịch: “Đừng viết, tớ không muốn làm đâu.”

Mặc dù biết nơi đây không phải là ngôi trường lộn xộn như Diên Bình, nhưng mà cô chỉ muốn yên ổn học tập, quả thật không muốn thân mang chức vụ nào hết.

Khổng Sa Dịch bị cô gào vào mặt thì sững sốt, đầu óc xoay chuyển chậm, một lúc sau mới a a phản ứng lại, bảo Tống Tử Kỳ gạch tên.

Chu Tư Việt nhìn Đinh Tiến như có chiều dăm chiêu.

Tiểu cô nương tâm tư tinh tế, nhận thấy có người nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí, rồi lại rất ăn ý đồng thời xoay đi.

Trên bục giảng nháo nháo hò hét bắt đầu tranh cử vị trí ban cán sự.

Tổng Tử Kỳ dễ dàng được nhiều phiếu chọn. Chức vụ ban cán sự thể dục, thiếu niên đứng trên bục giảng ném cái nhìn quỵên rũ về phía Chu Tư Việt, không biết lúc trước hai người này đưa ra chủ ý gì.

Từ xưa đến nay văn-thể đã là một nhà, sau khi Tổng Tử Kỳ có được vị trí ban cán sự thể dục, Khổng Sa Địch càng gấp gáp muốn có được chức vụ ban cán sự văn nghệ này.

Kết quả nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim*.

(*Khi một người được gọi là Trình Giảo Kim thì ý chỉ đó là kẻ phá đám.)

Dương Thuần Tử trước nay vốn không nói nhiều trong lớp bỗng nhiên xin làm ban cán sự văn nghệ.

Nếu Chu Tư Việt là hotboy của lớp, vậy thì Dương Thuần Tử chính là hotgirl rồi.

Cô gái này cũng được coi như là bản sao nữ của Chu Tư Việt, thi đầu vào là bảy trăm lẻ một, chơi dương cầm ở cấp độ mười, đáng dấp xinh đẹp, thật ra thì không thể nói là quá mức đẹp được, dĩ nhiên là nếu tính luôn cả mấy định ngữ đằng trước.

Cô nàng hẳn là học bá trong top xinh đẹp.

Đinh Tiến vẫn cho rằng Khổng Sa Địch là người đẹp nhất trong lớp, với điều kiện tiên quyết là nếu như Khổng Sa Địch không nói gì, chứ hễ nói chuyện thì lập tức còn không bằng một nửa người khác.

“Dương Thuần Tử và Khổng Sa Địch, cậu chọn ai?”

Đinh Tiến hỏi Chu Tư Việt đang ngồi một bên múa bút viết bài.

“Chọn cái gì?”

Chu Tư Việt rõ ràng không chú ý tới, chỉ lo giải toán.

Đinh Tiễn hít sâu một hơi, gõ lên mặt bàn bên cậu: “Tranh cử ban cán sự đấy, dù gì cậu cũng nên có niềm vinh dự tập thể chứ.”

Chu Tư Việt buồn cười nhìn cô: “Cậu có vinh dự tập thể như thế thì vì sao không đi tranh cử đi? Cậu đi tranh cử đi, tôi chọn cậu.”

“Chọn tôi làm gì!”

Con nai nhỏ đang chạy loạn trong lòng, cô chợt dạ lại vội vàng nói.

“Bởi vì cậu ngốc.”

“...”

“Bây giờ là đang chọn giữa Sa Dịch với Dương Thuần Tử.”

Thiếu niên suy nghĩ một chút, đưa ra câu trả lời: “Dương Thuần Tử.”

Đinh Tiễn bỗng im lặng.

Khổng Sa Dịch sẽ không vì Chu Tư Việt không chọn mình mà cảm thấy khổ sở, nhưng Đinh Tiễn lại vì Chu Tư Việt chọn Dương Thuần Tử mà trong lòng thấy đắng chát.

Trong lúc đó.

Ngay khi Chu Tư Việt nhìn Dương Thuần Tử nhiều hơn một cái, Đinh Tiễn yên lặng cúi thấp đầu xuống, sau đó cảm nhận sâu sắc rằng mình cũng những người này chênh lệch quá nhiều, người như Chu Tư Việt, làm sao có thể thích mình chứ.

Có lẽ, cho dù cậu ngồi ngồi cùng bàn với ai cũng sẽ đối xử như vậy.

Có lẽ, ba năm sau, cô sẽ đi Hàng Châu, còn cậu thì ở lại Bắc Kinh.

Và rồi những gì đã diễn ra ở đây, hết như một giấc mộng Nam Kha của thanh xuân tươi đẹp, cuối cùng lại bị thời gian đốt cháy thành không tưởng.

Bất chợt Đinh Tiễn bắt đầu xem kỹ chính mình.

Suýt nữa nữa cô đã quên mất bản thân nên làm cái gì, rốt cuộc cô vẫn khác Chu Tư Việt, cậu có một bầu trời rộng lớn, cậu lại tự do tự tại, trời sinh tính tình thoải mái, Thanh Hoa Bắc Đại đang vẫy tay chào đón cậu.

Mà còn cô, nhất định không bước vào được cuộc sống của cậu.

Điều đó là chắc chắn.

Nhận rõ được điểm này, Đinh Tiến bỗng nhiên phần chần lại, không nhin được lấy tay vỗ vào đầu mình tự nói.

“Trước đó mày làm cái gì vậy chứ!”

Chu Tư Việt liếc cô, cười trêu chọc: “Đầu óc đã không được linh hoạt cho lắm rồi, còn đánh nữa thì có muốn thi đại học không đấy.”

Đinh Tiến không ngẩng đầu lên: “Thi chứ, đương nhiên phải thi.”

Chu Tư Việt: “Đã nghĩ xong là sẽ thi vào đâu chưa?”

“Hàng Châu, vẫn vậy không thay đổi.”

Chu Tư Việt lắc đầu một cái: “Trẻ nhỏ không dễ dạy.”

“Chẳng lẽ người người thi vào Thanh Hoa mới dễ dạy à?”

Chu Tư Việt thấy Đinh Tiến nghiêm túc thì lập tức thôi cười, lật sách, thờ ơ nói: “Tôi chỉ nói đại thôi, cậu muốn thi vào đâu thì thi, tôi không có ý kiến.”

Bất chợt thời gian sau đó lại khôi phục bình thường.

Chu thiếu gia vẫn như cũ ung dung đọc sách của mình, Đinh Tiến tiếp tục vùi đầu vào toán, tan học lại như bình thường cùng Khổng Sa Dịch tay trong tay đi nhà vệ sinh, dáng dấp của Khổng Sa Dịch luôn khiến nhiều nam sinh lớp khác chú ý nhiều.

Còn Đinh Tiến chẳng khác gì tiểu nha đầu theo sát người cô nàng.

A quên nói nữa, vị trí ban cán sự văn nghệ của Khổng Sa Dịch bị Dương Thuần Tử giành mất rồi.

Mặc dù trên mặt Khổng Sa Dịch không biểu lộ gì, nhưng Đinh Tiễn có thể cảm thấy không những cô ấy không vui vẻ mà còn sinh ra địch ý đối với Dương Thuần Tử.

Tâm tư giữa nữ sinh đặc biệt nhạy cảm, chỉ cần một cái liếc mắt là đã biết hai người họ không hợp nhau, nhưng với chuyện này thì cánh nam sinh lại chẳng tài nào hiểu nổi, giống như bên này sắp đánh nhau tới nơi rồi, mà bên kia còn ngu ngơ chạy lại hỏi, các cậu đang làm gì vậy?

Dĩ nhiên, Dương Thuần Tử chẳng hề để địch ý của Khổng Sa Dịch vào mắt, người ta vẫn cứ như nữ thần mùa xuân, từ trong sương mù và gió bước ra, tình cờ gặp nhau trên đường thì gật đầu nhìn nhau cười một tiếng, sau đó như tiên nữ nhẹ nhàng lướt qua.

Khổng Sa Dịch ở bên này đã muốn cắn nát hàm răng, phun ra hai chữ: “Vờ vịt.”

Vờ vịt chỗ nào?

Đinh Tiễn cảm thấy cô ấy rất tự nhiên, tự nhiên như tiên nữ thật từ trên trời bay xuống vậy, thế nên cô vỗ vai Khổng Sa Dịch, khuyên nhủ: “Ghen tị sẽ khiến bản thân xấu đi.”

Khổng Sa Dịch bị dọa ôm mặt: “Có thật không?”

Đinh Tiễn nhìn bóng lưng của Dương Thuần Tử, nghiêm túc gật đầu: “Thật.”

Khổng Sa Dịch chợt nắm hai vai cô, vô cùng chân thành nói: “Nói thật, tớ cảm thấy nếu cậu chưng diện lên, cũng không đến nỗi khó coi.” Nói xong lại nhìn khuôn mặt cô chăm chú: “Thật luôn, trán cậu có hơi cao, thử để mái che đi xem, cậu thấy thế nào? Cuối tuần chúng ta đi cắt tóc nhé?”

Nói trắng ra chính là muốn rủ cô cùng đi cắt tóc mà thôi.

“Muốn tớ đi cắt tóc cùng cậu thì cứ nói thẳng, có điều cuối tuần này phải giúp em trai học thêm, không thể đi được.”

Khổng Sa Dịch ôm tay cô nũng nịu: “Sao lần tớ tìm cậu cũng không có thời gian thế.”

Đinh Tiễn thấp giọng nói: “Thật sự không có thời gian.”

“Được rồi.” Khổng Sa Dịch thất vọng nói: “Vậy tớ chỉ có thể tìm bạn cũ thôi, nhưng mà điều tớ nói là sự thật, cậu cũng dễ thương lắm đấy, chỉ là trán hơi cao thôi, đầu thì hơi to, có điều che đi thì trông sẽ đẹp lắm.”

Đinh Tiễn nào dám cắt tóc mái, cũng không dám có ý nghĩ này trong đầu, chỉ cần đụng vào một cọng tóc

trên đầu thì Diệp Uyển Nhân sẽ liều mạng với cô.

“Thầy bói nói đầu to sau này sẽ làm quan, không thể che lại.”

Khổng Sa Địch bị cô chọc cười khúc khích, “Cậu còn tin cái đó à?”

Hai người quay lại lớp, Chu Tư Việt vẫn như bình thường lười biếng dựa vào lưng ghế nói chuyện với Tống Tử Kỳ.

Đinh Tiễn mới vừa ngồi xuống thì một tờ giấy được đưa sang, định thần nhìn lại — bản đăng ký hoạt động thể thao.

“Là sao?”

Chu thiếu gia bắt chéo hai chân: “Thì đăng ký thôi.”

Lớp ba có ít nữ, chỉ có được mười mấy người, mỗi người phải đăng ký hai hạng mục thì mới đủ, Đinh Tiễn biết rõ không thể kéo cả lớp tụt lại phía sau, cô cầm tờ đăng ký cả nửa buổi, cuối cùng tìm hai hạng mục có thể tham gia.

Nhảy xa với nhảy cao.

Vừa viết xong thì thấy Dương Thuần Tử từ phía trước đi tới, đưa hai tờ giấy cho Chu Tư Việt.

“Cậu và bạn cùng bàn điền cả đi.”

Sau đó, Đinh Tiễn thấy Chu Tư Việt bỗng đặt hai chân xuống.

13. Quyển 1 - Chương 12: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (2)

Thầm mến ấy à, chính là trong lòng tớ mở một buổi hòa nhạc, thế nhưng cậu lại là khách quý đặc biệt trong KTV của người khác.

—— Trích từ “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”.

Đây chính là chênh lênh.

Vị thiếu gia này chưa bao giờ để ý đến hình tượng ở trước mặt cô, dù có vất chân lên đến tận trời cũng không thấy cậu khếp lại.

Một khi bắt được vài manh mối, thì mọi thứ đều sẽ để lại dấu vết.

Cũng may mà tỉnh ngộ sớm.

Đinh Tiễn hoàn hồn, cúi đầu xuống thấp.

Gió khe lướt qua làm cánh cửa sổ chậm chạp đung đưa, bên tai là tiếng ừ đứng đắn hiem thấy của thiếu niên, không còn vẻ biếng nhác của bình thường nữa.

Đúng là Dương Thuần Tử chẳng hề nói nói nhiều với ai cả, ngay đến Chu Tư Việt cũng không phải ngoại lệ, đặt bản kê khai xuống bán cậu rồi xoay người rời đi. Trái lại Chu Tư Việt lại nhìn theo bóng lưng cô ấy một lúc, sau đó tự giấu nhếch miệng cười, chia một tờ cho Đinh Tiễn.

Đinh Tiễn cầm lấy, liếc mắt nhìn — Giấy thu thập sở trường.

Đinh Tiễn gần như là điền vào ô trống theo bản năng: hội họa. Suy nghĩ một giây lại gạch đi, nghiêm túc ghi lại lần nữa — phác họa.

“Tôi thấy cậu hợp làm báo bảng đấy.”

Chu Tư Việt viết không có, sau đó nhìn tờ giấy của cô mà hừ khê.

Đinh Tiễn cẩn thận gấp giấy lại, “Tôi vui.”

Cô đã làm báo bảng ba năm ở Diên Bình, chút chuyện này không làm khó được cô, và đây cũng là chuyện duy nhất cô có hứng thú ngoài việc học.

Đúng như dự đoán, ngày thứ hai sau khi nộp tờ đơn, Dương Thuần Tử chủ động đến tìm Đinh Tiễn, mời cô sau này cùng làm báo bảng với mình.

Đinh Tiễn do dự, cô có ý định sẽ làm báo bảng, nhưng không muốn làm cùng Dương Thuần Tử.

Hơn nữa, chuyện báo bảng cũng không thuộc sự quản lý của ban cán sự văn nghệ.

“Sao thế? Sợ à?”

Chu Tư Việt nhướn mày nhìn cô.

Tôi sợ cái quỷ ấy.

Đinh Tiến liếc cậu, rồi quay đầu lại nói với Dương Thuần Tử: “Được nhé.”

Nữ thần cười với cô: “Được, chủ đề báo bảng số đầu tiên là hội thể thao, tuần sau là thi rồi nên có thể trong khoảng thời gian này phải phiền cậu tan học xong ở lại.”

Đinh Tiến gật đầu.

Dương Thuần Tử rời đi, Chu Tư Việt cúi đầu cười nhạt, bỗng Đinh Tiến xáp lại gần nói: “Có phải lúc này cậu đang rất ghen tị với tôi không?”

Chu Tư Việt bỗng quay sang nhìn cô, biểu cảm như gặp quỷ, nhếch môi cười: “Ghen tị... với cậu?”

Đinh Tiến gật đầu, ánh mắt nhìn theo bóng lưng của Dương Thuần Tử, ý là ——

Tôi còn có thể làm chung báo bảng với cậu ấy, có phải cậu rất ghen với tôi không?

Chu Tư Việt nhìn một lúc lâu vẫn chẳng tài nào hiểu nổi, ánh mắt đuổi theo mấy giây rồi thu về, sau đó bất chợt ngồi thẳng dậy, “Có ý gì?”

Nụ cười của Đinh Tiến đông cứng trên mặt, cảm thấy mình đúng là đồ ngớ ngẩn.

Tự dưng khi không lại đi hỏi câu này.

Quyết định không nói chuyện cùng cậu nữa, cô le lưỡi khoát tay: “Không có gì hết không có gì hết, tôi rảnh quá ấy mà, mau làm bài tập đi.”

Chu Tư Việt mù mờ nhìn cô với cái nhìn (tạm thời cho là) đầy ắp thâm tình trong ba giây, sau đó lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Ngớ ngẩn.”

Cậu mới ngớ ngẩn.

Cậu là đồ cực ngớ ngẩn.

Cậu cực cực cực ngớ ngẩn.

Đinh Tiễn âm thầm đáp trả.

Kết quả là thiếu niên thờ ơ lật sách, tầm mắt theo đó mà dời đi, đến mí mắt cũng chẳng thèm nhấc: “Có gì thì nói đi, nín nhịn như vậy không sợ hư phổi à?”

Đinh Tiễn: “Cậu mới là đồ cực ngớ ngẩn.”

Chưa thấy người nào mắng lại như vậy cả.

Nói rồi cũng chẳng để ý đến cậu nữa, mở sách bài tập ra bắt đầu giải bài.

Khóe môi Chu Tư Việt giật giật, trông khá vui.

Bỗng lớp học xôn xao, bên ngoài cửa sổ có bóng người đi qua, Khổng Sa Địch kích động quay lại đập bàn cô, “Hot boy trường hot boy trường! Mau nhìn hot boy của trường đi!”

Ý, còn cả nhân vật hot boy trường nữa à?

Đinh Tiễn vẫn cứ cho rằng hot boy trường Yến Tam là Chu Tư Việt rồi, quả nhiên cô chỉ là ếch ngồi đáy giếng, đưa ánh mắt tò mò nhìn ra ngoài lớp, trông thấy một nam sinh vừa cao vừa gầy đứng ngoài hành lang đang nói chuyện với Dương Thuần Tử.

Quả nhiên hot boy trường này rất “hot”.

Nhuộm tóc hồng, hớt sạch tóc hai bên, để tóc mái trước trán vừa dày vừa nặng. Đinh Tiễn của lúc đó chỉ thấy mốt quá cường điệu rồi, quả thật tướng mạo của cậu ta rất đẹp, gần như có thể sử dụng hai chữ xinh đẹp để hình dung, còn dễ nhìn hơn cả con gái nữa.

Cái này cái này cái này... là ai bầu chọn vậy?

Cô vẫn thích kiểu sạch sẽ thoải mái rục rờ như Chu Tư Việt hơn.

Đứa con phản nghịch trong Khổng Sa Địch đã dần thành hình, “Tiễn Tiễn, cậu có cảm thấy cậu ta trông giống mình tinh Hàn Quốc gì đó không, gần đây mới nổi lên ấy.” Cho tới bây giờ Đinh Tiễn ít khi xem tivi, sao trong nước còn chưa biết hết thì sao biết được mình tinh Hàn Quốc chứ.

Khổng Sa Địch cau mày, ngón trỏ gõ nhẹ huyệt thái dương, cuối cùng cũng sức nhớ: “Là Hyunbin! Có phải rất rất đẹp trai không?”

“Đúng thế đúng thế, siêu điển trai luôn.” Đinh Tiến phụ họa: “Cậu ta học lớp nào? Tên gì?”

Khổng Sa Dịch: “Hạ Tư Hàn. Lớp tám đấy, có phải tên nghe rất êm tai không?”

Đinh Tiến gật đầu như già tởm, không thể đồng ý hơn nữa, “Quá êm tai.”

Lập tức nghe thấy hai người bên cạnh nói:

Tống Tử Kỳ: “Đồ hám trai.”

Chu Tư Việt: “Đồ ngốc.”

Hai người làm như không nghe thấy, tiếp tục thảo luận.

Đinh Tiến hỏi: “Thành tích ra sao?”

Thật ra là cô muốn hỏi, thành tích so với Chu Tư Việt thì thế nào?

Khổng Sa Dịch: “Cũng từ trường liên cấp lên, thành tích không tốt lắm, có điều hot boy mà, có cái giữ thể diện là được, cậu không thấy đi chung với cậu ta rất nổi sao?”

Đinh Tiến muốn nói là không thấy.

Nhưng nhìn sang Chu Tư Việt ngồi cạnh, cô vẫn trịnh trọng gật đầu.

Gần như cùng lúc đó, Chu Tư Việt cười xì, “Nếu Hạ Tư Hàn biết lớp ba có hai người các cậu, đoán chắc lần sau cũng không dám đến tìm Dương Thuần Tử nữa đâu.”

Xí.

Hai người ngoài hành lang đã nói chuyện xong, Dương Thuần Tử ôm sách vở về lớp, lúc rời đi Hạ Tư Hàn có nhìn vào cửa sau, lên tiếng chào hỏi với Chu Tư Việt rồi sải bước rời đi.

Về sau Đinh Tiến mới biết cái danh tiếng ngồi cùng bàn này của cô lớn đến mức nào.

Trước kia ở trường liên cấp Chu Tư Việt rất nổi tiếng, nhiều bạn, cả “yêu ma quỷ quái” gì đó cũng qua lại được, vì giỏi toán nên thường đại diện trường tham gia vài cuộc thi quốc gia, cũng quen không ít học sinh ngoài trường.

Gần như mỗi một lớp đều quen một hai người.

Đừng nói đến hội bạn chơi với nhau từ bé Tưởng Trầm Tống Nghi Cẩn, mà cả Dương Thuần Tử và Hạ Tư Hàn đều là bạn cùng lớp trước kia.

Sau khi Hạ Tư Hàn rời đi, bỗng Chu Tư Việt nhìn cô nói: “Không nhìn ra đấy, thì ra cậu thích kiểu đấy à?”

Nụ cười của cậu ở trong mắt Đinh Tiễn khá là nhức mắt, tiểu cô nương bĩu môi theo bản năng: “Không có ai quy định tôi phải thích kiểu như cậu cả...”

Trong lớp âm ỉ ồn ào, tiếng nói chuyện râm ran bên tai không dứt, Chu Tư Việt không nghe rõ, cả cái gì cơ?

Lúc này Đinh Tiễn mới giật mình nhận ra mình nói gì, hốt hoảng nhìn cậu bảo, “Không có gì.”

“Tôi phát hiện gần đây cậu có hơi bị thần kinh đấy...” Chu thiếu gia liếc nhìn cô, “Không phải học đến ngu rồi đấy chứ?”

Đinh Tiễn mặc xác cậu, nằm úp mặt xuống bàn.

Trong khuôn viên sân trường, vào thời gian phát thanh buổi trưa, một giọng nữ du dương dễ nghe chui lọt vào tai.

” ...Có gió nhẹ, mây trắng, cùng anh kề bên em,

Ghé tai nghe lòng hạnh phúc cảm kích.

Chẳng cầu gì lớn lao, ngoài mùa hè như thế,

Chỉ cần trải qua, một lần mà thôi”

Bài “Đồng hành cùng người” của Tịch Mộ Dung được MC đọc lên vô cùng uyển chuyển, thanh âm cứ tựa chim én vỗ cánh nhảy trên mỗi ngõ ngách cành cây trong sân trường, lượn vòng xung quanh, không ngừng truyền vào tai cô.

Tâm tình nữ sinh của Đinh Tiễn đắm chìm trong đó, đôi mắt dần dà trở nên phiến muộn, chợt bên tai nghe thấy người không hiểu phong tình nói: “Phát mấy cái này còn không bằng phát công thức toán, vừa ôn vừa lãng phí thời gian.”

“ ... ”

Cậu theo chân môn toán của cậu đi chết chung đi.

Khi quyết định bỏ ra khỏi vũng bùn thâm mền này thì thời gian chỉ còn lại một tuần ngồi cùng bàn, Đinh Tiễn khó mà thay đổi, vì cô không khổng chế được mình, bên ngoài khoác lên lớp áo không thềm để tâm, thế nhưng lại luôn không nhin được mà lén nhìn cậu.

Nhìn ngang nhìn dọc, bất kể là nhìn thế nào, cô đều cảm thấy Chu Tư Việt càng nhìn càng đẹp mắt, càng nhìn càng dễ coi.

Đặc biệt là lúc giải toán.

Ngồi bút kia xoay vòng liên tục, cô không nhin nổi lại dán mắt nhìn, mà nhìn rồi lại thấy phiền lòng.

Bây giờ cô chẳng khác gì người sa lầy cả.

Bước ra một tắc là lại lún xuống ba tắc, càng lúc càng lún sâu, cái cảm giác bất lực ngày càng rõ ràng, thâm buồn bực vì mình lạc hậu, lại giận cậu thờ ơ.

Thế là có màn sau đây:

Đinh Tiễn: “Cậu có phiền không thế, có thể đừng xoay bút nữa được không!”

Chu Tư Việt im lặng nhìn cô, cũng chẳng so đo gì, cúi đầu tiếp tục giải bài, không xoay bút nữa.

Phần lớn thời gian, với những cơn giận khó hiểu của phái nữ, các chàng trai cũng chỉ cho rằng là kỳ kinh nguyệt đến, Chu Tư Việt cũng không ngoại lệ, nên khi Đinh Tiễn không nhin được quát cậu, hiếm khi thấy Chu thiếu gia tốt tính đáp: “Ủ? Thì thế nào?”

Giọng của cậu vốn đã dễ nghe rồi, nay lại còn mang theo giọng mũi càng khiến Đinh Tiễn sưng sờ.

Nực cười, cậu ta có bao giờ dỗ người đâu, không phải lần đó đâm thọc cô tới mức thương tích đầy mình sao.

Vào giây lát đó, cô rất muốn lắc bả vai cậu như Nhĩ Khang lắc Tử Vy, sau đó lớn tiếng chất vấn ——

“Rốt cuộc cậu có thích tớ không hả!!”

Cô biết rõ mình không có lá gan đó, chỉ cần một cái nhìn của cậu thôi cũng đã đủ khiến mình rã rời.

Cô không dám hỏi, sợ biết được câu trả lời của cậu.

Thậm chí có một khoảnh khắc, cô vĩnh viễn hy vọng, chút thâm mền này có thể âm thầm kết thúc đi.

Đến chết cũng không ai biết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-noi-goc-toi>